

GOVERNMENT OF INDIA
ARCHÆOLOGICAL SURVEY OF INDIA

CENTRAL
ARCHÆOLOGICAL
LIBRARY

ACCESSION NO. 34996

CALL No. 934.0185/Meg/Sch.

MEGASTHENIS INDICA.

34996

~~4967~~

FRAGMENTA COLLEGIT

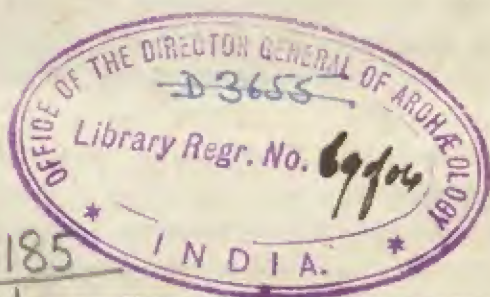
LIBRARY NEW DELHI
CENTRAL ARCH/ROLOGICAL

COMMENTATIONEM ET INDICES ADDIDIT

34996
3810
282 / 1846

E. A. SCHWANBECK

DR. PHIL.

934.0185
Meg / Sch

BONNAE.

SUMPTIBUS PLEIMESH BIBLIOPOLAE.

MDCCLXVI.

1846

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY NEW DELHI

Acc. No. 34996

Date..... 10.6.1959.

Sh. No. 934.0185

Mag / sch.

2121

PRAEFATIO.

Nulla fere pars est litterarum graecarum, cuius cognitio magis a viris doctis sit neglecta, quam quae pertinet ad descriptionem terrarum gentiumque Graecis ignotarum, quae quo magis erant Graecis alienae, eo minus tempore recentiore sunt pertractatae: cuius rei exempla sat multa reperiet, qui in graecarum litterarum historiis numerum non exiguum talium scriptorum percensere velit, quorum quidem notitia aut prorsus nulla praebetur, aut certe talis, ex qua certi vel ampli nihil fere redundet. Atque quod dictionem quidem talium scriptorum attinet, excusatio prompta erat atque parata, quod illorum libri nonnisi fragmentis relictis vel de oratione non magni essent momenti: argumentum autem librorum eis sibi videbantur relinquere posse, qui antiquitates illorum populorum indagandas profiterentur: atque adeo, quae hi de antiquitatibus tradiderant, intacta illi relinquebant. Quodsi qui graecarum litterarum cognitionem profiterentur, non ita magni aestimabant, quae Graeci de aliis populis tradiderant, ipsi viderint, quam recte in ea re egerint: certe non recte in cognitione Graecorum ipsorum: an ex Graecorum descriptione potest cognosci aliorum solum populorum ingenium, Graecorum non item? Imo saepissime multo magis. In descriptione autem Indiae Indorumque hoc eo clarius perspicere licet, quod India ex multis saeculis a diversis populis eisque singulari cultura praeditis, ut a Sinis, Arabibus atque Indiae dominis, Lusitanis, Batavis,

Francogallis Anglisque, tam saepe est peragrata et descripta, ut, quid unius cuiusque populi litteris ex hoc genere sit proprium, facili opera possit perspicui. Ut a Graecis incipiamus, his comparati recentes populi quasi unitatem componunt, atque sic a Graecis, quippe ex quibus et Romanis recentium cultura magna ex parte sit desumpta, propius absunt, quam hi a Sinis vel Arabibus, aut li, quos postremo nominavi, inter sese. Quae omnia pertractare ut nolumus, ita nos intra exemplorum nonnullorum fines continebimus, ex quibus certe id intelligetur, vel in hac parte Graecis, quod eorum ingenium attinet, comparationem cum quovis populo non reformidandam esse, atque etiamsi in quibusdam fortasse aliis inferiores invenientur, huius rei causas eis non ita vitio posse verti.

Maxime quidem populi illi de fabulis Indorum consentiunt, quippe quorum imaginatio tantae sit audaciae, ut non semel cum orbe terrarum fictiones suas communicaverint, utque iis vel diversissimi, qui Indiam descripserunt, abstinere non potuerint: qui tamen consensus non caret discrepantia eaque saepe magna, ad cuiusque populi indolem accommodata. Sinis enim ieiunis fabulae non sunt familiares: carent hi ardore ingenii, ex quo provenerunt fabulae; quibus alieni eas tantum conquirunt, eas tantum constanter credunt et narrare amant, quae religionem Buddhaicam spectant: ceteras aut negligunt aut sine ullo studio ut singulares magis et ridiculas narrant, quam quod dignae sint relatu. Multo magis Arabes imaginationi Indorum sunt obnoxii: qui tamen ipsi longe superantur a Graecis studio has fabulas indagandi et miro cum gaudio eas, ut sunt valde singulares et imaginariae, ita reddendi, ut animadverti possit, Graecos in his cognitionem quandam internam agnovisse: atque profecto una tantum est aetas, quae, quod credulitatem in miraculis fabulisque attinet, Graecos aequet atque

adeo superet, medium aevum dico, quo Marcus Paulus, Odericus, Mandevillius alitque eundem rerum mirabilium amorem ostendunt, qui per eos aliosque etiam in carmina medii aevi migravit.

Magis distinguuntur Graeci sciendi studio, qui rei ipsius causa, neque vero propter utilitatem vel aliam sui rationem, non solum in res remotissimas inquirant sed etiam causas internas perspicere studeant, quum Sinas et Arabes de his tantum loquantur, quae ante oculos sunt, nullo generali sciendi studio ducti. V. c. Alexandri comites, ubi primum ad Indum profecti sunt, de Taprobane remota audiverunt, Indiae situm et magnitudinem pervestigare studuerunt, atque inquirere in causas inundationum, fertilitatis immensae et aliarum, quae his singulares videbantur, naturae rationum. Totam Indiae naturam grandem sensu claro intuentur et admiratione maiore, ut intelligi possit, consuetudine naturae eos exultos esse atque interiorum eius intellectum retinuisse. Et quum viva naturae conspersione Sinas Arabesque longe superent, adeo ut non possit hoc eo explicari, quod Graecis Indiae natura magis aliena visa sit, quam illis, longe absunt a recentium in naturae considerata ratione sensili: atque omnino omnes, qui inter Graecos terras alienas descripserunt, eo maxime discerni possunt ab aliis, quod res ipsas potius, neque quam vim rerum contemplatio in animos habuerit contemplatum, describunt: neque aliae sunt causae, quibus praeter historiam propriam singula non orta sint memorabilia, nisi eadem internae, ex quibus apud eos non enarrantur itinerum descriptionibus ea, quae ipsis scriptoribus obtigerint: id quod longe aliter se habet apud Sinas Arabesque, multoque magis apud recentes.

Istam autem sui ipsius rationem etiam in reliqua topographiae descriptione ei quos dixi populi repraesentant: Si-

nae, concisi verbis et sui tantum studiosi, omnia loca nonnisi ex sua sententia definiunt, numerant autem cura accuratissima itinerum dies, milliaria regionesque coeli, quo profisciscantur, dum legentes vel hic maxime dubios relinquunt, qua tandem in terra versentur. Contra Arabes agunt mercatores, contentique situm locorum ad mare vel fluvium indicasse, praeterea tantum fertilitatem eorum animadvertunt, nonnisi propterea, ut quae ad mercaturam inde redundant, simul adiuciant: cui quidem descriptionis generi unum tantum ex litteris Graecis exemplum comparari potest, idque dubium non est, quin a mercatore profectum sit, periplum dico maris Erythraei. Praeterquam quod Arabes in his litteris semper cognoscimus esse mercatores, etiam id non potest praetervideri, eos sabuleti esse incolas, quippe quibus gravissimum esse soleat indagare, quomodo terra aliqua sit irrigata. Multo magis generale studium ostendunt Graeci: comparati Sinis, solis peregrinatoribus, Arabibus, meris mercatoribus, hi soli veram geographiae rationem amplectuntur.

Porro in moribus enarrandis Sinae, Arabes, superiorumque saeculorum Christiani Indos quasi infideles describunt: ipsi religionis suae angustius astricti Indorum populi non ita magnam habent curam: singulas tantum narrationes easque curiosas tradunt, non studiosi adumbrationum, quae scientiae satis faciant: nisi forte Sinae rationes oeconomiae rerum civilium reddunt. Isti paganos blasphemant potius et irrident, quam describunt, Graeci adumbrant homines.

Maior etiam diversitas res considerandi et tradendi deprehenditur, si res publicae Indorum agantur: qua in re Sinae rursus ostendunt, se ne imbutos quidem esse rationibus civitatis, quam ob rem nullam in describendis his eius habent rationem: Arabes cognoscas licet unius dominationi esse subiectos: multo enim accuratius quam vitam populi Indorum regum vitam narrant, maxime splendorem aularum

ita, ut eorum cupiditatem harum rerum intelligas. Longe aliter Graeci: rerum civilium vere periti vel Alexandri et posteris temporibus res civiles curant quum populorum aliorum, tum Indorum studio maximo: cuius rei exemplum hoc est. Dubium esse non potest, quin Megasthenis aetate India paene tota unius dominatione gubernata fuerit: quod tamen scire non sufficit Megastheni: ut Graecus, liberas civitates exquirat, quas postquam invenisse sibi videtur, ita effert, ut eius descriptio magis ipsum quam Indiae rationes illustret.

De religione Indorum Sinae, quibus accuratior notitia facillima fuisset, valde angustam sequuntur considerandi rationem: curant nonnisi Buddhaicam, cuius studium vel per ea migrat, quae de litteris, de arte Indorum atque adeo de fatis, quae in itinere sint experti, tradunt: v. c. ubi narrant, quomodo a regibus Indiae sint excepti, hanc rem ita exponunt, ut Buddhaica potius religio honorifice excepta esse videatur, quam ipsi peregrinatores. Arabes vel nolentes se aliorum in rebus divinis opiniones et dogmata posse aequo animo neque ferre neque observare ostendunt: quum enim religio Indorum idololatria pagana eis habeatur, alii ita sunt hac opinione obstricti, ut non pure se his rebus diiudicandis tradere possint, alii ne dignam quidem quaestione religionem Indorum putant. Graeci contra aptissimi erant ad eam diiudicandam sine ulla opinione praeiudicata, quum propter studium universum omnium rerum, tum quod eorum religio ab iisdem fere principiis, quibus Brahmanica, est profecta: sed hac in re proprio ingenio ducti res non solum animadvertere, sed etiam cogitatione percipere studebant: nolebant hunc novum fabularum orbem non singularem in rerum historia, non explicatione carentem, relinquere, quamobrem eas suis adaptabant, et quae tantum prima notione atque ut ita dicam idea cognata erant, revera eadem esse opinabantur.

Novum nobis comparandi campum aperit artis ludorum descriptio: Sinae tantum ingentibus stupent, molem tantum artificiorum Indicorum admiratione vana intuentur; Arabes ut mercatores nonnisi externum animadvertunt splendorem: illis praeterea id tantum momenti videtur, quem ad finem aedificium aliquod vel statua numque ad Buddham ornandum pertineat: his praeter admirationem splendoris et pretii propositum religionis in exstruendis templis contemptui est. Apud Graecos mirandum est, certe in iis, quae servata sunt, nihil fere de arte Indorum tradi, atque ut multa interiorint, tamen quae hac de re exstabant, fieri non potest, quin parvi fuerint momenti, quum ne Strabo quidem ea digna habuerit, quae in usum suum converteret.

Quae quum ita sint, tamen Graecorum silentium non est minus grave, quam ceterorum descriptio longa. Sinis enim et Arabibus ars Indorum multo alienior fuit quam Graecis arte quam maxime imbutis, atque ea, quae his maxime mira visa essent, immensa dico saxea templa, tum temporis aut nondum existebant, aut Graecis non ultra regiones ad Indum sitas profectis fuerunt ignota.

Haec quae adhuc disseruimus, utut breviter videbuntur, et exempla potius, quam expositio, sufficient ad demonstrandum, etiam ex his itinerum descriptionibus, licet in remotas scientiae partes aberrent, tamen ingenii Graecorum cognitionem hauriri posse, atque ut ex linguarum comparatione ingenium linguae graecae intelligatur, ita ex comparatis populorum aliorum animadversionibus aliquid certe redundare ad Graecorum indolem perspicendam: quare vel ex hac parte non est excusandum, quod hoc litterarum genus tantopere negligitur.

Restat, ut pauca de ipso hoc libello dicam. Indicon reliquias quam brevissime edere tum demum constituebam, quum pars prior iam impressa esset, quo factum est, ut in

illa Megasthenis dicta longius, quam opus erat, citarem. Quod ne lectori esset incommodius, indices copiosos addebam. Praeterea, quum plagulas typis exscriptas mihi ipsi non omnes liceret corrigere, scripturae quaedam inaequalitas ignoscatur.

Scribebam Coloniae Agrippinae
Idibus Septembr. MDCCCLV.

THE INDEX

CONTENTS

THE INDEX TO THE INDEX

THE INDEX TO THE INDEX

I. De cognitione Indiae,

qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.

Terrarum cognitio ea, quam Graecos circa Olympiadum initium fuisse consecutos maxime ex coloniarum historia intelligimus, longe diversa ab illa est, quam insipientibus epica carmina videntur habuisse. Nam epici poëtae quum res gestas hominum, tum loca, in quibus gestae sunt res, ad pulchri sensum quasi per ludum accommodant; quo sit, ut alias res cum falso quodam colore describant, confingant àlias, imo alias aetati non ignotas taceant, quum fabulas usu receptas ne attingant quidem. Itaque etiamsi Homérico tempore Indiam non ignorassent Graeci, tamen dubium esset, num epici poëtae eam memorassent, vel ex tota, quam haberent, notitia descripsissent: quam quidem leviter tantum et obscure Homerus indicat his verbis Od. I. 23—24:

*Αἰθιοπες, τοὶ διχρὰ δεδαίκαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἳ μὲν δεσπομένῳ Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόρτος ¹).*

Ipsum nomen post plura demum saecula nuncupatur.

-
- 1) Quae explicatio saepius prolata, licet certa non sit, tamen praeter ceteris, quas VV. DD. proposuerunt, maxime placet. Nam Graecos aliquam fuisse sed en obscura Indiae notitia imbros, omnino mirum non est, quum merces Indicas Indicia nominibus appellatas (*μασίστιρος, ἰλίοπος*) communī Homericæ aetatis in usu fuisse videamus. Neque in Aethiopum nomine est quod miremur: quo non Arios Indos, sed Aborigines illos Afris similes poëta signi-

Verum enim vero circa olymptadem L. et LX. Graecorum studia litteraeque omnino immutantur. Defloruit epica poësis. Vera rerum natura, quae poëtis non insciis adeo

fiat, quorum sedes multo latius quam postea Homérico tempore patuisse non difficile est arbitrari. Ipsae Indorum litterae aetate multo inferiore fabulis abundant, quibus Aborigines genere discrepantes et odiosi Indis describantur. Fieri aliter vix potuit, quam ut prae ceteris fabulae illae ad terras occidentales transferrentur: id quod maxime eo sit probabile, quod etiam ii, qui Indicas res primi tractaverunt, Scylax, Hecataeus, Herodotus, Ctesias, id maxime agunt, ut fabulosas illas gentes describant, et quod tum has, tum Indos in univsum appellant Aethiopes. Herodotus, quasi Homerum recte significet, *Αἰθίοπας* ἀπὸ ἡλίου ἀγυρομένων Indis finitimos esse dicit (VII. 70.), et ipsis Indis praeter Daradae omnibus nigrum colorem attribuit (τὸ χροῖον πορφυρεὶ ὁμοίον πάντας καὶ παραλέγοντες Αἰθίοπας III. 101.); Idem tamen Aethiopes et Indos primus accuratius distinguit. Sed etiam apud Ctesiam multi reperiuntur loci, quibus Indos Aethiopum nomine appellavit, quod igitur nomen in univsum Photius videtur delevisse. Neque ante Alexandri tempus accurate distinguuntur nomina, quo nimirum latere Graecos iam non potuit Indorum atque Afrorum diversitas: ab hoc tempore Africae genti nomen Aethiopum ut proprium manet. Sed mira quaedam confusio pristino ex usu orta est: eas enim res Indicas, quas antea Aethiopicas scriptores appellaverant, ad Aethiopiam referre geographi solent, ut etiam gentes multas duplicatas videamus, alteram in India, alteram in Aethiopia habitantem, et ut ipsa nomina Indica in Aethiopia inveniamus. Exempla quaedam adiungamus: Ctesias martichoram Indicam memoraverat, et quod addidit *Ἠλιγιστὶ δὲ ἀρδεσσοτάτων* documento est, nomen aut Indicum aut Persicum esse (Ind. 7. cf. Bähr. p. 334.); Plinius, dum Aethiopiam describit, ibi esse martichoram dicit, ad ipsum Ctesiam auctorem provocans (h. n. VIII. 30. 3.), in qua re vix potest dubitari, quia voce Aethiopiae de India Ctesias usus sit. Scylax in descriptione Indiae (ap. Philostr. v. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 144. seq.) de Sciapodum fabulosa gente scripserat, quam ab Hecataeo (265. Klaus.) *Ἰθροὶ Αἰθιοπικῶν* vocari videmus, quo nomine is, qui Scylacis auctoritatem sequi solet, vix aliud atque *Ἰθροὶ Ἰνδικῶν* significare voluit. Neque Ctesias (Plio. h. n. VII. 2. 16.) gentem illam in India esse ignorat, sed Antipho Libycam eam appellat, dum ad ipsum Ctesiam provocat (*Κρῆσις ἢ τῇ περὶ τὴν Ἀσίαν*, Suid. Harpocrat. s. v. *Σαῖνός*), et scho-

Iudibrio fuerat, graviter et diligenter exquiri coepit. Sed dum poësis studium scriptores relinquant, res ab antiquis poëtis fictas credere non desinunt, quo factum est, ut

Hasta ad Aristoph. av. 1552 etiam γέρο; δέ, inquit, ἴσσι τῶν περὶ τῶν Ἰνδικῶν ἄνθρωπων πρὸς τῇ περὶ αὐτῶν ἱστορίᾳ, deinde qui Libyam descripserunt, inter Libyicas gentes eam enumerant, quum alii rursus in India eam esse noverint. Cf. Eudox. ap. Plin. h. n. VII. 2. 17. Cuius ipsius et aliarum fabularum originem ne coniecimus duplicem esse, ipsa mira fabulae ratio nos prohibet. Tum Ctesiae quaedam narratio exstat (Ind. 14.), qua fabulosum Indiae fontem descripsit, quem alii scriptores esse in Aethiopia ipsius Ctesiae auctoritate firmare student. Cf. Bähr. ad Ctes. p. 309. Ctesias de Cynamolgis Indicis dixit, ipsum nomen Indicum esse affirmans (ἢ Ἀδύων; Ἰνδικῶν; Aelian. h. a. XVI. 31., Pollux onomast. V. 5. 41.), Agatharchides (de rubro mari p. 44. Huds.) hunc Ctesiae locum ad verbum paene exscripsit, sed Cynamolgos inter Aethiopicas gentes collocavit, neque aliter Diodorus III. 31. Quo tamen loco Agatharchides non Ctesiam, sed Hecataeum fortasse secutus est, quem orientales terras accuratissime descripsisse opinatur. Varias deinde fabulas de crocotta fictas hisdem fere verbis repetere solent et qui Aethiopiam et qui Indiam tractaverunt; tamen sicut fabulae ita etiam nomen ab Indis originem habet, quum in sanscrita voce *carataka* (i. e. canis aureus) litteras T et K inverso ordine collocaverint Graeci, ut nomen ad similitudinem vocum *κροκόδειλος*; aliarumque reddant.

Deinde facillimum erat, res Indicas et veras et fabulosas sicut in Aethiopiam, ita etiam in Libyam referre, quoniam Libya erat vera et germana hominum fuscorum sive Aethiopum sedes. Prima est ea descriptio Libyae, quae apud Herodotum IV. 168 — 199. legitur, qua miro modo res Africae et Indicae permiscuntur, ut interdum altera pars ab altera non sine magna difficultate internoscatur. Exempli gratia ad Indicas res pertinet hic locus c. 192: *Ἰσθμὸς δὲ καὶ ὁ ἐν ὕψους ἐν Αἰθιοπία πόμπησιν οὐκ ἴσσι, cf. Ctes. Ind. 13.* cum annot. Bährli. Deinde Herodotus transit ad commemorandas tres species murium Libycorum, quarum alteram describit his verbis: *οἱ δὲ ἑσπέρησιν τὸ δὲ οὐρὸν τοῦτο ἴσσι περὶ Αἰθιοπία, δύνανται δὲ καὶ Ἑλλάδα γλῶσσας φωνάζει. Cf. Hesych. s. v. ἑσπέρησιν.* Mire profecto voce *ἑσπέρησιν* pseudo-Libya res tam diversae significantur, et *μῦς*; et *φονρός*, et vix potest cogitari, idem miraculum in duabus linguis inveniri. Attamen sanscrito vocabulo *giri* masculino significatur *δρῶς*, *φονρός*, feminino *μῦς*; et ipsum vocabulum *giri* (no-

Σκύλαξ παλαιὸς λογογράφος, a Strabone (p. 638.) Σκύλαξ παλαιὸς συγγραφεὺς commemoratur, quamquam alio loco (p. 583.) periplum quoque eum, qui superest, Strabo non recte ei attribuit. Intelligimus autem ex illis locis, Scylacem praeter Indum, Caspapyrum et Pactylicam terram plura de fabulosis Indiae gentibus dixisse, ex quibus apud Philostratum memorantur Σκιάποδες, Μακροκέφαλοι, apud Tzetzam Σκιάποδες, Διόλιανοι, Μονόφθαλμοι, Ἐνοσιχοῖται vel Ἐνοσίχοιτες.

Scylacem in India describenda *Hecataeus Milesius*, *Hecataeus Herodotus* sequitur, qui ubi Persiam descripsit, rerum Indicarum brevem enarrationem addidit (III. 98—106). Enumerantur autem ab Hecataeo in eo libro, qui inscriptus est *πῆς περιόδου*, haec nomina: Ἰνδὸς, Ὀρίαι ἔθνος παρὰ Ἰνδὸν ποταμὸν, Καλατίαι ἔθνος Ἰνδικόν, Κασπάπυρος πόλις Γανδαρικῇ, Ἀργάντη πόλις Ἰνδίας, (Fragm. 174—179. Klaus.): quibus addendi sunt Σκιάποδες (fr. 265.) et ut probabile est Pygmaei (f. 266.). Apud Herodotum memorantur (Ἰνδὸς) ποταμός III. 98, Κασπάπυρος, ἡ Πακτυκὴ χῆρα III. 101, Γανδαριοί III. 91, Καλιανταίαι sive Καλατίαι III. 38. 97, Παδαῖοι III. 99. Denique et Hecataeus et Herodotus deserta arenosa in India esse uno ore referunt (Hecat. 175, Her. III. 98, 102). Tantus trium scriptorum consensus, qui etiam in reliquiis tam paucis satis perspicitur, causam iam praebet gravissimam, ut primum reliquis duobus auctorem fuisse arbitremur. Accedit, quod nomina nulla varietate pronuntiant. Nam Indicum nomen *Casjapapura* in vocem *Κασπάπυρος* immutaverunt, quae mutatio in ore Graeco minime erat necessaria. Tamen in hunc modum et Hecataeus nomen pronuntiat, et Herodotus non solum ubi Scylacis iter describit (IV. 44.), sed etiam ubi sua ipsius cognitione eum uti putares (III. 101.): nam quod nunc in Herodoti editionibus scriptum videmus, *Κασπάπυρος*, quia nomen sine ulla causa ita corrumpitur, in solos librariorum conferri potest. Sciapodum Indicum nomen est ignotum, conversum foret *Kājāpada*; utcumque erit, variis

tamen modis Indicum nomen poterat graece exprimi. Neque minus nomen *Καταΐται* Hecataeus et Herodotus ex eodem fonte videntur hausisse, praecipue quum graecum nomen indico nondum noto minime possit ad litteram respondere. Deinde Scylacem et Hecataeum plane congruere, Athenaeus quoque (II. p. 70.) confirmare videtur, quum ex Scylace (Σκύλαξ ἢ Πολέμων) haec afferat: ἐντεῦθεν δὲ ὄρος παρῆ-
τεινε τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑψηλὸν τε καὶ
δασὺ ἀγρὴν ἔλη καὶ ἀκάνθην κινάρην, et ex Hecataeo quae
sequuntur: καὶ περὶ τὸν Ἰνδὸν δὲ γῆσι ποταμὸν
γίνεσθαι τὴν κινάρην. Ex Hecataeo abrupta tantum no-
mina et dicta supersunt, Herodoti autem ipsa ratio, qua
res enarrandas disposuit, coniecturam propositam reddit
probabilem. Nam pauca de India in universam praefatus, ab
Indo descriptionem incipit, ex quo disponit ceteras gentes;
deinde Caspapyrum reversus ab hac urbe ultimae narratio-
nis locum definit. Et Herodotum de aliis quoque rebus non
sua semper cognitione, sed etiam Hecataeo saepe auctore
esse usum, quoniam res manifesta est et confessa⁴⁾, quum
alibi, tum etiam hoc loco iis, quae veteres scriptores nar-
raverant, quasi fundamento usus, ex Persis ea exquisi-
visse videtur accuratius. Ad hanc percontationem solum,
aut ad ultimam rem, quam narrat, referri potest, quod di-
cit ὡς λέγεται ὑπὸ Περσίων, ὡς Ἡρόδοτος παρ' III. 105., quae
verba id quod exposuimus, incerta reddere non possunt.

Hoc modo quum Hecataeum et Herodotum Scylacis
vestigia ubique persequi videamus, dubitare licet num no-
titiam Indiae eam, quae in Graecis antea fuerat, in ulla
parte auxerint. Quod etiam minus expectari potest de
iis, qui Hecataei aequales erant vel successores, de Dio-
nysio Milesio, de Charone Lampsaceno, de Hellanico Le-
sbio, quibus Persica, quae conscripserunt, Dionysio etiam
geographicus liber (περιήγησις τῆς οἰκουμένης et Charoni

4) Ukert: Untersuchungen über die Geographie des Hecataeus und
Damastes. p. 18. seq.

Alθιοντά (cf. Suid. s. v. *Νάρος*) occasionem Indiae breviter describendae offerre poterant. Neque tamen ullus, qui huc spectet, locus servatus est.

Hunc primum ordinem scriptorum, quibus in Indicis rebus enarrandis omnibus Scylax fuit auctor, alter rerum Indicarum indagator *Ctesias* sequitur. Cuius relatio quatenus ex Scylace pendeat, cui popularis *Cnidius* vocari potest, relinquatur h. l. in dubio: scimus autem pro certo, inveniri multas res, quas Ctesias refert, iam memoratas a Scylace. Quo pertinent *Συάποδες* (Scylax ap. Philostr. Apoll. III. 14, Tzetz. Chil. VII. 629. seq., Ctes. ap. Suid. et Harpocrat. s. v., Plin. h. n. VII. 2. 16.), *Υιόλιτροι* (Scyl. ap. Tzetz. chil. 631. 638, Ctes. Ind. 31.) *Ένορίζτορες* (Scyl. et Ctes. l. l.). Utomque haec res se habet, vera natura narrationis Ctesiae convenit cum Scylace, quum uterque res miras et monstroosas describere soleat. Iniuste tamen, quod mera mendacia fuderit, veteres scriptores plerique omnes Ctesiam increpitant atque incusant: sola enim ea narravit, quae ex Persis audivit, quibus fortasse addidit nonnulla, quae apud Scylacem legit. Hodie constat inter omnes, quos litterae Indicae non latent, plurimam partem narrationum Ctesiae cum Indicis opinionibus congruere, et propter hoc solum vituperandus videtur, quod quia verae sint illae fabulae, nullo modo dubitans, sese ipsum res incredibiles vidisse interdum affirmavit. Neve omittamus, librum Ctesiae ipsum non superesse praeter eam partem, quae fabulis maxime abundat, et mire malam esse epitomen Photii, qui Indica, meliore parte praetermissa, in similitudinem libri fabularum formaverit. Quod intelligitur ex Ind. 8: *Λέγει περί τῶν Ἰνδῶν ὅτι δικαιότατοι καὶ περί τῶν ἑθῶν καὶ νομίμων αὐτῶν* et ex Ind. 14: *Πολλὰ δὲ λέγει περί τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν καὶ τῆς περί τὸν σφῶν βασιλεία εὐνοίας καὶ τῆς τοῦ θανύτου καταστροφῆς αὐτοῦ*. Tamen Indiam aliqua ex parte recte et perfecte cum descripsisse, inconsideratum foret contendere, quum ethnographiae, naturalis historiae, imprimis geographiae vix aliam atque

mythicam partem noverit: ipsius terrae ad Indum sitae, quam Scylax accuratius iam exploraverat, Ctesias, si quidem reliquias Indicon sequimur, fuit ignarus. Itaque fortasse nihil Indiae notitiam provexit, sed etiam ad inferiorem locum revocavit.

Deinde usque ad Alexandri tempus Graeci, quod sci-amus, de India certiores non facti sunt: itaque ei, qui Indicas res per occasionem tractaverunt, priores illos scriptores videntur secuti esse. Sed ex ea, quam aliunde novimus, litterarum ratione concludere licet, eos Herodotum potius quam Scylacem et Hecataeum secutos esse. Inde igitur ducendum est id, quod Eudoxus Cnidius et Ephorus Cumanus de India tradiderunt.

Per haec duo fere saecula Graecos, ut prae ceteris hanc terram cognoscerent, fortuna mirifice iuverat: quam quidem alter ipse viderat scriptor, alter quum in aula finitimi regis per multos annos versaretur, accuratius poterat exquirere: quam rem si ponderamus, Indiae cognitionem videntur satis exiguam consecuti esse. Documento sunt multi errores eique mira ignoratione omnium rerum Indicarum orti, per quos Alexander in expeditione Indica lapsus est.

Ab *Alexandro* alterum tempus cognoscendae Indiae incipit, quo Graeci Macedonesque, quorum observandi ars et iudicium adoleverant, res eas potissimum describunt, quibus ipsi interfuerunt. Terras ad Indum sitas usque ad Vipâçam et ad Indi ostia explorant: et quamquam easdem Scylax iam viderat, tamen aetatis indole atque observatione penitus mutata, Macedones alio modo atque ille res Indicas describunt. Cuius rei sibi ipsi videntur conscii fuisse; nemo enim Scylacem vel Hecataeum, Herodotum vel Ctesiam memoravit. Omnes autem, qui hoc tempore Indicas res scripserunt, quum ipsi modo eas terras viderint, quae cis Vipâçam sitae sunt, tamen multa tradunt de toto illo spatio, quod inter Himâlajam et Taprobaneum extenditur. Sed in hac parte fides eorum est exigua. Nam etsi solum id

referunt, quod ex Indis audiverunt, sano tamen in hac re iudicio carent. Idem tum factum est, quod fieri solet, quum subito terrarum notitia in immensum augetur. Alexandri enim comites tantum fere, quantum antea per saecula Graeci, aut novum iuvenerant, aut obscurum primi accuratius exploraverant: ita id quod antea in animis Graecorum interfuerat inter verum et falsum, inter credibiles res et fidem excedentes, quasi corrui: multas enim res praecipue in India ipsis oculis viderant, quas Graeci in patria relictæ incredibiles et saeculis postea critici mera mendacia esse existimabant. Et quum tantam molem rerum inventarum viri docti statim scientia metiri et examinare non possent, neque ad certas leges revocare, norma quaedam decesse incepit, ad quam verum et fictum posset internosci. Ita factum est, ut nimis faciles essent ad credendum id quod Indi vaga cogitatione sibi finxerant: qua credulitate ad prima criticae artis initia revertuntur. Accessit, ut plures ex militaribus illis scriptoribus quum eruditionis expertes et ignari essent, etiam magis iudicio carerent. Neque prior illa causa credulitatis Alexandri solum scriptoribus, sed etiam Megastheni contigit, qui tamen non carebat eruditione et doctrina.

Nemo ignorat, periisse libros Baetonis, Diogneti, Nearchi, Onesicriti, Aristobuli, Clitarchi, Androsthene ceterorumque Alexandri comitum omnium, qui de Alexandro vel de India scripserunt: attamen tantum superest, ut concludere possimus, ad veritatem eos retulisse non solum quae ipsi viderunt, sed etiam quae auditu cognoverunt, i. e. non nimium eos narrasse. Alia est quaestio, num satis retulerint, ut sufficiat Indicae terrae gentisque descriptio. Quod quantum de hac re potest iudicari, negandum est. Nam etsi topographiam non sine diligentia quadam exposuerunt, quia prae ceteris locos cognoscere erat militum, tamen levius eas res, quae ad naturalem historiam pertinent, ipsam gentem levissime tractaverunt. Facilitas quaedam mentem moresque alienae gentis explorandi et cogitatione

assequendi, quae Graecis omnino deest, maximo apud illos scriptores desideratur. Quorum ex libris intelligimus, armorum strepitum iis obtudisse observandi aciem et quietem et constantiam: qua re factum est, ut eas tantum res animadvertenter, quae a moribus Graecis maxime abhorrebant, et quae maxime mirae erant. Ne gravissimas quidem res, quae ceteris omnibus quasi fundamento sunt, deorum cultum et tribuum institutionem perspexerunt, alterum enim perperam perceperunt, alteram etsi in parte quadam terrae ad Indum sitae valebat, omnino neglexerunt. Ita illi scriptores, sicut ipse Alexander Indiam attigit potius, quam perlustravit, non absolverunt Indiae notitiam, sed solum inchoarunt, quum Indiae solam partem ex parte tantum describerent,

Tantam talemque Indiae cognitionem ante Megasthenem Graeci consecuti erant.

II. De Megasthene.⁵⁾

1. De Indico Megasthenis itinere.

Alexandri mortem quum in Persicis terris tum in India omnium rerum mutatio secula erat. In India enim

5) De Megasthene in universum scripserunt:

G. I. Vossius, de historicis graecis. Lugd. Bat. 1651. p. 69 — 70, Lips. 1838. p. 104—105.

Fabricius: biblioth. graec. Ed. IV. 1793. T. III. p. 45.

Heeren: de Graecorum de India notitia. Comment. Goetting. X. 1791. p. 140—141.

Robertson: an historical inquisition concerning the knowledge which the ancients had of India. Basil. 1792. p. 32 — 35, vers. germ. (Berol. 1792.) p. 34. seq.

St Croix, examen critique des anciens historiens d'Alexandre le Grand. Ed. II. 1804. p. 733—737.

Wahl: Erdbeschreibung von Hindostan. 1805. T. I. p. 181—183.

K'andragupta rex Prāk'jarum⁶⁾ imperium per magnam Indiae partem protulerat, eodem fere tempore, quo Selencus orientalibus Antigoni provinciis occupatis magnum regnum sibi condiderat. De terris in finibus Indiae et Persiae sitis, quas Alexander occupaverat, paulo ante Antigonum mortuum bellum exortum est. De quo quas sententias inter se vehementer repugnantes VV. DD. proposuerunt, h. l. non possumus non paucis examinare. Historiarum enim scriptoribus iamdiu constare videtur, Selencum illo bello in mediam Indiam, ulterius certe quam Alexandrum progres-

Vincent: periplus of the Erythrean sea 1807, T. II. p. 18—20.

Biographie universelle, ancienne et moderne. Paris, 1821. T. XXVIII. p. 111—112. (M. B—n.)

Schoell: histoire de la littérature Grecque. 1824. T. III. p. 383—394.

Clinton: fasti Hellen. 1830. T. III. p. 482—483.

A. G. a Schlegel: Ueber die Zunahme und den gegenwärtigen Stand unserer Kenntnisse von Indien. Commentatio inserta calendario Berolinensi anni 1829. p. 32—35.

P. a Bohten: Das alte Indien. 1830. T. I. p. 68—69.

Ritter: Erdkunde. 1835. Asien T. IV. p. 481—482.

Bénfey: Indien. 1840. (*Ersch und Gruber*: Encyclopädie der Wissenschaften und Künste. Sect. II. T. XVII.) p. 88.

Forbiger: Handbuch der alten Geographie 1842. T. I. p. 156.

Lassenius, qui passim in libris fere omnibus, quos conscripsit, de Megasthene disseruit, ex toto de eo dicet in altera parte voluminis primi antiquitatum Indicarum.

- 6) K'andraguptae nomen a Graecis pronuntiatur *Σανδρόκυπτος*, *Σανδράκυπτος*, *Σανδρίκυπτος*, *Ἀνδρόκυπτος*, accuratissime *Σανδρόκυπτος*. Cf. Schlegelii bibl. Ind. I. 245. — Prāk'jæ (i. e. orientales) a Strabone, Arriano, Plinio nuncupantur *Περσίαι*, Prasil, a Plutarcho Alex. 62. *Περσίαι*, quo nomine etiam Aelianus saepius usus est, a Nicolao Damasc. ap. Stob. floril. 97. 38. *Περσίαι*, a Diodoro XVII. 93. *Περσίαι*, a Curtio IX. 2. 3. Pharrasil, a Iustino XII. 8. 9. Praesides. Propius ad sonum vocis sanscritae prāk'ja nomen reddere Megasthenes studuit: nam in hunc modum apud Aelianum h. a. XVII. 39. nomen pronuntiavit, *Περσίαις*. Et pro eo nomine, quod nunc apud Stephanum Byz. legitur, *Περσίαι*, quum inter voces *Περσίαις* et *Περσίαι* collocatum sit, restituendum videtur *Περσίαις*.

sum esse; tum usque ad Gangem, tum ad Pât'aliputram; tum ad ipsa ostia Gangis eum pervenisse contendunt. Neque potest dubitari, quin magis et dubitassent de ista sententia et eandem spectavissent, nisi *Lassenius*, quocum *Schlegelius* consentit, argumentis ex Indico quodam libro additis, rationes historicis conturbasset.⁷⁾

Quin facta sit expeditio bellica, nemo dubitat. Cuius rei testes sunt *Appianus* Syr. 55. et *Iustinus* XV. 4. 12. *Iustinus* tradit haec: (*Seleucus*) transitum deinde in Indiam fecit, quae post mortem *Alexandri*, veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat. Auctor libertatis *Sandrocottus* fuerat et postquam ab hac re degressus de K'andragupta dixit, narrare pergit in hunc modum: cum quo facta pactione *Seleucus*, compositisque in oriente rebus, in bellum *Antigoni* descendit. XV, 4. 21. Quem locum qui perlegerit, haud alicuius momenti bellum fuisse suspicabitur, et ipse *Iustinus* se leve bellum existimasse et in finibus tantum Indiae gestum, satis indicat his verbis: (*India*), quae post mortem *Alexandri* veluti cervicibus iugo servitutis excusso, praefectos eius occiderat, ex quibus apparet, nomen Indiae h. l. ad eam solam partem spectare, quae ad Indum est sita. Quid, quod ipse *Iustinus*, vel qui *Iustino* auctor fuit, *Seleucum* in terras Gangeticas progressum esse aperte negat, quum de *Semiramide* l. 2. 10. haec retulerit: Sed et Indiae bellum intulit, quo praeter illam et *Alexandrum Magnum* nemo intravit? *Seleuci* igitur expeditionem tam levem esse arbitratur, ut ne *Alexandri* quidem bello Indico par sit.

Alter scriptor, qui hoc tempus tractavit, *Appianus*, res a *Seleuco* gestas enumerat Syr. 55., aperte operam dans, ut eum quam maxime efferat. Ibi legimus haec: καὶ τὸν Ἰδὸν περάσας ἐπολέμησεν Ἀνδροκόττῳ, βασιλεὶ τῶν περὶ αὐτὸν Ἰνδῶν, μέχρι φίλιαν αὐτῷ καὶ χῆδος συνέθετο. Quum

7) Lassen: De pentapot. Ind. 61, A. G. a Schlegel: *Berliner Kalender*. 1829. p. 31. Contra dixit Benfey: *Hall, Encyclop.* s. v. *Indien*. p. 67.

finem expeditionis in laudatione ista silentio praetermiserit, et hoc solum de Seleuci rebus gestis tradiderit *μέχρι γαλιάρ αὐτῷ καὶ κῆδος συνέθετο*, apparere videtur, res describendas non gloriosas fuisse: nam si usque ad Gangem Seleucus venisset, hoc commemorare aptissimum erat ei fini, ad quem Appianus tendebat. Sed Appianus quoque leve fuisse et solis in finibus gestum bellum existimavit: K'andraguptam enim, potentissimum regem, cui terrae ad Indum sitae non multum valebant, appellavit βασιλέα τῶν περὶ τὸν Ἰνδὸν Ἰνδῶν.

Qui tertius res Seleuci copiose narravit, Diodorus, no verbum quidem de Indica expeditione dixit. Neque quidquam de Seleuco addidit alio loco, quo recepit hanc Megasthenis sententiam (II. 37.): διὸ καὶ τῆς χώρας ταύτης (scil. τῶν Γαγγαριδῶν) οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς ἐπέλυσ ἐκράτησε. — Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπάσης τῆς Ἀσίας κρατήσας, μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε, quam tamen sententiam, quum Megasthenis eam esse non dixerit, etiam suam ipsius esse Diodorus indicavit.

His igitur expositis manifestum est, eos scriptores, qui Seleuci res ceteroquin bene cognitae habent, Indicam eius expeditionem prorsus ignorasse. Neque minus, qui rerum Indicarum periti fuerunt. Megasthenes, si narrationum rationem spectas, eo tempore in Indiam legatus profectus esse videtur, quo reges inter se in amicitia erant, i. e. post bellum finitum: narrat tamen ipse, praeter Alexandrum nunquam hostem esse in Indiam profectum. Sed etiamsi legationem ante ortum bellum ponamus, mirum tamen est, quod Strabo, Arrianus, Diodorus nihil de Seleuco addiderunt. (Strab. 686, Arr. Ind. 5. 7, 9. 10—11, Diod. II. 37.) Quos tamen, sicut Diodorum, Gangeticae expeditionis ignaros fuisse, ex locis compluribus perspicuum est, quibus illius mentio fieret necesse erat. Uterque enim quotiescunque Alexandri expeditionem memoravit, ne verbum quidem de Seleuco addidit, Indiam usque ad Vipācam uterque dixit notam esse, reliquam partem non cognitam

(Strab. 702, Arr. Ind. 6. 1.); Arrianus Ind. 5. 3. suspicatur, Megasthenem non multum Indiae peragrasse *πλήν γὰρ οἱ πλεῖστα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες*, quo loco Megasthenem cum Seleuco comparare multo et facilius erat et aptius; Strabo, qui idem Seleuci imperium p. 689. Macedonicum appellavit, tamen Alexandrum spectans Macedonicam pluries expeditionem memorat (686, 689, 699.), quam igitur cum alia confundi non posse confidit, Menandrum cum solo Alexandro comparat, et quasi admirabile et inauditum sit, eum ipsam Vipācam transiisse et pervenisse usque ad Iamunam narrat. (Strab. 516 cf. Lassen, zur Geschichte der Griechischen und Indoscythischen Könige p. 231.) Neque Plutarchus magna Seleuci expeditionis Indicae gnarus est; nam de magno Prāk'jarum exercitu locutus addit haec: *καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα. Ἀνδροκόττος γὰρ ὕστερον οὐ πολλῇ βασιλεύσας Σελεύκῳ πεντακοσίους ἐλέφαντας ἐδωρήσατο, καὶ στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοιτα τὴν Ἰνδικὴν ἐπέλθεν ἅπασαν κατιστρεφόμενος*. Alex. 62. Neque ceteri rerum Alexandri scriptores ne levissime quidem indicant, aliud post Alexandrum gravius bellum in India esse gestum. Tamen tantae rei memoriam, quae Macedonibus et Graecis nescio quos spiritus attulisset, illo tempore interriisse, vix potest cogitari. Interire quidem potuit eorum memoria, quae Graeci Bactriae reges in India gesserant, quum Bactriani immenso spatio et per multas barbaras gentes a societate Graecae vitae Graecarumque litterarum exclusi essent: contra Seleuci tempore Macedones disiecti ipso bello conveniebant, ita ut quae alii gesserant, aliis totique Graeciae esse incognita non possent.

Si examinamus hoc alterum, quam fidem expeditio in Gangeticas terras facta per sese habeat, hanc nullam omnino esse videmus. Nam Alexandri bellum documento iam fuerat, Indicum bellum non brevi tempore ad finem posse perducī: attamen, etsi cum regibus populisque exiguae potentiae Alexander pugnauerat, non amplius quam ad Vipācam erat progressus, et de magno Prāk'jarum exercitu

certiores facti, invicti milites animum demiserant. Seleuco regnante Prāk'jarum imperium tanto maius erat factum, quanto inferior Seleucus erat Alexandro. Accedit, quod in orientalibus regni finibus Antigonus ei hostis erat, cui ut Seleucum ex provinciis sibi ereptis expelleret, nihil nisi otium deerat. In tantis angustiis versatus quomodo in Gangeticas terras poterat tantam expeditionem suscipere, cui ne Alexander quidem par fuerat? Certius est argumentum in pace, quae detrimento non parvo Seleuci facta est, quum non modo eis terris Indicis, quas Alexander expugnaverat, sed etiam Arianæ magna parte cederet⁶⁾; cuius damni tota compensatio D elephantis fuerunt, quorum K'andraguptas habebat novem millia. Plin. h. n. VI. 22. 5.

Ita quum ex omni parte multae causae conveniant, quae Seleucum in interiorem Indiam profectum esse negent, coniecturae illius solum argumentum est Plinii locus (h. n. VI. 21. 8.), quo postquam ex Baetone et Diogneto spatia a portis Caspiis usque ad Vipâçam enumeravit, Plinius addidit hæc: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt: ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem annem tantundem. Exemplaria aliqua adiciunt quinque mill. pass. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. mill. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill. Plerique adiciunt XIII. mill., ad oppidumque Patibothra CCCXXV. Ad ostium Gangis DCXXXVIII. mill. pass.* Si qui forte putent, tam accurate Plinium scripsisse, ut rem omnibus veteribus ignotam solus possit confirmare, constantiae causa usque ad ostia Gangis Seleucum progressum esse agnoscant: quod certe patet ex voce „*reliqua*“, si cum iis, quae sequuntur, coniungitur. Ad hanc difficultatem accedit altera in voce peragrarè posita: nam peragrarè non est vo-

6) Strab. 689: ὁ ἄνθρωπος καὶ τῆς Ἀφρικῆς πολλὰς γὰρ οἱ Ἰνδοὶ λαβόντες παρὰ τῶν Μακεδόνων. Cf. Strab. 724, Plut. Alex. 62, Justin. XV. 4. 21, App. Syr. 53, Plin. VI. 22. 7, 23. 9.

cabulum, quo solo expeditio bellica significetur. Contra facile intelligitur, alio quoque modo istum locum posse explicari, ita quidem, ut Plinio negligentia quaedam et ambiguitas orationis imputetur, sed quis est, qui neget, Plinium sexcenties negligenter et ambigue scripsisse? Seleuco Nicatori est dativus commodi, qui dicitur: pro Seleuco reliqua peragrata sunt. Quae explicatio ab omni parte probatur: Megasthenes enim, Deimachus et Patrocles pro Seleuco Indiam peragraverunt, quos tamen ipsos Plinius brevitate causa non enumeravit, eodem modo, quo antea Alexandrum, h. l. Seleucum memorans. Deinde etiam Megasthenem scimus spatia ab Indo secundum viam regiam usque ad Pataliputram et ad ostia Gangis enumerasse, quae quidem Strabo, quum solam Indiae longitudinem indicare sibi proposuisset, non tam accurate quam Plinius retulit. (Strab. 689. cf. 69. Arr. Ind. 3. 7.) Explicationis nostrae aut documentum aut refutatio erit numerorum, qui apud Plinium et Strabonem leguntur, convenientia aut discrepantia. Sed ei numeri, qui ad priorem viae partem usque ad Pataliputram pertinent, inter se comparari non possunt: etenim Plinius in aliis libris alios jam invenit numeros, et quos tradit, maximam partem falsos et immodicos esse apparet: neque possunt ad plenum stadiorum numerum revocari praeter DCXXV. mill. pass., quae accurate V. milibus stadiorum respondent. Attamen fieri fortasse poterat, ut veri numeri restituerentur, nisi Rhodaphae et Calinipaxae urbium obscuritate firmum quoddam fundamentum emendationi deesset. Certius indicari potest de altera viae parte, quae est a Pataliputra usque ad ostia Gangis: quam Plinius DCCXXXVIII. mill. pass. tradit efficere. Neque quisquam, hunc quoque numerum falsum esse, non videt; nam quum spatium illud incertius esset cognitum, plenus stadiorum numerus referri debebat. Sed legendum est DCCXXXVIII., de qua emendatione vix quisquam dubitabit, qui stadiorum et passuum comparisonem semel instituerit: nam et paullulum tantum immutatum est, et nume-

novimus satrapiam Arachosiae et Gedrosiae adeptum esse olympiadis CXIV. anno altero, quam etiam obtinisse eum olymp. CXVI. anno primo ex Diodoro (XIX. 48.) discimus: sed amplius veteres nihil de eo tradiderunt. Neque certius ex reliquiis Indicon de vita Megasthenis iudicari potest. Id quod scire gravissimum est, num Alexandri expeditioni Indiae iam interfuerit, dubium est vel potius ad fidem difficile. Cui coniecturae hoc solum ausam dare potest, quod Nilum et Danubium cum Indo et Gange comparavit (Arr. exp. AL V. 6. 10.), sed quum comparatio ista fortasse solius Eratosthenis sit, quem una cum Megasthene Arrianus laudavit, deinde, quum ne levissime quidem, sese illi expeditioni interfuisse, ullo loco indicaverit, postremo, quum per errorem Vipācam dixerit in Irāvatiā influere, (Arr. Ind. 4. 8.), de qua re Alexandri comites omnes consentiunt, nihil fero est illa coniectura incertius.

Neque hoc alterum certius potest expediri, quo fuerit causa, ob quam Seleucus legatum ad K'andraguptam miserit.¹¹⁾ Eadem in dubitatione tempus legationis relinquitur: quum autem dubitari non possit, quin missa sit inter amicitiam regum, existimandum est, eam pertinere ad id tempus, quod inter pacem factam et K'andraguptam mortuum vel inter annos CCCII. et CCLXXXVIII. interest. Qua in re dubia minime errabimus, si medium annum i. e. CCLXXXV. a. Chr. (Olymp. CXXI. ann. II.) statuerimus.¹²⁾

11) Parum expedit hanc rem Plinius hoc loco: *India patefacta est — et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morali (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus ex ea causa) vires quoque gentium prodidit.* VI. 21. 3.

12) Clinton. fast. Hell. III. p. 482. not. z. Megasthenem Indiae conscripsisse contendit paulo ante annum CCCII, sed confidit perperam, missum esse Megasthenem, ut pacem conficeret. Quae coniectura ad veritatem minime videtur accedere; primum enim nusquam memoratur, Megasthenem pacis interpretem fuisse, deinde Pācaliputram profectus est ibique diutius moratus, postremo eiusmodi est narratio, ut intelligamus, Megasthenem amice et sine ulla dissimulatione exceptum fuisse.

Paulo certius quam de anno, de tempore anni dici potest: nam ex eo, quod de latitudine Gangis et Çôn'ae retulit¹³⁾, intelligimus cum pluvio tempore Pâ'aliputrae fuisse. Qua quidem re non probatur, non diutius ibi eum moratum esse: imo exstat causa, licet sit levior, ob quam putes eum Pâ'aliputrae fuisse iam veris tempore. Descripsit enim conventum Brahmanarum¹⁴⁾, qui anni Indici die primo (i. e. mense K'aitra vel Martio) convenirent, ut de anni temporibus vaticinaerentur, i. e. ut calendarium constituerent.

Minus est dubium, quas Indiae partes viderit. Et per sese et quia accuratius, quam ullus Alexandri comes vel alius Graecus, Cabulinae et pentapotamiae flumina enumeravit¹⁵⁾, constat per has terras eum profectum esse. Deinde scimus eum regiam viam secutum¹⁶⁾ usque ad Pâ'aliputram pervenisse. Neque tamen videtur praeter has ullam Indiae partem conspexisse; et ipse confitetur (Strab. 689.), sese inferiorem partem Gangeticae terrae auditu tantum et fama novisse. Vulgo eum opinantur etiam in castris Indicis moratum esse, in alia igitur regione non amplius cognita: quae tamen opinio in depravata quadam lectione posita est, quam editiones Strabonis praebent. In omnibus enim codicibus Strabonis (p. 709.) legitur hoc: *Γεωμένους δ' οὖν ἐν τῇ Σανδροκόττου στρατοπέδιῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης, τετραράχοντα μυριάδων πλήθος ἰδρυμένον, μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηγεγμένα κλέμματα πλείονων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια*. Sola discrepat versio Guarini et Gregorii his verbis: „Megasthenes refert, quum in Sandrocotti castra venisset — vidisse“, ex quibus apparet, interpretem scriptum invenisse *γεόμενος*. Sed quum versio illa vix uni auctoritate codici par sit, et quum vox *γεόμενος* in vocem *γεόμενος* faci-

13) Arr. Ind. 4. 7, 10. 5, Strab. 702, Plin. h. n. VI. 22. 1.

14) *Μεγάλη λεγόμενη ἀνθοδος τῶν φιλονίκων*. Strab. 703, Arr. Ind. 11. 4 — 6, Diod. II. 40.

15) Arr. Ind. 4. 8 — 12.

16) Cf. Strab. 689. et Plin. h. n. VI. 21. 8, quem locum Megastheni modo attribulimus.

lius, quam *γενόμενος* in *γενόμενος* immutari poterit, nulla omnino est causa, cur a lectione omnium codicum recedamus. Quorum scripturam vana coniectura sollicitavit Casaubonus, substituendum esse contendens *γενόμενος*, quum constet ex Strabone et Arriano V. 6. 2., Megasthenem ad Sandrocottum missum fuisse; quae causa nihil omnino probat. Tamen a Casauboni tempore scriptura *γενόμενος* haud recte vulgata mansit.

Disputetur simul de alio loco, ex quo Megasthenem etiam ad Porum profectum esse suspiceris. Legitur enim apud Arrianum (Ind. 5. 3.) hoc: *Ἄλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκεῖ μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε οἱ πλεῖστα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ἐγγενίσθαι γὰρ Σανδρακότῃ λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν καὶ Πόρῳ (sic) εἶναι τοῦτον μέζον.* Sed etiamsi omiseris, Porum ante Seleuci regnum iam interfectum fuisse (Diod. XIX. 14.), Megasthenem igitur non in illa legatione, sed forte viginti annis ante potuisse cum eo convenire, tamen restat duplex in illo loco absurda sententia. Absurdum enim erat contendere, Megasthenem, quia cum Poro convenerit, maiorem Indiae partem Alexandro peragrasse, absurdius etiam, maiorem dicere Porum, quam K'andraguptam, quem ipso Arrianus modo appellavit τὸν μέγιστον βασιλέα τῶν Ἰνδῶν. Propter hanc sententiae istius perversitatem Lassenius, quem alii sunt secuti, coniecit (pentap. Ind. 44.) locum istum Arriani a scriba quodam esse profectum, qui Porum, quem semper in ore fērent Graeci, ubi de India sermo fuit, h. l. omissum esse acgre ferens verba ista addiderit. Quod vereor ne audacius V. D. suspicatus sit, quam verius; tametsi certum est, Arrianum id, quod nunc legitur, non potuisse scribere. Sed facilius, nisi fallor, locus ita potest emendari, ut sanam sententiam habeat: ita enim legendum videtur: *Ἐγγενίσθαι γὰρ Σανδρακότῃ λέγει, τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, καὶ Πόρῳ εἶναι τοῦτον μέζον*, quam emendationem per sese probari omnesque difficultates expedire arbitror.

Megasthenem saepius in Indiam profectum esse, recentiores scriptores uno ore omnes Robertsonium secuti solent contendere: tamen ut certa sit haec opinio, multum deest. Nam quod Arrianus narravit exp. Alex. V. 6. 2.: *Πολλὰς δὲ λέγει (Μεγασθένης) ἀρξίσθαι παρὰ Σανδράκοιτον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα*, quaestionem non solvit: hoc enim voluisse potest, Megasthenem in una illa legatione K'andraguptam saepius adiisse. Neque ex orationis contextu altera apparet explicatio. Neque certe praeterea ullus scriptor plura eius itinera commemoravit, etsi commemorandi occasio minime defuit, neque in ipsis eius Indicis plurimum itinerum levissimum vestigium invenitur. Sed forte dicat quispiam, repugnare accuratam, quam ille habuerit, omnium rerum Indicarum cognitionem; quam tamen, si credideris eum per tempus non exiguum Pāt'aliputrae commoratum fuisse, aequè explicabis ac si pluries in Indiam eum profectum esse putaveris. Quae igitur Robertsonii coniectura incerta videtur, ne dicam, ad fidem difficilis.

3. De Indicis Megasthenis eorumque argumento.

Opus illud, quod ut scriberet, iter Megastheni occasionem praebuit, inscriptum erat τὰ Ἰνδικά. Ex quo ita, ut libri numerus indicetur, hi loci afferuntur:

Athen. IV. p. 153. *Μεγασθένης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δεύτρῳ παραιθεσθαι ἐκάστην τράπεζαν ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθῆκαις· καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβαλεῖν αὐτοῖς πρωτόν μὲν τὴν ὀρεῖαν ἐφ' ἣν, ὥς ἂν τις ἐπύρσει χόνδρον, ἔπειτα ὅσα πολλὰ χειρουργημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευαῖς.*

Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Syll. *Φανερότατα δὲ Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβεβωκὸς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὥδε γράφει· Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ γένσεως εἰρημένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι· τὰ μὲν παρ'*

Ἰνδοῖς ἐπὶ τῶν Βραχυμένων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ἐπὶ τῶν κα-
λουμένων Ἰουδαίων.

Ioseph. contra Apion. I. 20. et antiq. Iud. X. 11. 1.:
Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν,
δι' ἧς ἀποφαίνειν πεισᾶται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν
Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρείῳ
καὶ μεγέθει πράξεων διενεργήεναι καταστρέφασθαι γὰρ
αὐτόν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

Cf. G. Syncell. T. I. p. 419. Bonn. Τὸν Ναβουχοδο-
νόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδικῶν Ἡρα-
κλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει etc.

Reliquae, quum ab aliis scriptoribus alio ordine con-
iungantur, non sine difficultate quadam apte disponuntur.
Is locus, quem ex Athenaeo attulimus, convenire videtur
huic Strabonis loco: Τὰλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδέξαιτο τὸ μό-
νους διατῆσθαι ἀεὶ καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὄραν κοινὴν
δείτνου τε καὶ ἀρίστου, ἀλλ' ὅπως ἐκάστη φιλόν (p. 709.).
Itaque morum Indicorum descriptionem, cui insertus est
locus laudatus, ad alterum Megasthenis librum referendam
esse arbitror. Libri tertii locus, quem Clemens Alex. affert,
ei Megasthenis narrationi respondet, quae apud Strab. 713.
exstat: Τὰ δὲ περὶ γένει τὰ μὲν εὐρύθειαν ἐμφαίνειν φη-
σίη -- περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν. Qui locus
et ipse, et tota, qua continetur, relatio (711 — 714., 718.)
ad tribuum descriptionem (p. 703 — 707. seq.) pertinet, id
quod apparet ex his verbis ab initio positis: περὶ δὲ τῶν
φιλοσόφων λέγειν -- φησίη etc. Accuratius denique libri
quarti locus a Iosepho et Syncello memoratus convenit
maiori, qui apud Strabonem 686. legitur: Ναυοκοδόσορον
δὲ τὸν παρὰ Χαλδαίοις εὐδοκίμησαντα Ἡρακλέους μᾶλλον, καὶ
ἐως Σελῶν ἐλάσαι, quocum alius cohaeret, qui apud Ar-
rianum Ind. 7 — 10. exstat. Quod quum ita sit, libro quarto
de historia, deis sacrisque Indorum dixisse videtur. Liber
primus, nusquam tamen memoratus, partem continuisse vi-
detur eam, quae ad geographiam et typographiam spe-
ciat: quae coniectura per sese probabilis initio epitomes

Diodori (II. 35. seq.) confirmatur. Quamquam ita circa eas partes, quae certum locum habent, ceterae quae restant collocari ac disponi possunt, probabilius alia, alia incertius, tamen hoc modo demonstrari nequit, Megasthenis Indica quatuor tantum libros continuisse.

Nulla est causa, propter quam Megasthenem Attica dialecto usum esse aut dubitemus aut negemus. Quod a quibusdam¹⁷⁾ negatum est propter hunc Eusebii locum: *Εὐθὺς δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνῶν περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ περὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ταῦτα· Μεγασθένης δὲ φησι, Ναβουχοδονόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τῇ Ἀβύρῳ καὶ Ἰβηρίῃν στρατεύσαι· ταύτας οὖν χειρωσάμενον ἀπὸ δασμὸν αὐτίκων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικήσαι. Μετὰ δὲ λέγεται πρὸς Χαλδαίον, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλῆα κατασχεθεῖν· Θεῶν κ. τ. λ.* (praep. ev. IX. 41. ed. Colon. 1688. p. 456. D.). Nam quum hanc sententiam *μετὰ δὲ* etc. ad verbum ex Megasthene exscriptam VV. DD. putarent, eius libros ionice scriptos coniciebant. Cui opinioni est opponendum, totum hunc locum Abydeni esse, itaque solum id ex Megasthene esse sumptum, quod oratione obliqua Abydenus ei attribuit, et unde directa oratio coeperit, i. e. verbis *μετὰ δὲ*, Abydeni iterum incipere narrationem. Quod si ullo modo dubium esse posset, argumentum loci a Megasthenis Indicis alienum, maxime si id cum aliis locis eiusdem argumenti conferres, qui apud Strabonem 687. et Iosephum l. l. exstant, ostenderet, Megasthenem solius brevis sententiae *Ναβουχοδονόσορος — κατοικήσαι* fuisse auctorem. Hoc loco expedito, unus restat ad verbum expressus apud Clementem Alex. (Strom. I. p. 132. Sylb.), in quo ionismi ne vestigium quidem ullum inest.

Simul quam praeter hunc loci ad verbum exscripti non exstent, et quum ne veterum quidem testimoniis adiuvemur, de oratione Megasthenis nonnisi incertius iudicare possumus,

17) Valer. ad l. l., Larcher. chron. Herod. VII. p. 170. et Clinton. fast. Hell. p. 307., qui tamen ipse sententiam mutavit III. p. 489.

Alexandri aetate, qua *πολυγραφία* quaedam et *πολιτιστορία* in litteras Graecas permanere coepit, et qua multi viri ingenii et doctrinae expertes libros edunt, materies atque oratio iam non aequabiliter coluntur: apud alios enim materiem oratio, apud alios orationem materies superat, ita ut apud illos oratio inflata et inanis inveniatur, apud hos exilius et iniucundius res consarcinentur potius quam describantur. Etsi, quatenus his Megasthenes sit annumerandus, nescimus, tamen ex pluribus locis, qui ad similitudinem catalogi propius, quam plenae descriptionis accedunt, conuincere possumus, eum quoque res magis, quam compositionem et dictionem respexisse. Quae res praeter epitomas nescio an causa fuerit principalis, cur Megasthenis libri perditii sint.

Singulas Megasthenis narrationes h. l. summam tantum enumerare possumus et ad hunc solum finem, ut uno in conspectu omnes videantur: singularum omnium explicatio ei reservetur, qui forte Megasthenis reliquias cum commentariis editurus sit. Itaque id solum paulo longius exponemus et cum narratione ceterorum Graecorum comparabimus, quod opus erit, quo Megasthenis fidem et pretium recta ratione metiamur.

Geographiam Indiae scribere coepit finibus recte enumeratis¹⁸⁾. Deinde transit ad magnitudinem Indiae describendam, de qua primus inter omnes Graecos rectius iudicavit¹⁹⁾, neque eam postea ullus, si universum spectas, accuratius definivit²⁰⁾. Item primus et Daimacho excepto

18) Diod. II. 35, Arr. exp. Alex. V. 6. 4.

19) Herodotus III. 94. dixerat: Ἰνδοὶν δὲ πλεονεξὶ πολλὴν πλείονα ἢ τὰ πλείονα τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων, Ctesias, Indiam magnitudinis reliquae Asiae non disparem esse. Neque multo certiores facti sunt de ambitu Indiae Alexandri comites: narrat enim Onesicritus, Indiam esse tertiam partem orbis terrarum, Nearchus, iter per eam pum esse quatuor mensium. Strab. 689, Arr. Ind. 3. 5—6.

20) Accuratius solus Patrocles Megastheni aequalis narrat, per XV. millia stad. Indiam ab occidente ad orientem extendi. Strab. 68, 69, 689.

solus ex omnibus Graecis novit Indiae formam, de qua ii, qui ante Alexandrum scripserunt, nihil omnino, quod sciamus, certius dicere erant ausi, et cuius Macedones iam fuerant ignari, ut errore maximo longitudinem ab occidente ad orientem, a septentrionibus meridiem versus esse latitudinem putarent²¹⁾. Latitudinem dicit XVI. millia stad. explere²²⁾, addens, quo modo hoc spatium computaverit: ab Indo enim usque ad Pāt'aliputram columnas milliarias X. mill. stad.²³⁾ indicare, reliquum spatium usque ad mare porrectum VI. mill. stad. ex computatione nautarum effū-

21) Erroris causa non latet. Macedones enim ad Vipācam progressi certiores erant facti, orientem versus Indiam per spatium ingens extendi, deinde secundo flumines ad meridiem profecti, breviori itinere mare invenerant. Ab hoc tempore hic esse Indiae latitudinem, longitudinem illic opinabantur, omittentes, litus ulterius ad meridiem posse flecti. Error iste expeditione Alexandri ortus vel certe confirmatus, quo Indiae forma omnino corrumpitur, ab Eratosthene totam Graecorum geographiam pervadit.

22) Arr. Ind. 3. 7—8, Strab. 69, 689. Huc etiam pertinere supra exposuimus varia spatia, quae Plinius h. n. VI. 21. 6. prodidit.

23) Legendum esse apud Strabonem p. 689. καταπερίωγται αχούρων καὶ ἴσται ὁδὸς βασιλικῇ σταδίων μυρίων, neque quod in omnibus codd. invenitur διαμυρίων, nihil dubitationis habet. Deinde in omnibus Strabonis codd. legitur αχούρας, et apud Arrianum, qui eundem locum ex Megasthene exscripsit (Ind. 3. 4), in omnibus αχούρας. Quamvis nihil in utraque lectione possit reprehendi, tamen vocem αχούρας mutare facillius erat, quam immutare αχούρας. Straboni enim mirum videri poterat, schoeni mensuram, qua Graeci uti assueverant, in India adhiberi. Convenit autem schoenus, qui Eratostheni est mensura quadraginta stadiorum (Plin. h. n. XII. 30.), accurate cum Indica jōg'anae mensura, quae quatuor crōgas continet. Duplicem vulgo longitudinem jōg'anae attribui non ignoro, sed etiam minorem quam ipsi Indi agnoscent (cf. As. Res. V. 105.), tum Sinenses peregrinatores (cf. Foe-koue-ki 87—88.) et ipse Megasthenes hoc loco Strabonis (709.): Οἱ ἀγορανόμοι ὁδοποιεῖν καὶ κατὰ δέκα στάδια αἰετῶν τριῶν τὰς ἑκατὸν καὶ τὰ διατήματα διέδοσαν. Quo ex loco hoc certe apparet, decem stadia aliquam Indicam mensuram aequare, quae illa atque minor illa crōga esse non potest.

cere. Quod spatium, etsi re vera media Indi pars a Gangis ostiis non amplius XIII. mill. DCC. stad. abest, tamen si computationis illius rationem habemus, videtur quam accuratissime indicavisse. Quanto autem intervallo Himálaja mons ab australi Indiae fine distaret, Megasthenes iam minus accurate poterat dicere, quum in hoc spatio terrae natura illi computationi minus conveniret. Quod igitur intervallum, quod recta via non amplius XVI. mill. CCC. stad. explet, et si Taprobaneam insulam annumeraveris, XVII. mill. D. stad. aequat, XXII. mill. CCC. efficere contendit²⁴⁾, qui

24) Arr. Ind. 3. 8, Strab. 68—69, 690. Plinius h. n. VI. 21. 2. refert, Indiam a septentrionalibus ad meridiem per spatium vices et octies centenorum quinquaginta mill. pass. extendi. Qui numerus, quamquam XXII. mill. CCC. stad. non accurate respondet, sed XXII. mill. DCCC. stad. aequat, tamen ad eum numerum, quem Megasthenes dixit, propius quam ad alium ullum accedit.

Ab eis numeris, quos Arrianus et Strabo uno ore tradunt, Diodorus II. 35. mire discrepat: latitudinem enim ait XXVIII. mill. stad., longitudinem XXXII. mill. explere. Inconsideratum esset negare, Megasthenem etiam maiores Diodori numeros indicavisse, quia Arrianus numero haec ipsa verba addidit *ἵστανται τὸ βραχύτερον αὐτοῦ* et *ἵστανται τὸ ἀρκεντέρον αὐτοῦ* Ind. 3. 7, 3. 8, et quia Strabo latitudinis numero addidit *ἢ βραχύτερον* (p. 689.) et de longitudine, Megasthenem et Dalmachum spectans, discrete dixit hoc: *ὁ καὶ οὗς μὲν τόπου; διαμυφον εἶναι σταδίων τὸ διατεταμένον τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μακρὴν διαστάσεως, καὶ οὗς δὲ καὶ τριμυφον* (68—69.). Attamen dubitari nequit, quia minorem numerum Megasthenes, Dalmachus maiorem rectum existimaverit: nam et Arriano maior non memoratu dignus est visus, et Strab. 690. aperte hoc dixit: *Μεγασθένης καὶ Δαλμάχου μετρωσάντων μᾶλλον ὅτις γὰρ διαμυφον εἶναι σταδίων τὸ ἀπὸ τῆς τοῖον διαστάσεως ἐπὶ τὸν Καύκασον, Δαλμάχου δ' ὅτις τοῦς τριμυφον κατ' ἑξῆς τόπους*, quibus verbis ab hac sententia Megasthenem plane excludit. Et p. 72, ubi Dalmachi XXX. mill. pass. memoravit, de Megasthene ne verbum quidem dixit. Neque minus de latitudine Indiae solum mensuram XVI. mill. stad. Megasthenes veram habuisse potest. Nam non solum Strabo (689.) et Arrianus (Ind. 3. 7.) maiorem Megasthenis numerum non commemorarunt, sed etiam Hipparchus apud Strab. 69., quo loco demonstravit Patroclum fide esse indi-

tamen numerus illi modo computandi satis accurate videtur respondere.

Altero quoque modo Indiae magnitudinem Megasthenes descripsit. Asiam enim ad Africum sitam in quatuor partes sibi dividit, ex quibus contendit eam, quae a mari ad Euphratem pateat, esse minimam, alias duas, quae terras inter Indum et Euphratem comprehendant, coniunctas vix pares esse Indiae²⁵⁾.

Postremo astronomice indicavit terrae situm et ambitum, apud Strabonem 76. memorans haecce: *ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδίας τὰς τε ἀρκτοὺς ἀπορρέουσθαι, καὶ τὰς οὐτιὸς ἀνταρτρεῖν*²⁶⁾. Alterum fieri in extrema Indiae parte, quae meridiem versus sita est, alterum in omnibus regionibus ab tropico ad meridiem sitis, nemo est qui nesciat.

Inter eos locos, qui ex Megasthenis Indicis supersunt, ad topographiam et chorographiam non multi pertinent. Qui non solum ad eas regiones spectant, quas ipse peragravit Megasthenes, sed ad totum spatium ab Himálaja

gnum, quia Indiae magnitudinem minorem quam Megasthenes indicaverit, solam mensuram XVI. mill. stad. tradidit, quo loco ut probaretur id, quod Hipparchus voluit, maximus numerus erat aptissimus. — Maiores ita ortos existimaverim numeros, ut ad occidentem Megasthenes abnumeraverit Indiae Cabuliam et eam Arianae partem, quam Seleuco Kāndraguptas ademit, ad septentriones finitimas gentes, v. c. Uttaracuros, quorum ipse alio loco mentionem fecit.

Id quod de latitudine Indiae Megasthenes dixit, per totam Graecorum geographiam perpetuum mansit, ita ut ne Ptolemaeus quidem, qui Indiam per XVI. mill. DCCC. stad. extendi putat, aliquantum dissentiat. Sed longitudinis mensuram, quam indicavit, omnes reiecerunt, ne opinione omnium veterum offenderent, qui zonam torridam putabant habitari non posse, aut Indiam ponerent (sicut Hipparchus) cum manifesto errore multo longius septentriones versus.

25) Arr. exp. Alex. V. 6. 2-3.

26) Cf. Blod. II. 35, Plin. h. n. VI. 22. 6. Ex scriptoribus Alexandri shoilla contenderant Nearchus et Onesicritus, et qui modum excessit, Bactro. (Strab. 77, Plin. l. l.) Cf. Lassen. Institut. Linguae praecriticae. Append. p. 2.

usque ad Taprobanen extantum; ad flumina Indica plerique.

Fluminum Indicorum magnitudo mature occidentales gentes in admirationem converterat. Quod de Indo Scylax et Heecataeus retulerunt, nescimus, Ctesias (Ind. 1.) latitudinem ei XL. et CC. stad. attribuit. Magnitudinis in hunc modum augendae imprimis haec causa fuisse videtur, quod Persis, qui Ctesiae erant auctores, Indiae flumina tanto maiora visa sunt, quanto minora et rariora Persica fuere. Mirabundi Macedones, quorum expeditio pluvio tempore est facta, contuebantur Indi magnitudinem et fluminum in Indum influentium, neque mirari possumus, quod perpetuam eam esse vel existimaverunt vel simulaverunt, et quod in describendo Gange etiam maiore omni modum excesserunt²⁷⁾.

Falsam opinionem de hac re ne Megasthenes quidem Graecis sustulit, quum idem de pluvio tempore diceret. Itaque Indum retulit maiorem esse Nilo et Danubio et omnibus Asiae fluminibus, quae in mare mediterraneum influerent, solo Gange minorem²⁸⁾. Certa autem latitudinis mensura non iam exstat. Flumina, quae in Indum influerent, quindecim enumeravit (Arr. exp. Alex. V. 6. 11.), quae nomina apud Arrianum (Ind. 4. 8—12.) legimus omnia:

27) Error ille magnum habuisse eventum videtur. Alexandrum enim, quum a copis ut rediret coactus esset, nemo ignorat, exercitum non in Persiam duxisse, sed mutato tantum itinere per immensum spatium meridien versus: quod quam mirum sit, iam saepius VV. D.D. dixerunt, mirasque opiniones addiderunt ex. c. Flathius (Geschichte Macedoniens I. 382. seq.) Causam in illo errore invenisse mihi videor. Immensa, quae pluvio tempore fuit, latitudo fluminum, quae maior erat, quam ostiorum Nili et Danubii et ceterorum, quae antea viderant, fluminum, effecit, ut qui orientem versus noluerant longius procedere, ustium prope abesse opinati in meridiem non inviti proficiscerentur.

28) Arr. exp. Alex. V. 6. 10, Ind. 4. 13.

- I. Ἀκεσίτης. Ostium ἐν Μαλλοῖς.
 - A. Ὑδραώτης. Ostium ἐν Καμβισθόλοις.
 1. Ὑρασς. Ostium ἐν Ἀσιρόβαις (V.L. Ἀσιρόβαις).
 2. Σαράγγης ἐκ Κηκίων. (Sic prim. edd., cod. Flor. ἐκ Κηνέων, vulg. ἐκ Μηκίων).
 3. Νεῦδρος ἐξ Ἀττακηνῶν.
 - B. Ὑδάσπις. Ostium ἐν Ὀξυδράκαις.
 - Σίναρος. Ostium ἐν Ἀρίσπαις.
 - C. Τούταπος, μέγας ποταμός.
- II. Κωρήν. Ostium ἐν Πενκελαϊνίδι (V.L. Πενκελαϊτιδί).
 - A. Μαλάμαντος. (V.L. Μάλαντος).
 - B. Γαβήοις, (V.L. Γαροίς).
 - C. Σόαντος.
- III. Πιάρετος. (V.L. Πάρετος). } καθύπερθεν τουτίων.
- IV. Σάπαρος. }
- V. Σόανος (V.L. Σόανος) ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων (VV. I.L. τῆς Βηρσαρέων, τῆς Σαβίσα ἡέων), ἔρημος ἄλλον ποταμοῦ²⁹).

29) Inter haec flumina complura, quae sint et quo nomine sanscrito appellata, docte, ut solent, Schlegelius (Ind. Bibl. II. 295. seq.) et Lassenius (pentapot. Ind. 11. seq., Ind. Alterthumskunde I. 29. 44. seq.) explicaverunt. Ita constant haec nomina:

- Ὑδάς, Sind u.
 Ὑδάσπις, Vitastā.
 Ἀκεσίτης, Kandrāb āgā.
 Ὑδραώτης, Jrāvatī.
 Ὑρασς, Vīpācā.
 Σόανος, Savana.
 Σαράγγης, Çāraṅga.

Tamen, quod nomen appelletur Çāraṅga, est dubium. Lassenius simul has duas lectiones constituit:

ἐκ Κηκίων, sanscritae enim eadem gens nuncupatur Cēcaja. Cf. Lassen. pentap. 12.

Σόανος ἐκ τῆς ὀρεινῆς τῆς Ἀβισσαρέων, sanscritum enim fluminis nomen est Savana, populi Abisāra. Cf. Lassen. Ind. Alterth. I. 94. Lectio Σαβίσα ἡέων ita est orta, ut ex voco τῆς littera Σ attracta sit.

Gangis magnitudinem, Herodoto et Clesiae ignoti,

Practerea eorundem fluminum apud Graecos afferuntur haec nomina:

Sind u vulgo pronunciatur *Indo*; (Cf. Plin. VI. 23. 1.: Indus incolis Sindus appellatus), in peripl. mar. Erythr. Σινδοί. A Ptolemaeo unum ex ostiis Indi, a Cosma (p. 569. B. Gallend.) emporium appellatur Σινδοί. Idem nomen inesse videtur in voce *οινδο*, et in nomine urbis Σινδοπαρα s. Σινδοπύλας, Strab. 701., Arr. exp. Alex. VI. 16. 5.

Vitastā, *Υδάστης*, ap. Ptolem. Βελούστης.

Kandrahāgā, Cantabra Plin. l. n. VI. 23. 1., Σαρδραβήτης Ptolem., Σαρδραπορύγιος Hesych. Hoc ominosum nomen (cf. *ἀρδραπορύγιος*, *Ἄλε* — Σαρδραπορύγιος) Alexander in melius mutavit *Ἀλεσίγης*.

Jrāvatī, *Υγιάτης* Strab., Hyarotes Curt., *Ποταμός* Ptol., vulgo *Υδαοίτης*.

Vipācā, Hypasis Plin. Curt., *Υγιάτης* Arr. Diod. XVII. 93. *Υγιάτης* Strab. Diod. II. 37., Dion. Perieg., qui scriptores nomen immutaverunt ad similitudinem Scythici Hypanis, ab Herodoti tempore noti, *Βιανός* s. *Βιφάνης* Ptolem. Cum manifesto errore Megasthenes dixit, Vipācā in Irāvālm effundi, quum influat in Čatadrum.

Inter Cabullae fluvios *Cophenis* nomen hodiernum esse Cabullae flumen, constat inter omnes. De variis nominis formis cf. Eustath. ad Dion. Perieg. 1140.

Mutamantus, qui sit, adhuc ignotum est.

Soustum idem flumen esse Lassenius (zur Geschichte der Griech. und Indoscyth. Könige 144.) dixit atque quod Fa hian Sienensis nominavit *Su pho fa su tu* i. e. *Čuḍarasta*, quod nunc vocatur Sewud. Etsi res ipsa non dubia est, tamen, quum Megasthenes et Ptolemaeus uno ore flumen appellaverint Σιανός et Σοιανός, nomen sanscritum non *čudarasta* esse potest, sed quod idem significat *sucasta*.

Garoeas, Alexandri historia notus, ab Arriano exp. Al. IV. 25. 10. nuncupatur *Γαργαίος*, corruptissimè in itinerario Alex. 106. Poturaeus, et apud Strabonem 697. et Ptolemaeum in hac regione urbs quaedam *Γίγο* et *Γαγία* commemoratur. Nunc vocatur Pang'ora.

Sanscrita horum fluminum nomina nondum reperta sunt, quae nescio an insint in catalogo fluminum Mahābhāratae VI. 393, ubi deinceps enumerantur *Surāsta*, *Gāuri*, *Campanā*.

Pramāḍita, sanscritè vocatur *Puṣcala*, *Puṣcalavati* cf. Lassen.

Macedones in maius extulerant³⁰). Quod flumen inter Euro-

Zeitschrift I. 224, III. 197.), apud Graecos variis nominibus, *Πευκολαΐτις γῶραι* Arr. exp. Al. IV. 22. 9, πόλις *Πευκολαΐτις* Arr. exp. Al. IV. 28. 10, πόλις *Πευκίλα* Ind. I, et ex fonte eodem *Πευκολαΐτις πόλις* Strab. 698, Peucolaitis oppidum Plin. h. n. VI. 21. 7, Peucolaitae VI. 23. 8, ὄρεα φῶλα *Πευκολαΐτις* Dion. Perieg. 1143, *Ποκλαΐτις* Ptolem., *Ποκλαΐτις* Arr. peripl. mar. Erythr. p. 21. Huds.

Tutapus, si respexeris ad verba *μύθος ποταμός*, quae addita sunt, vix aliud flumen esse videtur atque Catadru: sed ignotum est nomen. Reliqua nomina, *Saranges*, *Neudrus*, *Sinarus*, *Plarenus*, *Sapparnus*, quum praeterea nusquam memorentur, non possunt nisi incertissime explicari.

Item gentium nomina h. l. enumerata, quibus sanscritis conveniunt et ad quas gentes pertineant, ex parte tantum constat.

Κηραι, *Cêcajae*. Lassen. pentap. 12. Zeitschr. III. 156.

Ἀβισσαρη, *Abisârae*. Lassen. pentap. 18. Zeitschr. II. 50. Ritter. Asien II. 1055. Praeterea nomen pronuntiatur *Ἀβισσάρης* (*Ἀμψισάρης*) Arr. et al., *Ἐυβίσσαρος* Diod. [XVII. 87, *Ἀπιοισσάρης* Aelian. h. n. XVI. 39, Tzetz. Chil. III. 941.

Μαλλοί, *Mâtavae*. Lassen. Zeitschr. III. 196. Accuratus nomen scribitur *Μαλός* ap. Strab. 701, Steph. Byz. ed. Ald. et Xyland., Arr. Diod. ed. Basil.

Ὀζύδρακαι = *Xndracae*. Lassen. Zeitschr. III. 199., *Ὀζύδρακαι* Arr. Strab. Paus. Steph. et al., *Ozydracae* L. Ampel., *Υδρακαι* Strab. 657. ex Megasthene, *Υδρακαι* Dionys. ap. Steph. Byz., *Συρακοῦσαι* Diod. XVII. 98, *Συδρα* (V. V. L. L. *Συδρα*, *Συδρα*, *Συδρα* Dion. Perieg. 1142, Sydraci Plin. h. n. XII. 12, Sygambri, Justin. VIII. 9. 3.

Assacene obscuri sunt, *Assacanos* autem s. *Assacenos* Alexandri tempore scimus inter Indum et Guraeum habitavisse. Arr. exp. Al. IV. 25. 7, Ind. I, Strab. 698, Curt. VIII. 10. 22, Itiner. Alex. 106.

Cambistholorum nomen sanscritum nescio an sit *Capis'ala* i. e. simiarum regio, in quo nomine littera *Μ* ante litteram *Β* eodem modo inserta sit, quo in nominibus *Παλλισθοδρα*, *Ἐυβίσσαρος*. Enumeratur *Capis'ala* inter Indicas terras Varâsanh. Ag. Res. VIII. 338. Mire Vilso (*Vi's'n'u-Purân'*. 194.) Cambistholos eosdem esse suspicatus est atque Cambôg'as, a quibus quum nomine tum situ multum absunt.

Ceterum, quum tot flumina in Indum effundi ne Alexandri

pacos omnes primus et vidit et descripsit Megasthenes, V. Arr. Ind. 4. 2—7, Plin. h. n. VI. 22. 1, Strab. 702. Id quod antea Curtii auctor (VIII. 9.) retulerat, iam ab ortu cum eximium esse, repetit ille: sacrorum viatorum sine dubio haec erat observatio. Latitudinem minimam explere ait VIII. mill. pass. i. e. stadia LXVI., mediam C. stadia; multis locis stagnare flumen, ut ripa ulterior non possit conspici. Quae descriptio in universum excedit modum etiam pluviū temporis: quibusdam tamen locis convenire videtur. Minime altitudinem auxit, quam XX. orgyias efficere dicit, ubi Plinius negligenter, ut solet, ὀργυιά voce passus transtulit.

Flumina in Gangem influentia XIX. Megasthenes enumeraverat, quorum Arrianus l. l. haec nomina XVII. attulit:⁸¹⁾

quidem comites tradiderat, facile mireris, Plinium VI. 23. 1. etiam undeviginti cognovisse. Sed admirationem ipsa nomina tollunt: nam, quum inter cetera memoret *Cantabram*, *tres alios afferentem*, hoc K'andrabāgae nomen esse vides, quae tres fluvios etiam Megasthene auctore recipit. His fluviis duplicatis, certe sit, ut numerus undeviginti flumina efficiatur.

Nomina Indica graece exprimiendi tres distingui possunt modi et aetates. Nam qui ante Alexandrum scripserunt, nomina solent in Graecum vertere, qui sequuntur, ea reddere ad sonum, sed paullo licentius, et ubi fieri potuit, cum paronomasia quadam, ultimi, Ptolemaeus, auctor peripli maris Erythraei, Cosmas quam accuratissime ea ad sonum litteramque exprimere. Ita etiam in hac re parva aperte perspicitur, crescente scientia paulatim linguae sensum teneriorem apud Graecos interilisse.

80) Plut. Alex. 62, Diod. XVII. 93, Curt. IX. 2. Cf. Aelian. h. a. XII. 41.

81) Nominum multorum explicatio est difficillima, paucorum adhuc successit. Postquam Rennellius, Mannertus, Willfordius in hac re explicanda industriam posuerant, iterum fuit Schlegelli et Lassenii, nomina, quantum fieri potuit, illustrare. Ita constant haec nomina:

Σόρος, annacr. *Σόν'α*.

Ἐκκροφῆς, *Hiran'jakhā* (i. e. *χρυσόφωτος*, aurifer), *Σόν'α* cognomen.

Καΐνας, Cainas.

Ἐρανοβόας, Eraunoboeas.

Κοσσοάγος, Cosoagus.

Σῶνος, Sonus.

Σιντόκεσις, (V. L. Σιντόκαις).

Σολόματις.

Κορδοχάτης.

} πάντες πλωτοί.

} καὶ οὗτοι πλωτοί.

Κορδοχάτης, Gandācavati (i. e. *ῥονοχόης*), altera forma nominis *Gandāci*.

Ιομανές, Iamunā.

Κορμηνιάς, Carmanāṣā ex sententia Rennellii et Lassenii (*Ind. Alterthumskunde* I. 130). Sed dubitationem dat id quod additur *μέγας ποταμός*.

Praeterea explicare possum, quo nomine ab Indis appelletur *Ὀξίμαγος*, ἡπὶ Παῖδαλας καλουμένησι Συμβάλλων τῇ Γάγγῃ. Iamdiu enim constat inter omnes, eam gentem, quam Megasthenes appellavit *Πασιῶται*, Plinius h. n. VI. 22. 4. *Passalae*, Ptolemaeus *Πασοῦλαι*, sanscritae nuncupatam esse *Pankāla*, et habitavisse circa Canjacobgām in ea mesopotamia, quae Iamunae et Gangi interficiat. Hanc autem regionem vel potius vicinam perfruit *Ixumati* (i. e. arundine saccharifera abundans), ita nominata, quia regio, quae inter Vipācam et Gangem secundum Himālajam extenditur, arundinis sacchariferae est uberrima, de qua re cf. Ritterum *Asien* II. 847. Memoratur *Ixumati Harivanc. 9307, 12529*, accuratius *Rāmāj. II. 68, 17*, quo loco nuntiorum iter describitur. Nuntii, Gangem Hāstinapurae transgressi, inde in terram *Pankālam* perveniunt: et per loca quaedam adhuc ignotas profecti, Collindam urbem attingunt, et transgressi *Ixumatim* per mediam Bāhicarum terram ad Sudāmanem montem, deinde ad Vipācam perveniunt. Etsi Collindarum gentem novimus inter fontes Vipācae et Gangis habitasse, (cf. Lassen. *Zeitschr.* II. 21. seq.) tamen cui urbi Collindae nomen fuerit nescimus. Itaque etiam hoc relinquitur in dubio, quod flumen *Ixumati* appellatur: nam *Iamunam* id esse, vix audeo contendere. In nomine graeco litterae *P* et *T* videntur esse permutatae, ita ut legendum sit *Ὀξίματις*.

Cetera, quae de nominibus illis VV. DD. dixerunt, non excedunt opinionum auctoritatem. Inanem et memoratu non dignam aliam super aliam conjecturam protulit Forbigerus (*Alte Geographie* II. 1844). *Andomatim* (*Ἀνδομάτις* ex *Μανδομαίων*) Lassenius egregie explicavit ex terra *madjandina* i. e. meridionali profluere, et sanscritae nuncupari *andāmati* (i. e. caecus), deinde idem flumen *Audāmatim*

Σάμβος.

Μάγων.

Ἀγόρασις (V. L. Ἀγύρασις).

Ῥμαλις.

Κομμενάσις (V. L. Κομμινάσις), μέγας ποταμός.

Κάκουθις.

Ἀνδιόματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδικοῦ τοῦ Μανδιαδινῶν ἦέον.

Ἄμυσις. Ostium παρὰ πόλιν Καταδούπην,

Ὀξέματις (Legendum videtur Ὀξύνματις.) Ostium ἐπὶ
Παζάλαις (V. L. Πασάλαις) καλουμένοισι.

Ἐρέννεσις (V. L. Ἐρῆέννεσις, Ἐρινέσις). Ostium ἐν Μά-
θαις, ἔθρει Ἰνδικῇ.

esse atque Tamasam (i. e. obscurus) coniecit. Ind. Alterth. I. 130. *Cossoanum* s. *Cosoanum* esse *Cauzeicim*, est coniectura Wilfordii et Schlegelii. As. Res. V. 272, Schlegel, Ind. Biblioth. II. 402. Non modo propius, sed etiam accuratissime nomen Cosongus responderet sanscritum *cōśarāha* i. e. *Ἰνδαυροφόρος*, quod nomen idem significaret atque *hiruḥjavāha*, *ζῶα* neque cognomen non minus aptum esset. Quam coniecturam nominis collocatio confirmat, quoniam vocem Cosongus et Arrianus et Plinius inter nomina *ζῶα*ne *Σάροι* et *Ἐκαστοβόας* collocaverint. Minus autem eorum sententia potest probari, qui nomine *Cainas* *Cēnam* significari voluerunt. Primum enim, tametsi littera sanscrita *ś* ubique littera *η*, nusquam litteris *ει* graece redditur (cf. apud Megasthenem ipsum voces *Μηρός* et *Μέρη*, *Σουραῖται* et *ζῶρασῆνα*), tamen Arrianus et Plinius uno ore *Cainas* nomen pronuntiant, deinde *Cēna* in Iamunam non in Gangem influit, postremo Plinii descriptio, licet de multis rebus sit obscura, haud dubie ad alias regiones spectat inter septentriones et orientem sitas.

Vox *Ἐριννέσις* cum nomine urbis clarissimae *Varānasī* mire congruit, quod ex duorum fluminum nominibus compositum etiam in Indicis fluminum catalogis omnibus coniunctum legitur. Sed ne explanationi istī fides deesset, Matharum obscuritas esset illustranda, quorum nomen sanscritum esse *Mag'ada*, coniecti potius quam probari potest. Neque minus est ignotum nomen *Κοτα-δοῦπῃ*, cuius ultima pars ad similitudinem vocis sanscritae *drīpa* (i. e. insula) accedit.

Ῥμαλις convenit cum consueto fluminis nomine *Vimālā*. Cf. Hariv. 8517.

His ex Plinio (h. n. VI. 22. 6.) addi potest duodevicesimus *Jomanes*, quod nomen apud Arrianum (Ind. 8. 5.) corrupte scribitur Ἰωβάνης.

Deiude etiam de *Čila*, fabuloso Indiae fluvio, dixit, per Silorum terram fluente; cuius aqua tam levis sit, ut nihil innatet, omnia mergantur³²).

Praeter haec alia multa fluminum nomina commemoraverat: LVIII. in universum praeter Gangem et Indum esse Indiae fluvios, navigabiles omnes³³).

Pauci praeterea loci traduntur, qui ad geographiam spectant. Praeter fabulosas gentes in extremis septentrionibus memoratur

Καύκαδος (*Himālaja*) et Μηρός (*Méru*). Diod. II. 38. Δάρδα (*Darada*), qui aurum formicis eriperent. Strab. 706; in media India

Πράσινοι (*Prák'ja*), quorum caput Παλίβοθρα (*Pát'aliputra*) accurate describit apud Strab. 702, Arr. Ind. 10. 3—4.

Σουράσεναι (*Čuraséna*), circa Iamunam habitantes, Dionysi cultores, eorumque oppida

Μέθορα (*Ma'urá*) et Carisobora (VV. LL. Cyrisobora, Chrysobora, Κλεισόβoρα; quod sanscrito

32) Arr. Ind. 6. 2—3., Strab. 703., Diod. II. 37., et ex hoc anonymus, quem Rahukenius ad Callimach. fragm. p. 448. iam laudavit, et cuius narratio nunc legitur apud Boisson. Anecd. gr. I. 419. Nomen apud Diodorum scribitur Σίλος, apud Strabonem Σίλος, optime in epitome Strab. et in anecd. graec. Σίλας. Ctesiae locos collegit Bähr. 369. Hanc quaque fabulam Lassenius (Zeitschrift II. 63.) litteris Indicis illustravit: Indi septentriones versus Čilam flumen esse putant, in quo immersa in lapides omnia vertantur: qua re saepe efficitur, ut omnia mergantur, neque quidquam innatet (cf. Mahāb. II. 1858.). Čilā idem valet atque lapis (cf. annot. 52.).

33) Arr. Ind. 5. 2. — Plinius h. n. VI. 21. 5. hoc refert: *Seneca etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta annes eius prodidit, gentes duodeviginti centumque.* Cf. Megasthen. apud Arr. Ind. 7. 1. Non magni igitur Senecae librum aestimare possumus, qui tantas partes ex Megasthene descripserit.

nominari *Cris'n'apura* i. e. *Cris'n'ae* oppidum coniecit *Bohlen*. Das alte Indien I. 233.) Arr. Ind. S. 5, Plin. h. n. VI. 22. 6.

*Pandaeam*³⁴⁾ deinde terram novit Arr. Ind. S. 7. Plin. h. n. VI. 23. 6., et in ultimis finibus Indiae

Taprobanen (*Támrapan'i*), *flumine ditisam*, *incolas Palaeogonos*³⁵⁾ *vocari, auri margaritarumque fertiliores quam Indos*. Plin. h. n. VI. 24. 1.

Gentes Indiam continere in universum centum duodeviginti Megasthenes dixerat (Arr. Ind. 7. 1.)³³⁾, urbium tantam multitudinem, ut enumerari non possent (Arr. Ind. 10. 2.), multos magnosque montes, multas amplasque planities (Diod. II. 35.). Si reputaveris, Diodorum iisdem vagis verbis locutum esse de fluminibus (II. 37.: *ἔχει καὶ*

34) Gens nominatur *Pandae* apud Plin. h. n. VI. 23. 6, Sallu. 52, Dionys. ap. Steph. Byz. s. v., terra *Harḍaiq* a Megasthene apud Arr. Ind. S. 7, 9. 3, et a Polyaeo I. 3. 4. Utram gentem hac voce significet, *Pāndjas* in australi Indiae parte habitantes et in carminibus epicis iam commemoratos (ex. c. *Mahāḍ. V. 578, II, 1121.*) aut *Pāndavas* epicis carminibus illustratos, certo constitui non potest: illam coniecturam nomen *Harḍaiq* Indico nomini *Pāndja* accuratissime conveniens, et margaritarum mentio, et maturae pubertatis feminarum descriptio, hanc aliae narrationis partes ita iuvant, ut Lassenius hanc malit, *Zeitschr. V. 252.*

35) *Palaeogonorum* nomen in hunc modum explicare studuit Lassenius (dissert. de insula Taprob. p. 9.): *Dicamus, notam fuisse Megastheni fabulam Indorum, qua primi insulae incolae Rōxasae s. Gigantes progenitorum mundi filii fuisse traduntur. Hos minime inepte Palaeogonorum appellatione significare poterat.* Contra hanc sententiam dicere liceat, Megasthenem hac voce tam insolita et ab usu quotidiani sermonis tam remota gentis ipsum nomen iudicare voluisse, non describere gentem, deinde Megasthenem solere nomina non vertere, sed ad sonum et cum paronomasia quadam reddere, postremo, *Taprobanes* et urbis principis nomen *Πολιαιμοῦρδον* brevi post inveniri voci *Παλαιόγονα* simillimum. Itaque, quom Lassenius capitis nomen *Παλαιμοῦρδον* sanscrita vocari *pāli-simānta* (i. e. doctrinae sacrae caput) egregie exposuerit, *Palaeogonorum* nomen ex voce sanscrita *pāli-ganās* (i. e. doctrinae sacrae homines) explicare maluerim.

ποταμοὺς πολλοὺς καὶ μεγάλους πλοιοῦς), quae tamen singula Megasthenem vides persecutum, et Plinii si addideris hanc sententiam: *Megasthenes et Dionysius* — vires quoque gentium prodidere VI. 21. 3., de hac re ampla Iudicon pars perdita videtur.

Maiorem Indiae partem campestem esse, Megasthenes deinde refert (Arr. exp. Alex. V. 6. 5.), non recte quidem, sed quantum ipse vidit iudicans. Binas per annum esse aestates messesque bivas: hibernae sementis fructus esse varias frumenti species (quarum ab Eratosthene dinumerantur πυροί, κριθαί, ὄσπρια καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν ἡμεῖς ἄπειροι), vernae sationis oryzam, bosmorum, sesamum, milium (, linum). Diod. II. 36., Strab. 693. cf. Eratosth. ap. Strab. 690. Diodorus ea, quae de plantis Indicis dixit, brevius ex illo et ita exscripsit, ut a singulis abstineret, alii scriptores Megasthenis locos afferunt de his plantis arboribusque:

de ebeno, Strab. 703.

de palma, cuius nomen sanscritum *tala* (τάλα) commemorat, Arr. Ind. 7. 3.

de ingenti arundine Indica. Strab. 710—711.

et quae Dionysi expeditionis esse documenta et reliquias credidit

de vite agresti, de hedera, de lauro, de myrto, de buxo Strab. 711. (687—688., Arr. Ind. 5. 9.),

de arboribus marinis. Antigon. Caryst. 147. (Plin. h. n. VI. 24. 6.) cf. Foe-kone-ki p. 90.

Ex bestiis Indicis descripsit

tigrem Bengalicum (Strab. 703.), quem inter omnes

Graecos primus vidit; deinde in quadam parte accuratius Aristotele vel hodiernis zoologis

elephantum, cuius venatum copiosius exposuit, Strab.

704—705., Arr. Ind. 13. 14., Diod. II. 42.

varias simiarum species, Strab. 703. 710., Aelian. h. a. XVII. 39.

canes Indicos, Strab. 703.

antilopas (ἄντιπος μονοκέρωντος ἐλαφοκέρωντος), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritifera³⁶), eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολλὸς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκός καὶ σίδηρος, εἰ δὲ κασσίτερος καὶ ἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λαβαρόχρους, γλυκνιτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri³⁷) (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipso Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adicimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμέτους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἰη γράφειν,

36) H. I. etiam hoc legitur: μαργαρίτην — οὕτω τῇ Ἰνδοῦ γλώσσῃ καλεῖσθαι. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἐξαφ' οὗντες ὅσα λευκὰ πρόσσχευόμενα μαργαρίται. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίτης a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita *mangarā* (l. e. margarita) ducendum sit. Cf. Poti: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Etsi arena aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem *hirañjardha* (l. e. aurifer), ζῶν'ae cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearehus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptium profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphyry, abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur *piey*, apud Arrianum *yevet*, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pat'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

antilopas (ἄλποὺς μονοκέρουσιν ἐλαφρόκερυν), Strab. 710.

gymnotum electricum, Aelian. h. a. VIII. 7.

serpentes volucresque scorpiones, Strab. 703. Aelian. h. a. XVI. 41.

boam constrictorem, Plin. h. n. VIII. 14. 1., Solin. 52. cf. Strab. 70.

concham margaritiferam³⁶⁾, eiusque venatum, Arr. Ind. 8. 8—13., neque Taprobanen eius uberrimam esse ignorat, Plin. h. n. VI. 24. 1.

formicas aurum effodientes, de quibus infra disseremus.

Ex metallis haec in India inveniri dicit: πολλὰς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσὸς, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, εἴ τι δὲ κασιτέρος καὶ ἄλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα. Diod. II. 36. Strabone auctore memoravit etiam λίθους λιβαρόχρους, γλεχιτέρους σὺκων ἢ μέλιτος. Strab. 709. De auro plures loci afferuntur: aliud effodi (Arr. Ind. 8. 13.), aliud formicis eripi (Strab. 706.), aliud in fluminibus auriferis inveniri³⁷⁾ (Strab. 711.); eius uberrimam esse Taprobanen.

Si cogitamus, quantam fructuum copiam India gignat, quanta admiratione Macedones eam spectaverint et ipso Megasthenes, ut adeo ex brevi Diodori (II. 35—36.) epitome satis apparet, si adiecimus hanc Diodori sententiam II. 36.: οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει, δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακροὺς ἂν εἴη γράφειν,

36) H. I. etiam hoc legitur: μαργαρίταις — οὕτως τῇ Ἰνδῶν γλῶσσῃ καλεῖσθαι μὲν. Idem retulerat Chares Mitylen. ap. Athen. III. p. 93.: ἔξαφροῦνται ὅσα Ἰνδικὰ προσαναγορεύονται μαργαρίταις. Quod neque accurate neque falso est dictum, quum μαργαρίταις a voce μάργαρος, μάργαρος autem a voce sanscrita mang'ara (i. e. margarita) duccendum sit. Cf. Poit.: Etymolog. Forschungen. T. II. p. 470.

37) Eisi arenā aurifera non deest eis fluminibus, quae a septentrionibus in Gangem influunt, tamen fieri potuit, ut propter solam vocem hiran'jarrāha (i. e. aurifer), ῥῶν'αε cognomen, sententiam illam Megasthenes proponeret.

deinde huius epitomes negligentiam, postremo ceteros locos leviter tantum et quasi per transcursum afferri, licet concludere, ex ea parte Indicon, quae ad naturalem historiam pertinet, pleraque desiderari.

Sed copiosissime gentis vitam moresque enarravit, sive prae ceteris hanc partem diligenter conscripsit, sive ex hac parte plurimum traditum est. Alexandri Macedones hanc rem paene omiserant, quum ingenti eorum quae viderant copia eo pervenissent, ut nihil amplius, nisi mira et insolita observarent; ad quem numerum solus Nearchus non pertinet, vir simplex et perspicax. Sed primus Megasthenes per omnes partes Indorum vitam perscrutari studuit, et sicut in hac re fuit princeps, ita, quod sciamus, ultimus quoque inter omnes Graecos Indicas res ita descripsit, ut a republica et a deorum cultu usque ad singulas res domesticas omnia pertractaret.

Constitutionem Indicarum tribuum (qua voce Lusitanicam *casta* transferre liceat) Alexandri comites non animadvertisse, est quod miremur, quum in Aegyptum profecti eandem ibi invenerint. Primus eam perspexit Megasthenes. Qui loci huc pertinent, leguntur apud Strab. 703—704. 707, Arr. Ind. 11—12., Diod. II. 40—41., et qui nonnulla mutavit, apud Plinium h. n. VI. 22. 2—3., et ex eo apud Solinum 52. Neque quod sciamus, eam huius rei scientiam, cuius Megasthenes fuit auctor, ullus postea Graecus scriptor vel aequavit vel auxit³⁸⁾.

Megasthenes Indos in septem tribus³⁹⁾ dispositos esse ait, quas in hunc modum enumerat:

38) Nonnisi leviter et obscure hanc rem attigit Porphyry, abst. IV. 17. et Apulej. II. p. 116. Bipont.

39) Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur *μῆτραι*, apud Arrianum *γένηα*, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videntur. Megasthenes autem, quum tribus quatuor Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Graeca ratione et ab aula Pâ'taliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis

- I. Φιλόσοφοι. Strab. Diod. Σοφισταί. Arr.
- II. Γεωργοί. Strab. Arr. Diod.
- III. Ποιμένες καὶ θηρευταί. Strab. Βουκόλοι καὶ ποι-
μένες καὶ καθόλου πάντες οἱ νομέες. Diod. Ποι-
μένες τε καὶ βουκόλοι. Arr.
- IV. Οἱ ἐργαζόμενοι τὰς τέχνας καὶ οἱ καπηλικοὶ καὶ
οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία. Strab. Τεχνίται.
Diod. Τὸ δημιουργικὸν τε καὶ καπηλικὸν γένος.
Arr.
- V. Πολεμισταί. Strab. Arr. Τὸ στρατιωτικὸν μέρος. Diod.
- VI. Ἐφοροί. Strab. Diod. Ἐπίσκοποι. Arr.
- VII. Οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως. Strab.
Τὸ μέρος τὸ βουλευτὸν καὶ συνεδρεῖον τοῖς ὑπὲρ
τῶν κοινῶν βουλευομένοις. Diod. Οἱ ὑπὲρ τῶν
κοινῶν βουλευόμενοι ὁμοῦ τῇ βασιλεῖ. Arr.

Ex eo, quod in hac parte Strabo, Diodorus et Arrianus ad verbum fere inter se consentiunt, Megasthenis narra-
tionem satis integram superesse videmus.

tribus ad Indicas quatuor revocare, facillimum est. Ita enim cum alteris alterae congruunt:

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris praesunt. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco: *Μοῦνον σῆλιν ἀνῆλται, σοφιστὴν ἔκ παντός γένους γενέσθαι.* Ind. 12, 9, cf. Strab. 713.

*Alter*a tribus Vâicjarum partem agrum colentem, *tertia* impuros quosdam continet. Man. X. 48—49.

Quarta homines duarum tribuum comprehendit, et Vâicjas (φόρον τιθεύοντες) et Çûdras (ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντες).

Quinta tribus cum Indica altera convenit.

In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtae sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere iubet (cf. Man. VII. 154. et Cullucab al'ée commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos mittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt haec Strabonis verba: *καθίστανται δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πιστότατοι.*

Septimum tribum Brahmanae ei efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit.

Deinde quomodo regnum Prāk'jarum administraretur, longo et diligenter exposuit. Cf. Strab. 707—709. Neque ceterarum gentium res publicas cum neglexisse, Plinius est auctor, affirmans: *Megasthenes et Dionysius — vires quoque gentium prodidere.* h. n. VI. 21. 3. Sed Graecis geographis istae res tam remotae et ab usu communi tam alienae videbantur, ut hanc partem integram relinquerent. Quo factum est, ut duntaxat unus locus de hac re supersit, quem Arrianus attulit Ind. 8. 7. cf. Plin. h. n. VI. 23. 6. Pandarum ibi copiae enumerantur. Plinius autem plurima, quae huiusmodi narravit, Megastheni videtur debere.

De Indicis deis nemo ante Alexandrum dixit. Macedones quum in Indiam profecti essent, quo modo ubique Graeci solent, Indicos deos eosdem esse atque Graecos existimabant. Çivae cultu effrenato et quasi bacchico, et levi quadam similitudine rerum, quae utrique deo erant attributae, et nominum, quae ad mythicam deorum fictionem pertinebant, movebantur, ut Çivam non aliam atque Dionysum esse arbitrarentur. Neque, postquam Euripides Dionysum orientem peragrasse confinxerat, quidquam tam facile erat, quam deum luxuriantis fecunditatis etiam in Indiam uberrimam profectum opinari. Quam ut firmarent opinionem, nomina levi et fortuita convenientia utebantur. Ita *Méru* mons vestigium videbatur dei *ἐκ Διὸς μῆ-ρου* parti, ita *Xudracas* Dionysi prolem putabant, quia vitem ibi nasci, regesque sumptuosas pompas instituere videbant⁴⁰⁾. Neque minus leviter *Çris'n'am*, alterum deum, quem cultum videbant, Herculem esse interpretabantur, et ubicunque sicut apud *Çibas*⁴¹⁾ vel pelles ferinas vel clavas vel similia conspiciebant, Herculem aliquando moratum esse opinabantur.

Sunt qui dicant, fabulae auctores praeter ipsum Alexandrum eos fuisse, qui Alexandro proximi fuerint. At in hac re non sola originem eam habere, sed maxime in in-

40) Strab. 687. 701.

41) Strab. 688.

dole illius aetatis pronae ad superbas opiniones, ex eo apparet, quod omnes sine ulla dubitatione fidem ei habuerunt. Neque Megasthenes aliter de hac re iudicavit, quod vituperare est ut probum ei obiicere, quod illa aetate vixerit. Primus narravit tantum, ut dubitare non amplius possimus, quibus deis Dionysi nomen et Herculis Graeci attribuerint. Quam partem servaverunt Strabo 711, 687, Arrianus Ind. 7—9, Diodorus II. 38—39⁴²).

Evidentissime *Cris'n'am* describit Herculis nomine, quem, cui responderet, ex Alexandri scriptoribus vix certo poteras definire. Eum colit ait ab incolis planitie, Pataliputrae etiam ut urbis conditorem, maxime *Methorae* et *Carisoborae* (Plin. h. n. VI. 22. 6, Arr. Ind. 8. 5.), in oppidis Cûrasênarum ad Jamunam sitis: re vera, ut inter omnes constat, Indi adhuc *Mat'urae* *Cris'n'am* natum esse credunt, et hodie quoque orbem ei sacram habent, altera autem urbs *Carisobora* ex ipso *Cris'n'ae* nomine nuncupata videtur (*Cris'n'a-pura*). Megasthenes, dum γηγεῖα illum appellat, ex parte quidem iam reliquit Macedonum opinionem, sed in reliquam descriptionis partem Herculis Graeci respectus vim magnam habuit⁴³).

42) Diodori enarratio, si cum Strabone et Arriano eam contuleris, in hac parte non tanto est brevior, quanto solet: ipse Diodorus tamen sese in breve Megasthenis relationem coegisse, his verbis indicare videtur: *μυθολογῶσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ τῶν καθήκον ἢ εἰς συντόμως διελθεῖν*. Sed conlicere licet, Diodorum etiam quo alio loco (III. 63.) Dionysum Indicū describit, secutum esse Megasthenem.

Totum illum locum, quo Megasthenes de deis Indicis, de Brahmanis et Sarmanis dixit (ap. Strab. p. 711—714.), deinde alterum, qui legitur apud Strabonem p. 710., ad Onesicritum fortasse referendum esse contendit *Geierus* p. 379., qui neque accurate, neque aliqua imbutus rerum Persicarum et Indicarum cognitione, „Alexandri M. historiarum scriptores aetate suppare“ nuper edidit. Quam opinionem vix concepisset ille, si paulo diligentius inspexisset Strabonem et Clem. Alex. Strom. I. p. 132. Sylb.

43) Aliquam partem narrationis docte explicavit Lassenius: *Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes*. V. 252.

Alterum deum, quem Dionysum Graeci vocant, eundem atque *Çiram* esse, ex descriptione comitum Alexandri iam satis apparet: cum Megasthenes magis quam *Cris'n'a* ad similitudinem Graeci dei descripsit. Repetit easdem causas, quas illi enumeraverant, ut hunc deum eundem esse atque Dionysum demonstrarent: Indicum enim deum ait ad *Mèrum* pertinere, eoli magnificis pompis et more quasi bacchico, et auctorem fuisse non modo vitis frumentique sed etiam vitae eruditae. Cur autem Dionysum ab occidente venisse eodemque decessisse crediderit, nondum est explicatum.

Eo, quod de *Cris'n'a* et *Çiva* dixit, quum deorum istorum cultum antiquissimum esse satis constet, nullo modo explevit nostram Indiae antiquae scientiam. Maius erat et gravius, de Buddhaicis dicere. Neque Alexandri comites alteram praeter Brahmanicam in India esse rerum divinarum doctrinam intellexerant, neque qui hos antecesserant. Megasthenes refert, in India esse δύο γένη φιλοσόφων, ὃν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ Σαρμᾶνας Strab. 712⁴⁴). Hoc igitur est quaestionis caput, Sarmanae qui sint. Quos alii Buddhaicos esse dixerunt, negaverunt alii, utrique causis non levibus usi. Attamen eorum sententia propius videtur ad veritatem accedere, qui esse eos Bud-

44) Eundem locum Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 131. Sylb. tradidit, quem Megasthenes auctore usum esse, ex locis in hunc modum compositis facile intelligitur:

Strab. 712—713.

Clem. Alex. Strom. I. 131.

Ἄλλῃ δὲ διαφέρει πούτῃ περὶ
τῶν φιλοσόφων,

δύο γένη γάρ εἰσι,
ὃν τοὺς μὲν Βραχμᾶνας καλεῖ,
τοὺς δὲ Σαρμᾶνας.
Τοὺς δὲ Σαρμᾶνας,
τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλόβι-
ους ὀνομαζέσθαι

Προείσταν τῆς φιλοσοφίας - Ἰν-
δῶν τε οἱ γυμνοσοφισταί, ἄλλοι
τε φιλόσοφοι βίβηταροι·

διετὸν δὲ τούτων τὸ γένος,
οἱ μὲν Σαρμᾶνας αὐτῶν,
οἱ δὲ Βραχμᾶνας καλούμενοι·
καὶ τῶν Σαρμανῶν
οἱ Ὑλόβιοι προσσηγορούμενοι

dhaicos contendunt, ut inter Graecos primum memorasse Buddhaicos Megasthenem existimare malim⁴⁵⁾.

Et doctrinam Brahmanarum exquirere Megasthenes studuit, et quamquam non satis succedere hoc potuit, tamen plura de hac re acute observavit. Exempli causa ne hoc quidem eum fugit, quod Brahmanae rerum principia quinque agnoscunt, ex quibus omnia constant: addunt enim quintum quoddam, quod *âcâcam* i. e. aethera appellant. Tota, quae huc pertinet, narratio legitur apud Strab. 712—

ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις

ὑπὸ φύλλων καὶ καρπῶν ἀγρίων· ἰσθίης δ' ἔχει ἀπὸ φλοῶν δένδρων,

ἀγροδίστων χοίρις

καὶ αἶνον

οὕτε πόλεις οἰκοῦσιν, οὕτε στέγας ἔχουσιν·

δένδρων δὲ ἀμφόρρυσται φύλλοις,

καὶ ἀερόδραυται αὐτοῦνται,

καὶ ὕδατος ταῖς χερεὶ πίνομαι·

αὐτὰρ γὰρ οὐκ ἐκ πρὸς τοῦτον ἰσθίου

(ἴσως οἱ νῦν Ἑλαιοῖται καὶ λούμενοι).

Deinde dissentiunt:

τοῖς δὲ βασιλεῦσι στυγεῖται, δι' ἀγένητον πυνθαρομένοισι· πρὸς τῶν αἰσίων, καὶ δι' ἐκείνων θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον.

ἡσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττι καὶ ἰσοδομοῖσι παραγγέλλουσιν, ὅτι δὲ ἐκπρὸς τοῦτον ἀμφοτέρωσιν ὡς θεῶν τετιμῆσθαι.

Porro quum nomen *Σαρμᾶραι*, quod Clemens tradit, sanscritae vocis *çraman'a* (i. e. *asceta*) ad litteram respondeat, falsa esse vides nomina *Γαρμᾶραι* et *Γερμᾶραι*, quae in codicibus Strabonis omnibus leguntur. *Lassenius*, rescribendum esse apud Strabonem *Sarmanas* quamquam non dubitat, tamen mirum esse arbitratur, in omnes libros corruptam istam scripturam irrepsisse. Rhein. Mus. 1833. p. 180. Quod mirum vix esse videtur, quum litterae ΣΑ arcte conscriptae a forma syllabae ΓΑ non multum absint, et quum ex uno Strabonis codice omnes descripti sint. Sicut Strabonis vox *Γερμᾶραι*, ita etiam Clementis vox iuanis Ἀλόβιοι ex Strabone et ex sanscrita voce *vanaprast'a* (i. e. ὰλόβιος) in nomen ὰλόβιοι immutanda est. Idem inest verbum in nomine *Σαρμαροχῆραι* (i. e. çraman'âk'arja), quod apud Strabonem 719. 720. invenitur.

45) Diligenter alteram sententiam *Buhlenius*, *Lassenius* alteram cum

713, 718, Arr. exp. Alex. VII. 2. 5—9, quibuscum ef. Pseudo-Orig. philosoph. 905—906 Delar., Pallad. de Brachm.

ea, qua solet, doctrina et omnium rerum circumspectione defendit *Bohlen.* de buddhaismi origine et aetate definiendis, *Lassen.* de nominibus, quibus a veteribus appellantur Indorum philosophi. Rheln. Mus. 1833. p. 171—180.). *Bohlenius*, ut *Sarmanarum* nomine *Buddhaicos* significari ostendat, primo nominis argumento utitur: *Sarmanarum* calni nomen respondere dicit tum sanscritae voci *graman'a*, qua *Buddhaici* appellantur, tum nomini *Σαρμανοι*, quo verbo ex *Palica* voce *sammana* (i. e. *graman'a*) formato quin *Graeci* *Buddhaicos* significaverint, nihil dubitationis habet. Contra dixit *Lassenius*, *graman'a* non modo *Buddhaicis*, sed saepissime etiam *Brahmanis* attribui. Sed ipse nunc cum ea, qua est, humanitate mecum communicavit V. D., vocem *graman'a* perpetuum *Buddhaicorum* ascetarum nomen, *Brahmanicorum* rarius esse. Itaque hoc *Bohlenii* argumentum, etsi ad expediendam rem non sufficit, tamen non infirmum manet.

Addidit deinde *Lassenius* hanc sententiam: *Si usum utriusque vocabuli apud veteres respexeris, invenies nullo prorsus loco unum pro altero poni aut invicem permutari: cuius constantiae certa quaedam causa esse debet.* Quod argumentum haud scio an aliquantum firmitatis habeat. *Sarmanae* enim bis tantum, *Samanael*, nisi fallor, quinque a *Graecis* *Romanisque* scriptoribus omnibus memorantur. (*Bardesan.* ap. *Porphy.* abstin. IV. 17, *Clem. Alex.* Strom. I. 305, *Origen.* contra *Celsum* I. ed. *Delarue.* Paris. 1733. T. I. p. 343, *Alexander Polyhist.* ap. *Cyrilli.* contra *Julian.* IV. p. 133. E. ed. Paris. 1638. *Hieronym.* ad *Jovinian.* II. ed. Paris. 1706. T. II. P. 2. p. 206.) Qui numeri, si scriptorum fontes exquisiveris, ad tres rediguntur, ita ut *Sarmanas* solus *Megasthenes*, *Samanaeos* *Alexander Polyhistor* et *Bardesanes* memoraverit. Quid igitur in eo est mirum, quod *Megasthenes*, si *Buddhaicos* significare voluerit, sanscrita voce *graman'a* usus est, postea vero *Bardesanes* et *Alexander Polyhistor* *pallica* voce *sammana*, quae cum lingua *pallica* postea in usum venerat? Quid mirum in eo, quod scriptores, qui illis auctoribus uti *Sarmanas* vel *Samanaeos* memorant, nomina non permutaverunt? Quod si fecissent, quomodo in rem tam longinqua et incognita nonnisi ad verbum illos excribere possent, magis mirum videri poterat.

Alterum *Bohlenius* argumentum attulit convenientiam morum,

p. 14. seq. Philostr. Apoll. III. 34., pars quaedam levioris momenti apud Clem. Alex. Strom. I. p. 132, Euseb. prae-

qui in Sarmanis et Samanaeis simillime describantur. Lassenius contra, hoc exemplum impugnans, docte exposuit, multum interesse inter Sarmanarum vitam et Samanaeorum, qualls utraque a veteribus describatur, easque res, quae utrisque communes memorentur, communes esse omnium sectarum Indicarum ascetis. Quod argumentum, etsi gravissimum est, non ita solvit quaestionem, ut de hac re dubitari non amplius possit. Nam haud omittendum est, neque Sarmanarum descriptionem neque Samanaeorum integram superesse, totasque igitur, quarum singulae partes nunc inter se discrepare videntur, facillime potuisse consentire.

Contendit deinde Lassenius, satis apparere ex his verbis, quae apud Clementem I. l. adduntur: *ἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα καὶ δὲ πρὸς ποταμῶν* etc., Sarmanas alios esse atque Samanaeos s. Buddhnicos. Lassenius igitur sicut Colebrookius As. Res. IX. 299, in hunc modum locum laudatum interpretatus est: Sunt qui inter Indos Buddae praecepta sequuntur s. nonnulli inter Indos — sequuntur. Neque negari potest, verba *ἰσὶν οἱ καὶ δὲ πρὸς ποταμῶν* ita posse explicari, ut eam, quam Lassenius vult, sententiam habeant, quamvis vocem *καὶ* additam, et voces *ἰσὶν οἱ* non seiunctas ex usu Graeci sermonis expectes. Sed etiamsi haec omiseris, ad demonstrandum nihil omnino ille locus valet, quem non minus licet in hanc sententiam interpretari: Sunt vero (scil. Sarmanae, de quibus modo dixi,) ii, qui Buddae praecepta sequuntur. Quemadmodum si istum locum explicaveris, contrarium ex eo apparere vides, quam quod Lassenius dixit, et ostendi, Buddhnicos esse Sarmanas. Vix autem ullus Clementem ex sua ipsius scientia verba ista addidisse suspicabitur.

Si breviter totam quaestionem complectimur, omissis illis, quae, quum dubia et ambigua sint, neutri parti certa argumenta esse possunt, non utrique opinioni restat causa: alteram enim nomen, descriptio alteram magis adiuvat. Quod quum ita sit, eam sententiam superiorem facile existimaveris, quae totius descriptionis, quam quae solius nominis argumento utitur. Sed ei iudicio, quod defendit Bohnenius, aliquantum ponderis affert, quod tam definite Brahmanis Megasthenes Sarmanas opposuit. Nam mirum sane fuerit, Brahmanis tam distincte eos opponere, qui ipsi Brahmanae erant. Et omnino, quum constet, Megasthenis tempore existisse in India Buddhnicorum sectam a Brahmanis dissidentem, deinde quum animadverterit ille dissidium, quod inter Brahmanas

par. ev. IX. 6. (p. 410. D. E. ed. Colon. 1688.), Cyrill.

alteramque sectam fuerit, postremo, quum hanc alteram eodem appellaverit nomine, quo solent Buddhæici vocari, vix ullum verisimilius videtur quam eosdem esse Buddhæicos Sarmanasque.

Sed accedit alia causa et gravior. Nam non solum eodem modo et pæne lisdem verbis etiam Samanaeos veteres scriptores opponere Brahmanis solent, sed etiam ei loci, quibus Bardesanes Samanaeos s. Buddhæicos describit, cum Megasthene mirè congruunt. Nec tamen affirmaverim, Bardesanem in hac re Megasthenis solum vestigia secutum esse, neque quidquam addidisse de suo, sed hoc certe ausim contendere, Bardesanem in Samanaeis describendis Megasthenem respexisse et in quadam parte esse secutum. Quod ut apparent, Bardesanis et Megasthenis hos locos componam: Bardesau, ap. Hieron. ad Jovin. Megasth. ap. Strab. (et ap. Clem. Alex.)

Bardesanes, viz Babylonius, *Ἄλλῃ δὲ διαίτῃσι ποσὶται πρὸς τῶν φιλοσόφων,*
in duo dogmata apud Indos *δύο γίνεσθαι γένεσιν,*

Gymnosophistas dividit

quorum alterum appellat *ὡς τοὺς μὲν Βραχμῶνας καλεῖ,*
Brahmanas,

alterum Samanaeos; *τοὺς δὲ Σαρμῆνας,*

qui tantæ continentinæ sint,

ut vel pomis arborum iuxta *(καὶ ἀγρόθεν αὐτοῖς τρεῖς Clem. Al.)*

Gangem fluvium

vel oryzo vel farinæ alantur *ὁρῶν, ἢ καὶ ἀλίῃσι τροφίμοι;*
cibo;

et quum rex ad eos venerit, *τοὺς δὲ βασιλεὺς συνίεναι δὲ ἀγγέλλον περιπαρομένους πρὸς τῶν αὐτῶν, καὶ δὲ ἐκείνων δεχομένους καὶ λατρεύοντες τὸ θεῖον.*
adorare illos solitus sit, pacemque suæ provincinæ in illorum precibus arbitrari sitam.

Plenius hanc partem Porphyrius tradidit:

ἀγρόθεν δ' αὖτε πίστες

(οὐ γὰρ οὐδὲ παιδοποιεῖν ἴσασιν, Clem.)

καὶ ἀνθρώπων καὶ τοσούτων αὐτῶν τε καὶ τῶν Βραχμῶνων

αἰσας ἔχουσιν οἱ ἄλλοι, ὥστε καὶ τοὺς δὲ βασιλεὺς συνίεναι πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐκείνων εὐνοῦσθαι τι, καὶ δευδῆναι ὑπὲρ τῶν καταδικασθέντων τῆν ζωὴν, ἢ συμβουλεύσαι τὸ πλεονέκτον.

contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)⁴⁶⁾

Postremo antiqua gentis Indicae tempora percontatus, de historia Indorum, iterum solus ex Graecis omnibus, quaedam enarravit⁴⁷⁾: quae quod non magni momenti sunt, ex natura historiae Indiae magis, quam ex Megasthenis studio pendet. Eos locos, qui huc pertinent, tradiderunt Diodorus II. 38—39, Arrianus Ind. 8. 1—3, 9. 9, quibuscum cf. Plin. VI. 21. 5, Strab. 686—687, Arr. Ind. 5. 4—7, 9. 10—12; exiguum quandam narrationis partem (de Nabucodrosoro) memoriae prodiderunt Iosephus ant. Iud. X. 11. 1 p. 538. Haverc., contra Apion. I. 20. T. II. p. 451. Haverc., Zonaras ed Basil. 1557. T. I. p. 87; Euseb. praep. ev. IX. 41. p. 456. D. ed. Colon., Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn⁴⁸⁾.

Ex hac convenientia narrationum hoc certe licet concludere, Bardesanem respexisse Megasthenem, et eisdem Sarmanas a Megasthene descriptos Samanacosque existimasse. Quam sententiam non poterat habere, si Sarmanas non tales Megasthenes descripsisset, quales Samanacos esse Bardesanes compererat.

46) Cyrillus I. L., quamquam Clementem sequitur, Megasthenis narrationem perperam attribuit Aristobalo peripatetico, quem Clemens modo laudaverat.

47) Cf. Lassen. Zeitschr. f. d. Kunde d. Morgenlands. V. 232—259. Benfey ibid. p. 218—231.

48) Etsi ex his, quae exposuimus, apparet, aut attingi aut pertractari iam in reliquiis Indicon omnes res gravioris momenti, tamen scientia Indiae antiquae commemoratas litteras Indicas desiderat. Neque quidquam de hac re Alexandri comites retulisse videmus. Variis Megasthenes opinionibus ansam dedit hac sententia (Strab. 709.): *Ἐννομήτους δ' οὖν ἐν τῇ Σανδρακάρτου ἀγαρανίδῃ κηθεῖν ὁ Μηνασθένης* — *μεθ' οὗτος ἤλθεν ἰδεῖν ἀληθεγμένα κλέμματα πλείονων ἢ διακοσίων δεσχυῶν ἄνδρα, ἀγρότας καὶ ταῦτα νόμους χρομένους. Οὐδὲ γὰρ γέμματα τιδέναι αὐτοῦς, ἀλλ' ἀπὸ μνημῆος ἐκαστα δικοικισθεῖς καὶ πᾶντιν δ' ὅπως διὰ τὴν ἀνελύτῃ καὶ τὴν εὐτελείαν.* Inconsideratius tamen foret ex mea quidem opinione, quam prudentius, contendere, apud Indos optimis artibus ornatos et in

Ne cum dubiis certa confunderentur, intra certos fines explicationem nostram continuimus, ita ut de iis solum reliquiis disputaremus, quae Megastheni certo poterant attribui. Nunc, ne incerta fragmenta omittantur, de eo liceat addere pauca, quod et maximum est et gravissimum.

Agitur autem catalogus gentium, quem descriptioni Indiae intexuit Plinius h. n. VI. 21. 9—23. 11. Qui Pli-

tantum eruditionis gradum [progressos scripturam aut inusitatum aut tam raram fuisse, ut eius usum peregrinator non animadvertere et negare potuerit: hoc esset, propter hunc locum sanam rationem praetermittere. Neque qui non ignorat antiquitatem Indicam, quin per errorem dixerit ille, apud Indos scriptas leges non valere, facile dubitabit. Cuius erroris causa potest duplex fuisse: nam non modo adhuc peregrinatori aegre obvenit occasio scriptas leges videndi, quum Brahmanae in memoria habeant legum codicem neque in iudicium apportent, sed etiam Indi cum manifesta quadam causa legem appellant *smriti* (i. e. *μνήμη*, memoria), itaque qui huius rei ignarus erat, necessario in hunc modum ratiocellatus est, scriptas non exstare leges, ubi iudicentur ex memoria omnia. Itaque etiam Nearchus ap. Strab. 716. contendit, τοὺς νόμους ἀγράφους εἶναι, et quod est gravius, septem saeculis postea Fa-hian à Sinensis quidam peregrinator refert in media India neque censum in usu esse neque leges. Foe-koue-ki. p. 98. Quod alterum contendit Megasthenes, οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτοῖς, expliciter, si cogitaveris, quemadmodum haec cum illa sententia cohaereant. Ex eo enim, quod antea dixit, ἀγράφους καὶ τὰς νόμους χωρμένους, et ex eo, quod tanquam contrarium addidit: ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἔκαστα διακρίσθαι· εὖ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν, quid sibi velit haec sententia, οὐδὲ γράμματα εἶδέναι αὐτοῖς, plane intelligitur. Hoc enim Megasthenem voluisse apparet, in iudicio non adhiberi γράμματα, i. e. scriptas leges, libellos accusationis, tabulas. Vulgari in usu scriptionem fuisse, Nearchus iam indicit ap. Strab. 717, Curtius VIII. 9, et ipse Megasthenes ap. Strab. 709. hac narratione: οἱ ὑποτάκτοι -- ὁδοποιοῦσι, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθεῖσιν τῇς ἐκτροπῆς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσιν.

Ipse nimis Strabo perperam opinatus esse videtur, Megasthenem negavisse litterarum usum, quum p. 717. dicat: τῶν ἑλλήνων γράμματα αὐτοῖς μὴ χρεῖσθαι φαμένους. sed quum Megasthenis sententia plena atque integra supersit, nostrum in hac re licet sequi arbitrium.

nium, quae de India neque plene neque accurate dixit, opera multa ex multis libris conquisivisse intellexerit, non amplius dubitabit, quin catalogum, de quo agitur, non ex sua ipsius scientia, sed ex aliis libris conscripserit. Nam si libris in hoc conscribendo non usus esset, quos habere alios potuisset auctores atque nautas? Et quomodo fieri poterat, ut nautae interioris Indiae gentes enumerare possent, imo etiam exercituum numeros indicare? Deinde etiam Taprobanes descriptio est documento, quo alio modo Plinius soleat scribere, ubi suum possit addere. Postremo huiusmodi catalogum si universum spectas non ex pluribus potuisse conquiri et corradi, sed unius tantum auctoris esse, facile intelligis, si memor fueris, obscure Romanis Indiam fuisse cognitam, et deesse in catalogis locos, quorum aliis alii possint adiungi.

Sed inspiciamus ea, quae de sedibus Indicarum gentium dixit. Quae si contuleris cum iis, quae praeterea scimus de historia Indica, demonstrari existimaveris, quo tempore catalogus conscriptus sit. Sed tali modo abundat catalogus ignotis nominibus, et pauca ea, quae nota sunt, ab historia sunt tam aliena, ut de paucis tantum rebus certiores fiamus: quae tamen proposito nostro sufficiunt. Legimus enim VI. 22. 5: *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra*, et paulo infra: *Amnis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora*, postremo: *Indus statim a Prasiarum gente*. Plinii igitur aetas h. l. non agitur, sed ad aetatem summae potentiae regni Prasiaci auctor regressus, omnium rerum, quae a regibus Bactrianis et Indoscythis in pentapotamia gesta erant, suspicionem habet omnino nullam. Sed ex eo, quod Plinius refert, certius quoddam licet suspicari: nam eodem loco (VI. 22. 5.) narrat, Prasiarum regi peditum *sexcenta millia*, equitum millia triginta, elephantorum novem per omnes dies stipendiari. Qui numeri accurate conveniunt Prasiaco ex-

exercitui, quantus K'andraguptae tempore fuerat. Cf. Plutarch. Alex. 62: Ἀνδρογόματος -- στρατοῦ μυριάσιν ἐξήκοοντα τὴν Ἰνδοκῆν ἐπὶλθεν ἅπασαν καταστρεφόμενος, cui loco Megasthenes non repugnat, ubi in castris affuisse quadringenta millia militum commemorat.

Quis autem est auctor, qui tam guarus sit Indiae, qualis K'andraguptae tempore fuerit, ut adeo exercitus gentium enumerare potnerit? Quam quaestionem ipse Plinius solvit his verbis (VI. 21. 3.): *Megasthenes et Dionysius vires quoque gentium prodidere*. Quid autem Dionysius, qui vix ullo loco memoratur? Verisimilius est, catalogi auctorem esse Megasthenem, quem saepius sequitur Plinius. Et accuratius si catalogum inspicimus, ab omni parte coniecturam istam probatam videmus. Nam adiunctus est catalogus illi loco, qui his verbis incipit: *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt* VI. 21. 8., quem locum aliis causis moti, Megastheni iam antea attribuimus. Sed accedit alterum argumentum momenti gravioris: nam loci in catalogo passim inveniuntur, quibus respondent alii, quorum Megasthenem fuisse auctorem demonstrari potest. Quae res ex hac expositione apparebit:

Catalogus Plinii.

— *Flumina Prinas et Cainas, quod in Gangem influit, ambo navigabilia.* —

— *Influere in eum (scil. Gangem) XIX. annes. Ex iis navigabiles praeter iam dictos, Condochatem, Eranobeam, Cosogum, Sonum. Alii cum magna fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in*

Megasthenis fragm.

— (Τὸν Γάγγηα) δέχεσθαι ἐς αὐτὸν τὸν τε Καίνα ποταμὸν -. Arr. Ind. 4. 3.

Eadem ex Megasthene, alia brevius, accuratius alia tradiderunt Arrianus Ind. 4. 2-7. et Strabo 702. Cf. p. 34. seq.

quodam lacu hospitari: inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum; altitudine nusquam minore passuum XX. - -

Brevi post tribus Indicas Plinius (VI. 22. 2—3.) describit, aperte secutus Megasthenem, sed ita, ut sextam tribum omiserit.

— *Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti. -*

— *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imo vero tractum universum a Gange, -*

(De cadentibus septentrionibus) — *hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes (auctor est). Austrinum polum Indi Dramasa vocant. Amnis Jomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. -*

— *Indus statim a Pra-*

Megasthenes, ubi formicas aurum effodere narrat, inter Graecos primus *Dardae* commemoravit.

Megasthenes, ubi describit Pat'aliputrae magnitudinem, narrare pergit his verbis: τὸ δ' ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῇ, καλεῖσθαι Πρασίους, διαφοροῦσθαι τῶν πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐκώσμητον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον. — Strab. 702. cf. Diod. II. 39.

Cf. Strab. II. 76., Diod. II. 35. (Megasth. p. 29.)

— ἵνα δύο πόλεις μεγάλαι, Μέθορα τε καὶ Κλεισόβoρα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρις πλωτὸς διαρρέῃ τὴν χώραν αὐτῶν. — Arr. Ind. 8. 5.

Cf. Plin. h. n. VII. 2. 19.

siorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. —

— *Indus incolis Sindus appellatus, in ingo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit annes. Sed clarissimos Hydaspem, quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypasin.* —

— *Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Hercules sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum CL. mill., elephantis quingentis.* —

Strab. 711.

Cl. Megasthenis locos p. 30. seq. laudatos.

— καὶ τοῦτ' (scil. Herculi Indico) -- γενέσθαι --, θυγατέρα μονογενέην οὐνομα δὲ τῇ παιδί Πανδαίην· καὶ τὴν χώραν, ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἡστίως ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἡρακλῆς, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπόων· μὲν καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππων δὲ ἐς τετρακισχίλην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. — Arr. Ind. 8. 6-7.

Neque in hac re est omittendum, eos locos quos protuli, magna ex parte ita cohaerere cum iis, qui praecedunt et qui sequuntur, ut ab his non possint sciungi, nisi contextu narrationis omni dissoluto. Neque tractantur his locis res notae vel saepius commemoratae, sed res maxime obscurae et nomina, quorum magna pars, si Plinium et Megasthenem exceperis, nusquam in litteris vel Graecis vel Latinis memoratur.

Contra ne ullum quidem vestigium invenitur, propter quod catalogum posteriore tempore conscriptum esse putares. Quam quidem quaestionem non attingit mentio *And'rarum* (22. 4.), quorum reges paucis saeculis post imperium magnae partis Indiae tenero videmus. *And'rarum* enim exercitum Megasthenes scribit *Prasiaci* ne sextam quidem partem aequare. Verumenimvero, quum postea reges *And'rarum* potentissimos Indiae fuisse videamus, quid est, cur dubitemus, an iam Megasthenis tempore potentiam non exiguam, neque tamen immodicam habuerint? Commemorantur certe *And'rae* in carminibus epicis, ex. c. *Mahāb.* II. 1175.

Coniecturas non leves catalogus ille, si Megasthenis fuerit, excitat: inter quas gravissima est, *K'andraguptae* regni fines quam late Megasthenis tempore patuerint, definire. Nam existimare non possumus, eos reges, quorum exercitus enumeravit Megasthenes, *K'andraguptae* imperio subiectos fuisse.

Attamen non licet dissimulare, haec omnia posita esse in coniectura licet verisimili, quam exactior pleniorque Indiae antiquae cognitio aliquando aut confirmabit aut refellet.

Reliquum est, ut exponamus, quo modo Megasthenis Indicis ei sint usi, qui potiora ex eis excerpterunt. Prae ceteris igitur de Strabone, Arriano, Diodoro, Plinio h. l. agitur.

Strabo et Straboni non dissimilis *Arriannus*, qui tamen multo inconsideratius Indiam descripsit, narrationes Megasthenis contraxerunt quidem in breve, sed ita, ut simul iucunde atque accurate scriberent. Sed quum hoc Strabo sibi proposuisset, ut non modo doceret lectorem, sed etiam oblectaret, omisit quaecunque iucunde narrari vel depingi non poterant, neque diligentius quid evitavit, quam quod catalogo posset simile videri. Quod quamvis non in vitio sit, tamen negari non potest, ipsas singulas res, quas omi-

sit, nostram antiquae Indiae scientiam maxime adiuturas fuisse; imo eo accessit in hoc studio Strabo, ut topographia Indiae fere omnis apud eum desideretur.

Omniem vero modum in hac conscribendi ratione *Diodorus*⁴⁹⁾ excessit. Nam quum non docte scriberet, ut alios doceret, sed iucunde atque leviter, ut facillime a multis legeretur, eas partes sibi exquisivit, quae huic proposito maxime conveniebant. Itaque non modo accuratissimas narrationes praetermisit, sed etiam fabulas, quas lectores poterant incredibiles existimare: quorum loco eam Indicae vitae partem describere maxime ei placuit, quae singularis et iocosa Graecis videri posset. Quod ut appareat, proferre liceat hoc exemplum: Ex eo, quod Megasthenes de administratione regni Prasiaci prodidit, unam sibi excepit partem, quam in modum fabellae iocosae narraret; nam ubi elephantum modo descripsit, addit haec: εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐν τούτοις ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι, καὶ φρονιζόντες, ὅπως μὴδεὶς ξένος ἀδικῇται. Τοῖς δ' ἀρῶσατοῦσι τῶν ξένων λατοῦς εἰσάγουσι κ. τ. λ. II. 42. Tamen aliquo pretio non caret epitome. Nam etsi novi multum non cognoscimus ex ista narratione, tamen quum optime praeceteris cohaeret,

49) Diodorus, quamquam non confitetur, tamen omnem eam partem, qua Indicas res enarravit (II. 35—42), ex Megasthene descripsit. Quae res, quum singulas partes fere omnes cum illis Megasthenis fragmentis comparare possimus, haud cuiquam in dubio esse potest. Itaque nusquam a Strabone et Arriano aperte dissentit, si unum illum locum exceperis, quo magnitudinem Indiae exposuit, de quo supra iam diximus. Interdum autem accuratior ea notitia, quam de expeditione Macedonica consecutus erat, effecit, ut alias res praetermitteret, alias diligentius et copiosius, alias brevius et ex parte tantum exscriberet. Ita est factum, ut ex iis luminibus, quae in Indum influunt, alia non commemoraverit praeter Vipācam, Vitastam, K'andrabāgam II. 37, deinde ut aliam atque Megasthenes Gangi latitudinem attribuerit, eandemque, quam Alexandri comites dixerant, postremo, ut de Alexandro quaedam addiderit, quae in reliquis Megasthenis desiderantur.

tum interdum efficit, ut Megastheni locum quendam pos-
simus certo attribuere, cuius auctorem, si illa deesset, non
haberemus Magasthenem nisi per coniecturam.

Quum ad easdem fere res describendas Strabo, Arria-
nus, Diodorus animum converterint, factum est, ut maxima
Indicon pars omnino sit perdita, et ut multorum locorum
admirabiliter tres supersint epitomae: quibus interdum quar-
tus Plinius accedit.

Multum ab illis et praecipue a Diodoro abest *Plinius*;
quo fit, ut et maxime ab isto discrepet, et optime eius
epitomen expleat. Quae simul iucunde et docte Strabo
et Arrianus enarrarunt, Diodorus amoene simul atque levi-
ter, ea Plinius sermone exili in ieiunam nominum enumera-
tionem convertit. Admirabili cum studio, quocum solet,
hanc partem conscripsit, sed saepius etiam negligentius
et inconsideratius, cuius rei multa iam antea vidimus ex-
empla.⁵⁰⁾ Negligenter, ut solet, laudat auctores, ita ut
si contuleris descriptiones Taprobanes et regni Prasiaci,
diversis saeculis eum vixisse putares. Megasthenem saepe
laudat, saepius non nominatum eum exscripsisse videtur.⁵¹⁾

50) Aliud hoc proferam exemplum. Narrat Plinius VI. 23. 9: *Pteri-
que (Indiam) ab occidente non Indo amne determinant, sed
adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Arachotas, Arios, Para-
pamisadas ultimo fine Cophete fluvio: quae omnia Ariorum
esse aliis placet.* Hanc igitur rem quemadmodum diiudicet, ig-
norat. Attamen satis facilis est explicatu: ei enim, qui quatuor
satrapias annumeraverunt Indiae, K'andraguptae et successorum
aetatem, ceteri prius tempus respexerunt.

51) H. l. memorare liceat fraudem quandam, quam in edendo Mega-
sthenis libro suscepit infamis ille Annii Viterbiensis, qui totus
ex fraude et mendaciis constabat. Nam quum eum locum, quo de
Nabucodrosoro Megasthenes dixit, commemoratum invenisset, sed
ita ut falso scriptum fuisset nomen *Metasthenes*, Metasthenis no-
mine impudenter, ut solebat, librum conscripsit *de iudicio tem-
porum et annalibus Persarum, cum commentariis Annii*. Postea,
quum peccatum esse a typhothetis in nomine iam negare non posset,

3. De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.

Veteres scriptores, quotiesconque iudicant de iis, qui de rebus Indicis scripserunt, Megasthenem sine ulla dubitatione scriptoribus mendacibus et fide minime dignis solent annumerare, et Ctesiae fere parem ponere. Melius solus Arrianus de eo iudicavit hac sententia:

Ἀλλ' ὑπὲρ Ἰνδῶν ἰδίᾳ μοι γεγράφεται, ὅσα πιστότατα εἰς ἀφήγησιν οἱ τε ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες καὶ ὁ ἐκπεριπλεύσας τῆς μεγάλης θαλάσσης τὸ κατ' Ἰνδοὺς Νεάρχος, ἐπὶ δὲ ὅσα Μεγασθένης τε καὶ Ἐρατοσθένης δοξίμῳ ἄνδρῳ συνεγραφαίην. Arr. exp. Alex. V. 5.

Neque fidem Megasthenis in dubio ponere, sed hoc solum in memoriam lectori voluit redigere, Megasthenem quoque partem tantum Indiae ipsum vidisse, quum aliis locis hanc sententiam diceret:

Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκεῖ μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε ὅτι πλεῖστα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Ind. 5. 3.

et ubi enumerasse Megasthenem dixit centum duodeviginti populos Indicos:

lectores in commentariis docet, Megasthenem Persam fuisse, corruptissime se invenisse hunc in aliquibus Megasthenem pro Metasthene, quia primus fuerit Graecus et historicus, hic vero Persa et chronographus, et ille laicus, hic vero sacerdos, potere, Metasthenem floruisse circa tempora Magni Alexandri similesque res ineptas. Hoc opus tam misere conscriptum, in quo Indiae ne uno quidem verbo mentionem fecit Annlus, inest in libro, qui inscriptus est Berosi sacerdotis Chaldaici antiquitatum Italiae ac totius orbis libri quinque, commentariis Ioannis Annii Viterbiensis, theologiae professoris, illustrati, adiecto nunc primum indice locupletissimo et reliquis eius argumenti authoribus, quorum nomina sequenti pagella videre licet. Aeditio ultima. Antverpiae. 1552. Haud scio an iam inest in commentariis Annii super opera diversorum autorum de antiquitatibus loquentium. Rom. 1498.

Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι ἔθνη Ἰνδικὰ, καὶ αὐτὸς ξυμψέ-
ρουμαι Μεγασθένει· τὸ δὲ ἀρεκὲς οὐκ ἔχω εἰκάσαι, ὅπως
ἐκμαθὰν ἀνέγραψεν, οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς
ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμυξίης πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλή-
λους. Ind. 7. 1.

Inter vituperatores Eratosthenes est princeps, quo-
cum aperte consentiant Strabo et Plinius. Alii, inter quos
est Diodorus, quum quasdam Megasthenis narrationes præ-
termiserint, sese in hac parte fidem ei abiudicare satis
ostendunt. Iudicia, quae de Megasthene enuntiaverunt,
haec sunt:

Strab. 70: Ἀπαντες μὲν τοίνυν οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γρά-
ψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγονάσι, καὶ ὑπερ-
βολὴν δὲ Δημάχος· τὰ δὲ δευτέρω λέγει Μεγα-
σθένης, Ὀμηρίκιός τε καὶ Νέαρχος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι
παραπειλλῆστοις ἦδη· καὶ ἡμῖν δ' ὑπὲρξεν ἐπιπλέον
κατειδὼν ταῦτα ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πρά-
ξεις. Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δημάχῳ
τε καὶ Μεγασθένει· οἷτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοῖς ἐκποικίλτας
καὶ τοὺς ἀσκότους καὶ ἀφῆνας ἰστοροῦντες, μοροσφάλ-
μους τε καὶ μακροσκελεῖς καὶ ὁμισθοδιακίλους· ἀνελπί-
τισαν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γενόμεναίην,
τρισπιθάμους εἰπόντες· οὔτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσορῶντας
μόρηκας καὶ Πᾶνας σφηροκεφάλους, ὄφεις τε καὶ βοῦς
καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντας· περὶ ὧν ἕτερος
τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὑπερ καὶ Ἑρατοσθένους φησὶν.
Ἐπέμψθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλίμβοθρα, ὃ μὲν Μεγασ-
θένης πρὸς Ἀνδρόκοιτον, ὃ δὲ Δημάχος πρὸς Ἀμυτρο-
χάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ
τῆς ἀποδημίας κατέλιπον τοιαῦτα, ἐφ' ἧς δὴ ποτε αἰτίας
προαχθέντες.

Mirum est quod addit:

Πατροκλῆς δὲ ἥκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρ-
τυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἑρατοσθένης,
quum inter eos, qui de India scripserunt, imprimis Mega-
sthenem Eratosthenes secutus sit.

Plin. h. n. VI. 21. 3: *India potestata est -- et aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati, sicut Megasthenes et Dionysius -- vires quoque gentium prodidere. Non tamen est diligentiae locus, adeo diversa et incredibilia traduntur.*

Qui tamen ipsi vituperatores, quum Megasthenis Indica magna ex parte excipserint, fidem Megasthenis in universum minime possunt tam suspectam existimavisse, quam quod ex iudiciis illis facile concluderis. Quid, quod ipse Eratosthenes, qui non pauca ex illo sumsit, apud Strabonem 689. dicit, sese Indiae longitudinem exponere ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα? Quae scilicet sententia ad solum Megasthenem potest referri. Re vera duas tantum Megasthenis narrationes comprehendunt, id quod de mythica Indorum ethnographia retulit et id quod de Hercule et Dionyso Indico narravit: licet ita factum sit, ut etiam de aliis rebus aliorum potius, quam Megasthenis narrationem veram esse existimarent. De Hercule et Dionyso quid narraverit, supra iam dictum et brevi iudicatum est, nunc quae de geographia Indorum mythica tradidit, nobis est examinandum.

Sed priusquam hanc rem pertractamus, commemorandum est, Arios Indos ab antiquissimo tempore a gentibus indigenis barbarisque circumsessos esse, a quibus quum corpore tum animo atque indole discrepabant. Quam discrepantiam acutissime illi et perceperunt et expresserunt. Nam sicut republica Indorum et per ipsos deos barbari repudiantur, ita communi Indorum cogitationi naturae et indolis humilioris esse et bestialis potius quam humanae videntur. Animorum diversitas difficiliter perspicitur, sed corporum dissimilitudinem acriter Indi animadverterunt, in maius peiusque extulerunt, et simulacrum illarum gentium praeter modum deforme cogitatione sibi finxerunt. Quo fundamento, quod fama firmaverat, potiti poëtae ipsam superlationem iterum auxerunt fabulisque exornaverunt. Aliae gentes caeque Indicae, quum aut permixtione tribuum

ortae essent, aut Indicos mores et praecipue tribuum institutionem non satis sequerentur, commune Indorum odium ita susceperunt, ut eodem loco cum barbaris haberentur, et ad similem deformitatem describerentur. Ita in epicis carminibus Indiam totam Brahmanicam a gentibus circumsessam videmus non veris sed eo modo fictis, ut interdum fabulae causa perspicui iam non possit.

Formas multo magis miras invenies, si deos Indorum, deorumque comitatus respexeris: inter quos praecipue *Cuvêrae* et *Cârticêjae* comitatus tali modo describitur (cf. *Mahâb.* IX. 2558. seq.), ut nihil fere, quod humana imaginatione fingi possit, omissum videatur. Quos tamen Indi a populis fabulosis iam satis disiungunt: quippe quos neque in orbe terrarum Indico habitare, neque humana cum gente consuescere credunt. Quos igitur Graeci cum populis Indiae non poterant confundere.

Confundi autem facilius poterant populi cum animantibus aliis, locum quasi medium inter daemones atque homines tenentibus, quorum summam copiam Indi sibi finxerunt. *Râxasis* enim, *Piçâk'is* aliisque eadem atque populis fabulosis propria esse dicuntur, et hoc solum interest inter utrosque, ut eadem, quae singula attribui solent populis, in *Râxasas* et *Piçâk'as* multa vel cuncta soleant conferri. In universum tam leve est inter utrosque discrimen, ut certi fines terminique inter illos vix possint constitui: *Râxasae* enim, etsi formidolosi describuntur, tamen humani esse creduntur, et quum in terra habitare, tum in pugnis Indorum dimicare, ita ut Indus quilibet, quid inter naturam *Râxasae* atque hominis intersit, aegre possit definire. Vix ulla invenitur res *Râxasis* propria, quae non populo quoque alicui attribuitur. Itaque etiamsi de illis fama quaedam ad Graecos pervenisset — quae quidem res certis non potest probari argumentis — ideo tamen in moribus populorum Indica ratione describendis vix erravissent.

Gentium illarum famam in occidentem et ad Graecos primo translata esse, non est quod miremur. Fabulae

enim cum ardore quodam poëtico fictae eximiam habent increbrescendi facultatem, et tanto maiorem, quanto audacius sunt fictae. Eae quoque fabulae, quibus Indi bestias colloquentes descripserunt, ita per totum fere orbem terrarum manaverunt, ut quomodo hoc factum sit, non sentiamus. Aliae fabulae, antequam ipsum Indiae nomen notum est, ad Graecos translatae sunt: inter quod genus etiam Homeri quaedam fabulae numerandae videntur, quae quidem res ante Vêdas melius cognitae probabiliter tantum conici, neque certis argumentis demonstrari potest. Et quo longius epica Graecorum carmina a prima simplicitate abeunt, eo magis fabulas istas irrepere animadvertimus: multo iam valent apud epicos posterioris aetatis poëtas. Valde erraret, qui ex India putaret eas solum fabulas manavisse, quibus memoratur India: nam fabula procedente, etiam locus, quem fabula tractat, solet procedere. Cuius rei hoc sit exemplum: Indi septentriones versus ultra Himâlajam habitare opinabantur *Uttaracuros*, qui diu beateque viverent, morbis curisque vacarent, omni voluptate in amoenissima regione abundarent. Quae fabula mature in occidentem processit simulque processit locus fabulae, et ita est factum, ut ab Hesiodi tempore Graeci opinarentur septentriones versus habitare Hyperboreos, quorum ipsum nomen ad similitudinem nominis Indici expressum est. Cur Indi regionem beati populi septentriones versus posuerint, causa est aperta, cur Graeci, ne levissima quidem invenitur; imo hic Hyperboreorum situs toti illi imagini, quam de orbe terrarum Graeci sibi effllexerunt, non modo non convenit, sed etiam repugnat. Aliae fabulae, quum quasdam Graecorum opiniones attingerent, in alia loca translatae sunt.

Mythicae Indorum geographiae cognoscendae primum est hoc tempus, quo inscii Indicas fabulas Graeci receperunt. Alterius est dox, qui primus Indiam descripsit et a Scylace rerum Indicarum scriptores ad unum omnes fabulosas illas gentes enarrant, sed ita, ut Aethiopicas eas di-

cere soleant⁵²): inter quos praecipue Ctesiae ista res infamiam et fidei suspensionem movit. Attamen minime mentitus in fine Indicon (33.) πολλὰ δὲ τούτων, inquit, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα παραλαμπῆν, διὰ τὸ μὴ δοῦναι τοῖς μὴ ταῦτα θεωρομένοις ἄπιστα συγγράφειν: nam multas alias res gentesque fabulosas perscribere poterat, ex. c. homines capitibus tigrinis (*εἰς τὴν τῆς τῆς*), alios anguinis cervicibus (*εἰς τὴν τῆς*), alios capitibus equinis praeditos (*εἰς τὴν τῆς*), alios cynopodes (*εἰς τὴν τῆς*), alios quadrupedes (*εἰς τὴν τῆς*), alios trioculos (*εἰς τὴν τῆς*), aliosque sexcentos.

Neque his fabulis se subtrahere Alexandri comites poterant, quorum vix ullus de fide earum dubitavit. Plerumque enim Brahmanae auctores eis fuerunt, quorum doctrinam et sapientiam omnino maxime verebantur. Quid igitur est, quod miremur, Megasthenem quoque post tot et tanta exempla illas fabulas tractavisse? Legitur eius narratio apud Strabonem 711, Plinium h. n. VII. 2. 14—22, Solinum 52.⁵³)

52) Consuetudo Aethiopiae et Indiae confusio, de qua annot. 1. diximus, videtur non modo intra fines fabularum se continuisse, sed etiam ipsam attingisse historiam. Omne igitur genus cautionis adhibendum videtur in examinandis eis, quae de bellis in Aethiopia factis traduntur. Ex. c. Diodorus II. 14., qui Ctesiam sequitur auctorem, Semiramidem refert Aethiopiam sibi subegisse, ibique fontem invenisse fabulosum, quem iisdem fere verbis in India reperiri narrat Ctesias (Ind. 14. cf. Bähr. p. 309.), et rebus quibusdam Aethiopicis expositis, protinus Diodorus ad Indicam Semiramidis expeditionem enarrandam transit. Eodem modo Herodotus III. 22., quo loco Cambysis explicat expeditionem in Aethiopia Macrobios factam, eum tradit fontem quandam fabulosum invenisse, quem eundem esse videmus atque *Çilam* fluvium vel fontem Indicum, a Ctesia (ap. Bähr. p. 309.) et Megasthene (cf. p. 37.) commemoratum.

53) Cf. Strab. 43, 70, Philostr. v. Apoll. III. 47, Tzetz. chil. VII. 629—708, Gell. IX. 4, Isidor. orig. XI. 3, Augustin. civ. dei XVI. 8. Recentiores scriptores, qui has res explicare studue-

Primum Megasthenes narravit hoc: Τὸς τὸν Καίνα-
σον οἰκοῦντας ἐν τῇ φανερόῃ γυναιξὶ μιγῆσθαι καὶ σαρκ-
κομᾶν τὰ τῶν σαρπενῶν σώματα. Strab. 710. Herodotus
quoque alterum de Calatiis et Padacis (III. 38, 99), alte-
rum de alio quodam Indico populo narravit (III. 101.). Idem
Marcus Paulus (III. 17.), retulit, et adhuc gens in Vind'ja
monte habitans cognatos comedere dicitur. Cf. Ritter. Asien.
II. 519. Itaque pro certo sumendum est, hanc rem Mega-
stheni re vera narratam esse, quamvis conicere liceat, in
describenda gentis aboriginis immanitate Indos, sicut so-
lent, modum et veritatem excessisse.

Deinde *Pentaspithamos* et *Trispithamos* enumerat, quos
refert a gruibus infestari. Id quod Homerus (II. III. 6.) de
Pygmaeis cogitavit num ex India iam manaverit necne, h.
l. integrum relinquatur. Indicos autem Pygmaeos iam com-
memoravit Ctesias Ind. 11, quam eandem narrationem a
multis scriptoribus post Megasthenis tempora repetitam vi-
demus. Indi Pygmaeos esse *Ciratarum* gentem existimant,
quae opinio tam firma est apud eos, ut voce *cirata* et gen-
tem illam et quemcunque pumilum sive Pygmacum signi-
ficent. Cf. Vilsonem s. v. Deinde Ciratas cum vultoribus
aquilisque pugnare opinantur, quam propter rem Vis'n'i
aquilam nomine *cirātacin* (i. e. *Ciratas vorans*) appellant.
Et quum Ciratae ad Mongolicas gentes pertineant, Indi in
illis describendis faciem Mongolis propriam multo deformio-
rem depinxerunt. uare Megasthenes potuit dicere: ὃν τινας
ἀμύκτηρας, ἀναιτροὰς ἔχοντας μόνον ὑπὲρ τοῦ στόματος 54).

runt, quum non rectam viam inissent, operam fere omnes per-
diderunt. Inter quos memoratu sunt digni praeter *Aldovrandium*,
Salmasium, *Bochartum*, *Harduinum*, *Bachrium*,
J. Geoffroy St. Hilaire: histoire des anomalies de l'organisation.
1832.

Berger de Xivrey: traditions tératologiques. 1836. et quem lau-
dat *Berger de Xivrey*,

Leopardi: saggio sopra gli errori popolari degli antichi.

54) Cf. Ctes. Ind. 11: αὐτοὶ δὲ αἰμοὶ τε καὶ αἰσχροί, Aelian. h. n. XVI.
22: Σκίῳ ται νίῳ τινδάρ τινδάρ αἰμοὶ τὰς ῥίρας, peripl. mar. Ery-

Tum memoravit Megasthenes Ἐντοκοῖτας, ποδὶ ὅν τε ὦτα ἔχοντας, ὡς ἔγχαθενύδειν· ἰσχυροὺς δ' ὡς ἀναπαῖρ δένδρα καὶ ἡγίττειν νεύσας. Neque ille vel alii Graeci, sed ipsi Indi sibi finxerunt Enotocoetas: qui sanscritae nuncupantur *car'n'aprāvaran'ae* i. e. qui auribus quasi tegumento utuntur. Quorum mentio in epicis carminibus non raro invenitur, ex c. Mahāb'. II. 1170, 1875, et tam consueta est apud Indos haec cogitatio, ut ipsum nomen proprium *Car'n'aprāvaran'ā* reperiatur Mahāb'. IX. 2643. Et in Rāmājan'a locus quidam exstat nondum editus, quem attulit Lassenius (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 40.), quo memorantur *Cirātae*, quorum alii in Mandara monte habitant, alii auribus quasi tegumento utuntur, horribiles, nigris faciebus, singulis quidem pedibus, tamen veloces, qui deleri non possunt, viri praevalidi, anthropophagi⁵⁵). Hos quoque Indi putant septentriones versus habitare; ita alio modo, quam per scriptores rerum Indicarum fabella ista in occidentem videtur translata esse, quum ab aliis scriptoribus eidem homines in septentrionali Europae parte collocentur. Plin. h. n. IV. 27. 5, Mel. III. 6, Isidor. XI. 3. Ex iis, qui Indica conscripserunt, Enotocoetas primus me-

thr. p. 35. Huds. Κιππίδοι, γένος ἀνθρώπων, ἐκτελευμένον τῆς ζωῆς, ὀργιστοί. Ipsi Indi inter ceteras gentes commemorare solent *Kīpī-tānśicās* i. e. *apoi tā; žīros*. As. Res. VIII. 340. Nomen *Scyrites* (V. L. *Syrites*), quod Plinius ex Megasthene tradidit, paulum depravatam videtur. Cf. p. 69.

- 55) Mahāb'. II. 1170. *Qui in insulis marinis habitant reges, a barbara gente oriundi, Nisādae, et Anthropophagi, Car'n'aprāvaran'ae* (s. Enotocoecae), *et qui Melanoprotopi appellantur, ab hominibus et Rāxasis oriundi.*

In universum pervulgata est apud Indos opinio, gentes barbaras magnis auribus esse praeditas: ita non modo *car'n'aprāvaran'ae* memorantur — quod quidem nomen confundi facile poterat cum voce *Karmaprāvaran'a* (i. e. pellibus indutus) — sed etiam *car'nicae*, *tambacarn'ae*, *mahācarn'ae* (i. e. *pygalotici*), *uścacarn'ae* (i. e. *xopēlotici*), *ōst'acarn'ae* (i. e. *χολότοι*), *phā'icarn'ae* (i. e. *χρυσότοι*), de quibus cf. Ctes. Ind. 31.

moravit Ctesias Ind. 31, tum Duris ap. Plin. h. n. VII. 2. 23.

Brahmanae (οἱ φιλόσοφοι) Megastheni narraverant, in India esse *Ἰνδοπόδας*, ἵππων μᾶλλον ἀκρότητας. Quam fabulam Indicam esse, ex eo Rāmājān'ae loco apparet, quem modo laudavimus; quo etiam nomen *Ἰνδοπόδες* explicatur. Nam quum Indi partem quandam Cirātarum nuncupent *ἐκαπάδας* i. e. *μονόποδας*, qui tamen esse veloces dicantur, nomen cum apta quadam paronomasia Megasthenes voce *Ἰνδοπόδες* *vertit⁵⁶⁾. Neque Monopodes Ctesiae desunt, qui apud Plin. VII. 2. 16. haec refert: *Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernicitatis ad saltum, eisdemque Sciapodas vocari, quod in maiore aestu humi iacentes resupini umbra se pedum protegant; non longe eos a Troglodytis⁵⁷⁾ abesse.* Quae Ecapādarum et Sciapodum confusio solum ex similitudine nominum pendere videtur.

Neque minus mirum est id quod de feris hominibus tradidit: *Τοὺς οὖν ἀγρίους ἀνθρώπους ἔχειν τὰς μὲν πτέρυγας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπισθεν καὶ τοὺς δακτύλους.*

56) Ecapādarum non rara in epicis carminibus fit mentio ex. c.

Mahāb. II. 1837—1838: *Ibi conserpsi Diophthalmos, Triophthalmos, Metopophthalmos, qui variis e regionibus advenerant, — Anthropophagos et Monopodes.*

Hariv. 9540—9541: *Praediti capillis erectis, nigris et albis, robore elephantorum decem mill. et procellae, Monocheires, Monopodes, Monophthalmi, qui ora tremantia habent etc.*

Hariv. 9553: *Monopodes et Dipodes, alii Bicipites, Macilenti etc.*

Cf. Mahāb. II. 1173, III. 16127, Hariv. 2444, As. Res. VIII. 338. Alio nomine ab Indis vocantur eidem *ἐκακ'αραν'ae*, As. Res. VIII. 340.

57) *Troglodytae* ad eas pertinent gentes, quas alii scriptores Aethiopiae, Indiae alii adscripserunt. Indicis litteris minime desunt, quibus appellantur *girigaharās* i. e. *in montanis cavernis viventes.* Mahāb. VI. 375.

Paullo longior Plinius est VII. 2. 14: *In monte, cui nomen est Nulo (VV. LL. Nullo, Milo), homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est Megasthenes. Hanc etiam rem Ctesias prior retulerat Ind. 31: ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἀνὰ ὀκτὼ δακτύλους ἐκαστέρῃ χειρὶ, ὡσαύτως ἀνὰ ὀκτὼ καὶ ἐπὶ τοῖς ποσὶ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὡσαύτως. Cf. Solin. 52, Tzetz. Chil. VII. 768, Gell. IX. 4. Quorum hominum inter Alexandri comites Baeto mentionem fecit ap. Plin. h. n. VII. 2. 3: In quadam convalle magna Imui montis — silvestres vivunt homines, aversis post crura plantis, eximiae velocitatis, passim cum feris vagantes. Eidem appellantur Antipodes et inter gentes Aethiopicas enumerari solent. Cf. Isid. orig. XI. 3. Opinionem illam apud Indos vernaculam fuisse, non modo ex eo apparet, quod multi scriptores, quorum alius alio non usus est, de hac re consentiant, sed etiam ex literis Indicis; pluries enim in epicis carminibus commemorantur παῖδες ἀδανγυλάς, quam vocem accuratissime Megasthenes nomine ὀπισθοδάκτυλος convertit⁵⁸⁾.*

Plinius deinde describit (VII. 2. 15.) *genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesca!* Quae narratio, si Solinum 52. sequaris, Megasthenis est. Neque in hac gente describenda, quam nomine Κερκοκέφαλοι appellavit, Ctesias deest. Ind. 20, Plin. l. l. Sanscrita nuncu-

58) Cf. Mahāb. X. 452—457: *Ibi conspiciebantur Rāxasae et Pīṣāḱae varii, carnem humanam vorantes, sanguinem bibentes, ingentes, fusci, saevae dentibus, tauris similes, capillis horridis, longis instructi conchis, pentapodes, ventriosi, opisthodactyli, asperi, deformes, voce horribili, campanis retibusque instructi, nigris gutturibus, formidolosi, crudelissimi, cultu horribili: variaeque Rāxasarum formae ibi conspiciebantur. Et alii quum sanguinem bibissent, laeti catervatim saltabant, collocuti talia, «hoc est optimum, clarissimum, dulcissimum». Sic colloquebantur illi vorantes medullam, ossa, sanguinem, adipem, hostium carnem devorantes, cruda carne vescentes, carne viventes.*

pantur *Cynamuc'ās* s. *Ceāmuc'ās* i. e. κυνοπρόσωποι s. κυνοκέφαλοι. As. Res. VIII. 331. Mores autem barbararum gentium saepius tam immanes describuntur, ex c. Mahāb' II. 1865: *Cirātas* conspicio, qui radicibus plantarum vescuntur, pellibus ferinis indutos, foedis moribus, foedisque factis. Cf. Mahāb'. VII. 6867. seq.

„*Ἀστόμους δὲ οἰκεῖν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' αἵματις ὀπτῶν χρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὁμαῖς, ἀπὶ τῶν στοιμάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι καὶ διὰ τοῦτο περιζίνεσθαι μόλις καὶ μάλισια ἐν στρατιοπέδῳ*“. Cf. Plin. VII. 2. 18, Solin. 52, Plutarch de facie in orbe lunae p. 701. Reisk. Astomos in libris Indicis memorari, ostendere nondum possumus aequae atque Amycteras, quos esse dixit *παμφάγους*, *ὀμοφάγους*, *ὀλιγοχρονίους*. Ipsa tamen verba descriptionis sunt documento, Megasthenem Indorum narrationes secutum esse. Voces enim *παμφάγος* ceteraeque, quibus Amycteras descripsit, ab usu sermonis graeci remotae sunt, et conversae ex sanscritis vocibus. Ex c., quam voce *παμφάγος* Graeci perraro utantur, apud Indos eadem vox est pervulgata, et usitata sunt cognomina barbararum gentium *zarrab'āra*, *tiçraab'ōg'ana* (i. e. *παμφάγος*), vel *mānsab'āzaca*, *āmīs'ācin*, *piçitācin*, *crarjāda* (i. e. *carnivorus*⁵⁹).

„*Μονομιάτους δὲ ἄλλους, ὅτα μὲν ἔχοντας κυνὸς, ἐν μέσῳ δὲ τῇ μετώπῳ τὸν ὀφθαλμὸν, ὀφθοχαίτας, λασίους τὰ*

59) Cf. Mahāb'. XII. 6956: *Cūdrae* dicuntur esse *paṁphagi* semper, nullius facti expertes, impuri, et quem locum laudavimus annot. 58. Carnívoros esse *Padmae*s, iam Herodotus III. 99. retulerat. *Omophagi* esse eidem videntur atque qui vulgo appellantur *Agriophagi*. Interdum enim hisdem vocibus, quibus ipsa nomina gentium significant, scriptores quum Indici tum Graeci utuntur. Ita apud Plinium VI. 35. 17. (qui locus videtur ad Indiam potius quam ad Aethiopiam spectare) memorantur *Nigroe*, quorum rex unum oculum habeat in fronte, *Agriophagi*, *Pamphagi*, *Anthrophagi*, *Cynamolgi* (caninis capitibus); pars quaedam *Aethiopum* locustis tantum vivit, ii quadragesimum annum vitae non excedunt. Cf. p. 71.

στῆθι.⁶⁰ Ea quae h. l. uni propria esse genti Megasthenes dixit, Indi solent populis attribuere variis: *Monommatos* nuncupare solent *ἐκάχχας* s. *ἐκατὸκ'ανας*⁶¹), *ὀφθοχαίτας* (*urdd'racējas*⁶¹), quod nomen optime Megasthenes interpretatus est: imo etiam *Cyclopes* Indici commemorantur nomine *lalāl'āxa* i. e. *μετωπόφθαλμος*⁶²).

Brahmanas, Megasthenes deinde refert, de *Hyperboreis* qui mille annos viverent, idem atque Simonidem, Pindarum aliosque mythologos narrare. Quam igitur fabulam, quae antiquissimo tempore in Graeciam ex India videtur pervenisse, Megasthenes, ubi orta erat, et reperit et recognovit⁶³). Eandem Ctesias narraverat (Ind. 23. cf. Bähr. 371.) alique auctores, quos Plinius VII. 2. 20. seq. protulit⁶⁴).

60) Cf. Mahāb. III. 16137., As. Res. VIII. 340. et Harivāṅśa locos in annot. 56. allatos.

61) Cf. annot. 56.

62) Mahāb. III. 16137, II. 1837 (annot. 56.). Ad idem genus non modo Monoculi (*ἐκάχχας*) pertinent, sed etiam Trioculi (*trinētrās* s. *trjāxās*). Nam Mahāb. VII. 9629. leguntur verba haecce: *fronti oculum inseruit: ideo trioculus appellatur*.

63) Cf. Lassenii hanc explicationem: *Uttaracuru ist ein Theil Sericas, und da die ersten Nachrichten von den Serern über Indien nach dem Westen kamen, so ist wohl ein Theil der Erzählungen vom ruhigen, glücklichen Leben der Serer aus den Indischen Berichten von Uttaracuru zu erklären. Das lange Leben der Serer gehört auch dahin, namentlich, wenn Megasthenes vom tausendjährigen Leben der Hyperboräer erzählt. Mahāb. VI. 264. heisst es, dass die Uttaracurus 1000, ja 10000 Jahre lebten. Wir schliessen hieraus, dass Megasthenes auch von den Uttaracurus geschrieben, und ihren Namen nicht unpassend durch den der Hyperboräer wiedergegeben hatte. Zeitschr. II. 67.*

64) *Cyrrnos* Indorum genus *Isigonus* annis *centenis quadragenis* vivere. Quo loco pro voce *Cyrrnos* *Cyrrus* legendum esse, et in hunc modum nomen *Uttara-curu* praecisum esse consilio. Accuratus nomen reddiderunt Ptolemaeus: *Ὀρροκαρρία*, Orosius: *Ottorogarras*, Amm. Marcell.: *Opurocarra* (qua in voce litterae *TT* in litteram *II* corruptae videntur), Plinius VI. 20. 3. et Solinus: *Attacori*.

Aliam Indiae gentem Megasthenes tradit, sicut Ctesias et Clitarchus, quadragenos annos non excedere, feminasque septimo aetatis anno parere. Arr. Ind. 9. 1., Phlegon. mirab. 33., Plin. h. n. VII. 2. 22.⁶⁵). Quae narratio spectat ad gentem summam meridiem versus habitantem, cuius maturam pubertatem Indi, sicut solent, nimis auxerunt, et falsa coniectura brevioris vitae exornaverunt.

Sese ex illis monstris ullum vidisse, Megasthenes nequaquam dixit: hoc solum ait: τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδρόζοττον ἀποκαρτερεῖν γὰρ⁶⁶), deinde: ἀσπίλους δὲ τινας ἀγθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους, sed etiam hos sese vidisse non contendit: in castris enim Indicis eos fuisse narrat, et coniecturam eorum iam supra ostendimus vanam esse, qui Megasthenem in castris affuisse putant. Omnino ne hoc quidem scimus, quanta cum persuasione Megasthenes inveniri fabulosas illas gentes narraverit: de plurimis scilicet ipse Brahmanas sibi auctores fuisse confitetur. Sed faciamus, fabulas cum omnes veras existimasse, considerandum nobis est, Indorum sapientes ei auctores fuisse, deinde Graecos, qui Indiam descriperant, omnes easdem fabulas quasi veras narravisse et paullo antea Alexandri expeditione fidem earum iterum et divulgatam esse et firmatam.

Fabulis supra dictis simile est id quod de *formicis aurum effodientibus* tradit. Idem iam relatum esse ab Herodoto (III. 102—103.) videmus, qui quo maiorem fidem narratio haberet, addidit haec verba: εἰσὶ αὐτῶν καὶ παρὰ βασιλεῖ τῶν Περσέων, ἐνθεῦτεν θηρευθέντες. Herodotum excipit Nearchus, qui affirmat, sese ipsas quidem formicas

65) Vulgo vocantur *Pandae* (cf. not. 33.). Itaque legendum videtur apud Phleg. *ἐν Πανδαῖ* (codd. *ἐν Πανδαῖ*), apud Plin. I. I. *Pandaram* (codd. *Mandorum*) nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes, nisi forte Megasthenes respexit ad incolas *Mandarac* montis, monstris abundantis.

66) Idem mire narraverat *Bactro* de iisdem hominibus ap. Plin. VII. 2. 3.

non vidisse, sed multas earum pelles in castra Macedonum allatas. Arr. Ind. 15. 4., Strab. 703. Nearchum in hac re describenda Megasthenes sequitur, qui nihil fere novi addit praeter locum accuratius indicatum his verbis: ἐν Αἰθιοπείᾳ, ἔθνη μέγαλα τῶν προσεφώνων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν. Strab. 706., Arr. Ind. 15. 5—6. Deinde eandem illam narrationem interdum nova observatione auctam Gracci Romanique scriptores frequentes repetunt⁶⁷⁾.

Hac quoque relatione motus est Strabo, ut Megasthenem in numero mendacium scriptorum collocaret: neque consideravit, eandem rem eodem fere modo a tribus pluribusve auctoribus referri, quorum alius alium vix novit. Sed etiam postea ad alios populos eadem fama pervasit: eandem enim rem narrat *Qazvinus Arabs*⁶⁸⁾, et *Busbequius*⁶⁹⁾ tradit,

67) Strab. 718., Arr. V. 4. 7., Aelian. h. a. III. 4., XVI. 15., Clem. Alex. Paed. II. p. 207., Tzetz. Chil. XII. 330—340., et qui videntur Megasthenem exscripsisse Dio Chrysost. or. 35. p. 436. Morell., Plla. h. n. XI. 36., XXXIII. 21., Propert. III. 13. 5., Pomp. Mel. 7. 2., Isidor. Orig. XII. 3., Albert. Magnus de animal. T. VI, p. 678. ex subditiciis Alexandri epistolis, Anonym. de monstris et belluis 259. ed. Berger de Xivrey. — Philostratus v. Apoll. VI. 1. et Hellodorus Aeth. X. 26. p. 495., quum formicas illas Aethiopiae attribuerint, auctoribus usi videntur Megasthene antiquioribus. Nuncupatur populus a Megasthene Αἰθίοι, apud Plinium *Dardae*, ab ipsis Indis *Daradae*. Et admirabiliter *Daradas* Ptolemaeus in Aethiopia habitare dicit, et eiusdem nominis populum in extrema Libyae parte ad occidentem alta Agathem. II. 5., Polyb. ap. Plin. h. n. V. 1. 10., Ptolem. IV. 6., quem veteres scriptores cum solita Indiae et Aethiopiae permutatione nescio an huc transposuerint. Indicum certe anibuletum et Africum permutationi ansam dare facile potuit.

68) *Gildemeister*. script. Arab. de reb. Ind. p. 220—221.: Dicit auctor libri miraculorum, in ultima India terram esse, cuius arena auro commista sit: ibi formicarum magnarum species est, quae canem celeritate cursus superant: terra quam maxima fervida est, et sole et aestu aucto formicae sub terram in latibula se recipiant ibique latent, usque dum aestus vehementia diminuta est. Tum Indi cum iumentis ad eorum latibula re-

Solimano praeter alia dona a Thamaspo Persarum rege missam esse „formicam Indicam, mediocris canis magnitudine, mordacem admodum et saevam.“

Cuius narrationis multas mirasque explicationes, quas antea VV. DD. proposuerunt, quum iam obsoletae sint, h. l. licet omittere. Bestiam primus *Moorcroftius* (As. Res. XII. 439.) invenit, qui circa Indi fontes solum invenit auriferum et bestiam in cavernis terrae viventem, cui veterum descriptio conveniebat, ita scilicet, ut formicis minime similis esse posset. Quam eandem esse atque istam formicam ab Herodoto, Nearcho, Megasthene aliisque memoratam primus perspexit *Ritterus* Asien II 659., cf. 508., 593. Convenit etiam locus: in illa enim regione *Daradae* habitabant. Neque tamen apud ipsum Ritterum, dum in nomine male intellecto aut converso, aut in altero cum altero mutato narrationem originem habere putat, auctorum varietas satis valuit. Ex quo tempore etiam ultima dubitationis causa sublata est: *Vilso* enim invenit (Arian. ant. 135.), mentionem fieri etiam in Indicis litteris bestiarum aurum effodientium, quas quum terram effodiant, eodem nomine (*pipilica*) atque formiceas Indi nuncupant. Cf. Maháb. II. 1860.: *pipilicam g'atarupam udd'ritam pipilicais* i. e. *formicinum aurum erutum a formicis*. Itaque etiam de hac re rectius, quam qui eum vituperant, Megasthenes indicavit.

Eratosthenem igitur, Strabonem ceterosque neque accurate neque ab omni parte Megasthenis fidem ponderasse videmus. Nam quamvis in universum vera et falsa recte diiudicaverint, et ficta esse monstra, de quibus narrat Megasthenes, recte intellexerint, tamen fictionis causam et originem investigare non studuerunt. Etsi debebant intel-

niant et aliquantam avehant arenam; deinde cursu ceteri se recipiant metu formicarum, ne insecutae se devorent. Quam fabellam ex Graecis petitam esse, recte observavit *Gildemeisterus* p. 120.

69) *Busbequius* legationis Turciae epist. IV. p. 144., quem sequitur *Thuanus* XXIV. 7. p. 809. ad annum 1552.

ligere, fabulas easdem vel similes a Scylacis tempore iterum atque iterum esse repetitas, et repetitas a scriptoribus, quorum alius alium ignorabat, tamen cum admirabili iudicandi levitate singulos arguunt, quasi fabulas illas ipse sibi quisque finxerit. Sicut ineptum fuit opinari, Herculem et Dionysum in Indiam migrasse, ita etiam ineptum fuit putare, totum Alexandri exercitum et Megasthenem et alios in vano commento consensisse. Quapropter utrique vitio non vacant, et rerum Indicarum scriptores et critici: utrique enim materiem sibi convenientem, alteri res, alteri rerum narrationes, non satis examinaverunt.

Quod quum ita sit, Megasthenis fides, ut hoc verbo utar, relativa in dubitationem vocari non potest; etenim et quod ipse vidit et quod ab aliis audivit, narravit ad veritatem. Itaque si spectamus, quae fides singulis narrationibus sit tribuenda, hoc alterum examinandum est, quantum, qui auctores ei fuerunt, fide digni sint. Sed in hac re ne ulla quidem suspicionis causa exstat: nam eis de rebus, quas ipse non vidit, certior factus est a Brahmanis eis, qui reipublicae praeerant: ad quos pluries ipse provocat. Ideo non modo administrationem regni Prasiaci describere potuit, sed etiam ceterarum gentium potentiam exercitusque enumerare. Quare mirari non possumus, Indicas opiniones in libris Megasthenis cum vera observatione et cum Graecis opinionibus esse mixtas.

Itaque ei, sicut Alexandri comitibus, non potest obiici, quod nimis multa narraverit. Neque parum eum retulisse, ut res Indicas Graecis plene describeret, capite priori demonstravimus. Indicam enim terram et terrae coelique naturam, bestias plantasque et res publicas et sacras populi que mores et artes, vitam denique Indorum, qualis a rege usque ad ultimam tribum fuerit, descripsit, omnesque res animo sano et vacuo perlustravit, ne levibus quidem exiguisque neglectis. Si quam partem relictam vidimus, pauca tantum de sacris et deis Indorum dicta, de litteris

nihil⁷⁰⁾, est reputandum, nos non ipsos eius libros, sed epitomen et particulas quasdam superstites legere.

His expositis potest iudicari, utrum Ctesiam in enarrandis rebus Megasthenes secutus sit necne. Etenim fabulas, quas uterque refert, ostendimus apud Indos esse pervulgatas, et ipse Megasthenes non modo nusquam Ctesiam laudavit, sed etiam Brahmanas confitetur sibi auctores fuisse de fabulis eisdem, quas Ctesias tradit. Deinde quum dicat τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σαρδά-
ροισιν ἀποκατερεῖν γάρ et αἰετόμοις δὲ τινας ἐχθρῆναι, sese de his quoque rebus Indos, non Ctesiam secutum esse indicat. Itaque nequaquam potest contendī, Megasthenem Ctesiae usum esse libro, nisi forte alterius narratio tam accurate cum altero conveniat, ut manifestum sit, alterum ex altero partem quandam hausisse. Sed si utrumque inspexeris accuratius, facile intellexeris, solam utriusque materiem ex aliqua partē concinere, discrepare explicationem, et maiorem esse narrationum dissensionem quam similitudinem. Cui sententiae una res sola videtur repugnare: nam quum Ctesias de Sila fluvio tradiderit, nihil innatare, omnia mergi (Bähr. p. 369.), idem Megasthenes sed quibusdam additis narravit: Lassenius autem, quum eandem fabulam vulgatam esse apud Indos ostenderet, qui res omnes in Sila immersas in lapides immutari opinarentur, Ctesiam et Megasthenem Indicū narrationis colorem commutasse contendit (Zeitschr. f. Kunde d. Morgenl. II. 63.): quod si ita esset, appareret, Megasthenem in hac re Ctesiae vestigia secutum esse. Sed quum aliae eiusdem narrationis partes inter se non conveniant, et quum Ctesia copiosius Megasthenes rem enarraverit, licet coniecere, explicationem illam ab Indis repetitam esse et exstare in litteris

70) Nam certa quaedam non exstat causa, cur Megastheni eos attribuamus locos epica Indorum carmina spectantes, qui leguntur apud Aelian. v. h. XII. 47., Dion. Chrysost. or. 53. de Homero p. 554. Morell.

Indicis. De ceteris rebus ne levissima quidem invenitur causa, cur Megasthenem putes ex Ctesia aliquid exscripsisse, et in Indis auctoribus laudandis esse mentitum.

Levium, per quos lapsus est, errorum alii eiusmodi sunt, quales observatori licet diligentissimo evenire possunt, ex. c. quod Vipâcam in Irâvatim effundi perperam dixit; alii ex Indicis vocibus non recte intellectis exorti: quo pertinet, quod contendit, apud Indos non scriptas esse leges, sed ex memoria diiudicari omnia. Praeterea narrat, Brahmanis eis, qui ter in constituendo calendario erravissent, per totam vitam silentium imperari. Quam sententiam nondum expeditam ita explicaverim, ut illum statuam Indicam vocem *mâmin* audivisse, qua quum taciturnus, tum quicumque asceta significatur. Alii denique errores in eo sunt positi, quod res Indicas ex Graeca opinione consideravit, quo factum est, ut tribus non recte enumeraret, et ut deos Indorum et alias res perperam interpretaretur.

Nihilominus Megasthenis liber, quantum est pars litterarum Graecarum et Graecae Romanaeque doctrinae, quasi fastigium est scientiae, quam de India veteres unquam consecuti sunt. Nam etsi geographica Graecorum scientia postea demum perfecta est, tamen Indiae cognitio iam Megasthenis libris ad summam perfectionem ita pervenit, ut qui postea de India scripserunt, ad veritatem tanto propius accedant, quanto accuratius Megasthenis Indica sequantur. Neque per sese tantum, sed etiam aliam ob rem Megasthenes multum valet, nam quum magnam partem narrationum alii scriptores ex illo hauserint, in totam Graecorum et Romanorum scientiam magnam vim habuit.

Praeter hanc, quam in litteris Graecis Indica Megasthenis obtinent auctoritatem, reliquiae aliud quoque pretium habent, quum inter fontes Indicae antiquitatis locum non ultimum teneant. Nam sicut nunc est Indiae antiquae scientia nostra, illius narratio etsi suppleri et corrigi non raro potest, tamen aliis locis scientiam nostram aliunde repetitam auget. Verumtamen concedendum est, id, quod

novi nos docuit, neque numeri neque ponderis permagnū esse. Gravius est, quam id quod novum refert, quod rerum Indicarum imaginem in certum tempus revocavit, quum litterae Indicae semper sibi constantes, si quo tempore quid acciderit quaerimus, in summa dubitatione nos relinquere solcant.

III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserunt.

Cognitionis et summae et accuratissimae, quam unquam de India Graeci nacti sunt, Megasthenes fuit auctor. Neque tamen alii defuerunt, qui aetate illa Indiam describerent. Nam etiam *Daimachus Plataeensis*, a Seleuco missus ad *Amitragātā*, K'andraguptae successorem (Strab. 68, 70, 72, 74, 75, 690, Athen. IX. p. 394. E, Harpocrat. v. ἐγγυθρίη), *Dionysius*, a Ptolemaeo Philadelpho in Indiam missus (Plin. h. n. VI. 21. 3.), *Patrocles*, qui non modo per oceanum Indicum ipse navigabat, sed etiam eis libris utebatur, quos Alexander accuratissime conscribi iusserat (Plin. l. l., Strab. 69, 74, 409, 508, 518, 689.), Indiam et ipsi viderunt et descripserunt. Quum autem per raro laudentur, et quum ei loci, qui afferuntur, ad solam chorographiam pertineant, Megasthenis auctoritatem et pretium nullo modo assecuti videntur.

Hanc aetatem, qua frequenti itinere India exploratur et ab eis describitur, qui eam ipsi viderunt, tertia sequitur Indiae cognoscendae aetas. Neque iam hoc tempore omnino desunt qui itinere Indiam cognoverint, sed et rari sunt, et solas oras solent describere. Inter quos vix alius est memoratu dignus praeter *auctorem peripli rubri maris*, hominem indoctum quidem et alienum ab arte, cuius tamen liber adhuc non negligendus est. Sed magis

netas illa in eo versabatur, ut quaecunque antea de India iam explorata erant, ad artem et praecepta revocaret, certo iudicio ponderaret, in certum ordinem disponeret, et ita communi omnium notitiae traderet.

Eis, qui ad hunc finem scribebant, Megasthenes de India summus erat auctor. *Eratosthenem*, summae doctrinae geographum principem, neque minus, qui *Eratostheni* adversarius erat, *Hipparchum*, plurima depromere a Megasthene videmus (V. *Eratosth.* p. 92 — 99. *Bernh.*, *Strab.* 71. seq.). Ex eo enim adhuc potest ostendi *Eratosthenem* hausisse ea quae prodidit de magnitudine Indiae, de finibus, de septentrionibus cadentibus, de messi duplici, de eo spatium, per quod India in orientem pateat. De aliis rebus aut dissensit, ex. c. aliter descripsit, quantam longitudinem a septentrionibus ad meridiem India haberet, aut secutus *Megasthenem* falsas opiniones addidit, ex. c. australem Indiae finem eodem in gradu posuit atque *Meroen*: quo modo totam Indiae formam suo loco movit et perturbavit. Sed sicut errores *Eratosthenis* per totam Graecorum geographiam perpetui manere solent, ita etiam eam partem, quae *Megasthenis* Indicis nūtitur, ei qui sequuntur geographi ratam atque certam habuerunt. Posterioris aetatis geographi, *Polemo* (ῥοσμικὴ περίγρησις), *Mnaseas* (περὶ Ἀσίας), *Apollodorus* (γῆς περὶόδος), *Agatharchides* (τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν), quantum in India describenda *Megasthenis* vestigia secuti sint, iam reperiri non potest. Prae ceteris, qui frequentes paullo postea libros geographicos vel copiosiores vel breviores conscripserant, *Alexander Polyhistor* memoratu est dignus: nam, quum scripserit *Ἰνδικά*, quamvis fuerint pars tantum maioris geographici operis, copiosius tamen res Indicas videtur tractasse. Quum vero unus tantum ex hoc libro locus supersit (*Clem. Alex.* III. 538. *Pott.*), quantum secutus sit *Megasthenem*, certius iam dici non potest.

Gentis descriptionem geographiae maxime immiscuit, itaque *Megasthenis* vestigia ubique fere persecutus est

Strabo (XV.) Qui *Eratosthenis* geographia quasi fundamento usus ex *Megasthene* eam explevit, et praecipue in ea parte, quae ad gentem describendam pertinet. Quo factum est, ut maior pars descriptionis Indiae *Megasthenis* libris nitatur, locis *Alexandri* comitum admixtis. Sed *Eratosthenis* geographicam tabulam secutus *Strabo* de forma situque Indiae aliter atque *Megasthenes* et falso iudicavit⁷¹⁾.

Inde, dum geographia Graecorum procedit, ethnographica pars (neque ea in omni parte iniuria), negligitur eodem modo, quo mathematica potior iudicatur. Itaque *Marinus Tyrius* et *Ptolemaeus*, horum studiorum principes, *Megasthenis* libris uti vix poterant: ita ut hoc tempore *Megasthenes* ad geographicam Graecorum scientiam aliquantum valere desineret. Diutius ad libros geographicos in breve contractos aliquam vim habuit, quamquam non ex ipso *Megasthene*, sed ex *Eratosthene* aliisque hauriebantur. Sed in universum cum iam oblita est aetas: geographia enim, quo propius ad similitudinem exilis nominum et numerorum indicis accedebat, tanto minus uti poterat enarratione eius copiosa: et si qui plura scire cupiebant, a graviori studio tam alieni erant, ut meliorum librorum obliti *Scylacis* et *Ctesiae* libros fabulis abundantes et iamdiu oblivione extinctos referrent.

71) Etsi isto quoque tempore non defuerunt Graeci scriptores, qui res Indicas tractarent, tamen ficti sunt, quos *pseudo-Plutarchus* (περὶ ποταμῶν) protulit; qui laudavit *Caemaronis Ind. X*, *Clitophontis Ind. X*, imo quasi iocatus *Chrysermi Ind. LXXX*. Libri enim auctor, qui narrationes ipse absurde fluxit, auctores quos protulit ex paucis *Stobaei* paginis ita descripsit, ut scriptorum nominibus suo arbitratu librorum nomina numerosque adderet. Verumtamen hac fraude lacondita mire fefellit litterarum Graecarum historicos, etsi absurdas eius narrationes iamdiu constat ad geographiam inutiles esse. *Ctesiae* quoque duos *pseudo-Plutarchus* libros affinxit, alterum inscriptum περὶ ὀκεῶν, alterum περὶ ποταμῶν; et quum *Ctesiae* editores coniecturas vanas addiderint, factum est, ut utriusque libri fragmenta in editionibus *Ctesiae* inveniantur.

Indiam sicut geographi Graeci per longum tempus prae ceteris terris lubentissime descripserunt, ita neglexerunt historici. Solus Diodorus universali illi, quam conscripsit, historiae Indiae descriptionem inseruit, quae tota ex Megasthene exscripta est. In tanta Indiae neglectione uberima ea rerum copia, quae in Megasthenis Indicis ierant, aliud genus scriptorum licet ab una parte est usum: *patres* enim *ecclesiae* Megasthene utuntur, quo tempore Alexandri comitum et eorum, qui Megastheni aequales Indicas res tractaverunt, iamdudum aetas oblita est.

Romani, quodcumque de India sciverunt, acceperunt a Graecis, ita ut novi fere nihil addiderint. Multas igitur narrationes quum ex ipso Megasthene, tum per alios Graecos scriptores ex eo hauserunt. *P. Terentio Varroni Atacino* in geographia conscribenda Eratosthenem potissimum auctorem fuisse non ignoramus. *M. Vipsanii Agrippae* commentarios in hac parte non satis cognitos habemus, ut iudicemus, ex quo potissimum hauserit. Sed apud *Pomponium Melam* iam multum valere videmus Megasthenis narrationes, quamvis omnes non ex ipso Megasthene, sed ex aliis exscripserit. Solus inter omnes Romanos *Seneca* de India librum conscripsit, ex quo unus qui superest locus ex Megasthene sumptus est, et eiusmodi, ut non in transitu hunc secutus videatur. (*Plin. h. n. VI. 21. 5*: *Seneca* etiam apud nos tentata Indiae commentatione sexaginta annos eius prodidit, gentes duodeviginti centumque; cf. *Megasth. ap. Arr. Ind. 5. 2, 7. 1.*) *Senecam Plinius* excipit, cui in rebus Indicis enarrandis Megasthenes princeps fuit auctor. Et quamquam ex iis scriptoribus, qui sequuntur, praeter *Solinum* nullus Megasthenem laudat, tamen quum compendiorum et epitomarum scriptores prioribus utantur, Megasthenes in latinas litteras Romanamque scientiam vim aliquam habere pergit. Quae vis nondum interiit, ubi lingua latina ex vita et consuetudine communi iam abiit: pervadit medium aevum, ut etiam apud *Vincentium Belva-*

*censem*⁷²⁾ et *Albertum Magnum* Megasthenis narrationes iterum apparere videmus.

Patet ex his, quae exposuimus, Megasthenem in iis, quae de India et Graeci et Romani et sciverunt et cogitaverunt, aliquantum valuisse.

72) Vincent. Belvacens. specul. hist. Nürnb. 1483. II. 44. 60. seq.

PARS ALTERA

CONTINENS

MEGASTHENIS INDICON

FRAGMENTA.

ARABIC PART

ARABIC PART

ARABIC PART

FRAGM. I.

sive

EPITOME MEGASTHENIS.

Diod. II. 35—42.

(35.) Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὕσα τῷ σχήματι,¹ τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς νεύουσαν πλευρὰν καὶ τὴν πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἡ μεγάλη περιέχει θάλατταν τὴν δὲ πρὸς τὰς ἄρκτους τὸ Ἡμωδὸν ὄρος διείργει τῆς Σκυθίας, ἣν κατοικοῦσι τῶν Σκυθῶν οἱ προσαγορευόμενοι Σάκαν τὴν δὲ τετάρτην τὴν πρὸς δύσιν ἐστραμμένην διέλιψεν ὁ Ἰνδὸς προσαγορευόμενος ποταμός, μέγιστος ὢν σχεδὸν τῶν ἀπάντων μετὰ τὸν Νεῖλον. Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς φασιν² ὑπάρχειν ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν διαμυρίων ὀκτακισχιλίων σταδίων, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων πρὸς μεσημβρίαν τρισμυρίων διαχιλίων. Τηλικαύτη δὲ οὕσα τὸ μέγεθος δοκεῖ μάλιστα³ τοῦ κόσμου περιέχειν τὸν τῶν θερυνῶν τροπῶν κύκλον, καὶ πολλαχῇ μὲν ἐπ' ἄκρας τῆς Ἰνδικῆς ἰδεῖν ἔστιν ἀσκήους ὄντας τοὺς γνῶμονας, νυκτὸς δὲ τὰς ἄρκτους ἀθεωρήτους· ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις οὐδ' αὐτὸν τὸν ἄρκτοῦρον φαίνεσθαι καθ' ὃν δὴ τρόπον φασὶ καὶ τὰς σκιάς κεκλίσθαι πρὸς μεσημβρίαν.

Ἡ δ' οὖν Ἰνδικὴ πολλὰ μὲν ὄρη καὶ μεγάλα ἔχει δέν-⁴δρεσι παντοδαποῖς καρπίμοις πληθύνοντα, πολλὰ δὲ πεδία καὶ μεγάλα καρποφόρα, τῷ μὲν κάλλει διάφορα, ποταμῶν δὲ πλήθει διακρινόμενα. Τὰ πολλὰ δὲ τῆς χώρας ἀρδεύει.⁵

- ται, καὶ διὰ τοῦτο διπλοὺς ἔχει τοὺς κατ' ἔτος καρποὺς, ζῶων τε παντοδαπῶν γέμει διαφόρων τοῖς μεγέθεσι καὶ
6. ταῖς ἀλκαῖς, τῶν μὲν χερσαίων, τῶν δὲ καὶ πτηνῶν. Καὶ πλείστοις δὲ καὶ μεγίστοις ἐλέφαστας ἐκτρέφει, χορηγοῦσα τὰς τροφὰς ἀφ' ὁθύνως, δι' ἃς ταῖς ῥώμαις τὰ θηρία ταῦτα πολὺ προέχει τῶν κατὰ τὴν Λιβύην γεννωμένων. Διὸ καὶ πολλῶν θηρευομένων ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας κατασκευαζομένων, μεγάλας συμβαίνει γίνεσθαι ῥοπὰς πρὸς τὴν νίκην.
7. (36.) Ὅμοιος δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἢ πολυκαρπία τρέφουσα τοῖς τε ἀναστήμασι τῶν σωμάτων καὶ τοῖς ὄγκοις ὑπερφόροντας κατασκευάζει. Εἶναι δὲ αὐτοὺς συμβαίνει καὶ πρὸς τὰς τέχνας ἐπιστήμονας, ὥς ἂν αἴρα μὲν ἔλκοντας
8. καθαρὸν, ὕδωρ δὲ λεπτομερέστατον πίνοντας. Ἡ δὲ γῆ παμφόρος οὖσα τοῖς ἡμέροις καρποῖς ἔχει καὶ φλέβας καταγείους πολλῶν καὶ παντοδαπῶν μετ' ἄλλων. Γίνεται γὰρ ἐν αὐτῇ πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσός, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, εἰ δὲ κασιτέρος καὶ τὰλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνήκοντα.
9. Χωρὶς δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φέρεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμίων ναμάτιων δαφυλαίᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον καὶ διάφορον, εἰ δὲ ὄρυζα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον, καὶ μετὰ ταῦτ' ἄλλα πλείω τῶν πρὸς διατροφὴν χρησίμων (καὶ τούτων τὰ πολλὰ ὑπάρχει
10. αὐτοφυῇ). Οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἐδωδίμους καρποὺς φέρει δυναμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. Διὸ καὶ φασὶ μνηστέον τὴν Ἰνδικὴν ἐπισχεῖν λιμῶν
11. ἢ καθόλου σπάνιν τῶν πρὸς τροφὴν ἡμερον ἀνηκόσιων. Διτιῶν γὰρ ὁμβρίων ἐν αὐτῇ γινομένων καθ' ἕκαστον ἔτος, τοῦ μὲν χειμερινοῦ, οὗ, καθὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὁ σπόρος τῶν πυρίνων γίνεται καρπῶν, τοῦ δ' ἐτέρου κατὰ τὴν θεριτὴν τροπὴν, καθ' ἣν σπεῖρεσθαι συμβαίνει τὴν ὄρυζαν καὶ τὸ βόσπορον, εἰ δὲ σήσαμον καὶ κέγχρον, κατὰ (δὲ) τὸ πλείστον ἀμφοτέρους τοῖς καρποῖς οἱ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐπιτιγ-
12. χάνουσι. Πάντων δὲ μὴ τελεσφορουμένων, θατέρον τῶν καρπῶν οὐκ ἀποτιγχνάνουσιν οἳ τε αὐτοματίζοντες καρποὶ

καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἐλώδεις τόπους φυόμεναι ῥίζαι διάφοροι ταῖς γλυκύνῃσιν οὖσαι πολλὴν παρέχονται τοῖς ἀνθρώποις δαιψίλειαν. Πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν χώραν πεδία 13. γλυκεῖαν ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰκμάδα, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὄμβρων τῶν (ἐν τῷ θέρει γινομένων) κατ' ἐνιαυτὸν κυκλικῇ τινι περιόδῳ παραδόξως εἰωθότιον γίνεσθαι καὶ τὰς ἐν τοῖς ἔλεσι ῥίζας ἔφροντος τοῦ καύματος, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάρμων.

Συμβάλλονται δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ τὰ νόμιμα πρὸς 14. τὸ μηδέποτε λιμὸν γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις οἱ πολέμοι καταφθείροντες τὴν χώραν, ἀγριώγητον κατασκευάζουσι· παρὰ δὲ τοῖτοις τῶν γεωργῶν ἱερῶν καὶ ἀσύλῳ ἐωμένον, οἱ πλησίον τῶν παρατάξεων γεωργοῦντες ἀνεπαίσθητοι τῶν κινδύνων εἰσίν. Ἀμφοτέρω γὰρ οἱ πολεμοῦντες ἀλλήλους μὲν ἀποκτείνουσιν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ περὶ τὴν γεωργίαν ὄντας ἑῶσιν ἀβλαβεῖς ὥς κοινούς ὄντας ἀπάντων εὐεργέτας· τὰς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων οὐτ' ἐμπυρίζουσιν, οὔτε δειδροστομοῦσιν.

(37.) Ἐχει δὲ καὶ ποταμοὺς ἡ χώρα τῶν Ἰνδῶν πολλοὺς 15. καὶ μεγάλους πλωτοὺς, οἱ τὰς πηγὰς ἔχοντες ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς πρὸς τὰς ἄρκτους κεκλιμένοις φέρονται διὰ τῆς πεδιάδος ὧν οὐκ ὀλίγοι συμμίσγοντες ἀλλήλοις ἐμβάλλουσιν εἰς ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον Γάγγην. Οὗτος δὲ τὸ πλάτος 16. γινόμενος σταδίων τριάκοντα φέρεται μὲν ἀπὸ τῆς ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ἐξερεῦγεται δὲ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπολαμβάνων εἰς τὸ πρὸς ἑὸ μέρος τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γαγγαριδῶν πλείστους ἔχον καὶ μεγίστους ἐλέφαντας. Διὸ καὶ τῆς χό- 17. ρας ταύτης οἶδεις πώποτε βασιλεὺς ἐπὶ τῆς ἐκράτησε, πάντων τῶν ἀλλοεθνῶν φοβουμένων τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀλγὴν τῶν θηρίων. [Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀνάστης 18. τῆς Ἀσίας κρατήσας μόνους τοὺς Γαγγαρίδας οὐκ ἐπολέμησε. Καταντήσας γὰρ ἐπὶ τὸν Γάγγην ποταμὸν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, καὶ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς καταπολεμήσας, ὥς ἐπύ-

I. 16. 18. — Γαγγαριδῶν, Γαγγαρίδας. Codd. Γανδαριδῶν, Γανδσριδῶν.
Cf. Lassen. pentaprot. 16.

- θειο τοὺς Γαγγαρίδας ἔχειν τετρακισχιλίους ἐλέφαντας πο-
λεμικῶς κεκοσμημένους, ἀλέγγω τὴν ἐπ' αὐτοὺς στρατείαν.]
19. Ὁ δὲ παραπλήσιος τῷ Γάγγη ποταμὸς, προσαγορευόμενος
δὲ Ἰνδός, ἀρχεται μὲν ὁμοίως ἀπὸ τῶν ἀρχιων, ἐμβάλλον
δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀφορίζει τὴν Ἰνδικὴν πολλὴν δὲ διεξιὼν
πεδιάδα χώραν δέχεται ποταμοὺς οὐκ ὀλίγους πλωτοὺς,
ἐπιφανεστάτους δὲ Ὑπαννὶ καὶ Ὑδάσπην καὶ Ἀχεσίνοιν. Χωρὶς
δὲ τούτων ἄλλο πλῆθος ποταμῶν παντοδαπῶν διαφθεῖ, καὶ
ποιεῖ κατὰρρύτον πολλοῖς κηπέμασι καὶ καρποῖς παντοδα-
ποῖς τὴν χώραν.
20. Τοῦ δὲ κατὰ τοὺς ποταμοὺς πλῆθους καὶ τῆς τῶν ὑδά-
των ὑπερβολῆς αἰτίαι φέρουσιν οἱ παρ' αὐτοῖς φιλόσοφοι
καὶ φυσικοὶ ταιαύτην. Τῆς Ἰνδικῆς φασὶ τὰς περικειμένας
χώρας, τὴν τε Σκυθῶν καὶ Βακτριανῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν
Ἀριανῶν, ὑψηλοτέρας εἶναι τῆς Ἰνδικῆς ὥστε εὐλόγως εἰς
τὴν ὑποκειμένην χώραν παταχόθεν συρρέουσας τὰς λιβάδας
ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ποιεῖν τοὺς τόπους καθύρτους, καὶ γεν-
τῆν ποταμῶν πλῆθος.
21. Ἴδιον δὲ τί συμβαίνει περὶ τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν
ποταμῶν τὸν ὀνομαζόμενον Σίλλαν, ῥέοντα δὲ ἐκ τινος ὁμο-
τίμου κρήνης. Ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου τῶν ἀπάντων ποταμῶν
οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων εἰς αὐτὸν ἐπιπλεῖ, πάντα δ' εἰς
τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.
22. (38.) Τὴν δὲ ὅλην Ἰνδικὴν οὖσαν ὑπερμεγέθη λέγεται
κατοικεῖν ἔθνη πολλὰ καὶ παντοδατά, καὶ τούτων μὴδὲν ἔχειν
τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἑλλην, ἀλλὰ πάντα δοκεῖν ὑπάρχειν
23. αὐτόχθονα. Πρὸς δὲ τοῖς μῆτε ξενικὴν ἀποικίαν προσ-
24. δέχουσαι πώποτε, μῆτε εἰς ἄλλο ἔθνος ἀπεσταλκέναι. Μυ-
θολογοῦσι δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπους τροφαῖς μὲν
κεχρησθαι τοῖς ἀντομάτως φεομένοις ἐκ τῆς γῆς καρποῖς,
ἐσθῆσι δὲ ταῖς δοραῖς τῶν ἐγχωρίων ζώων, καθάπερ καὶ
παρ' Ἕλλησιν. Ὅμοίως δὲ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς εὐρέσεις καὶ
τῶν ἄλλων τῶν πρὸς βίον χρησίμων ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον γε-
νέσθαι, τῆς χρειᾶς αὐτῆς ὑψηλουμένης εὐφρεῖ ζῶει, καὶ
συνεργοῖς ἔχοντι πρὸς ἅπαντα χεῖρας καὶ λόγον καὶ ψυχῆς
αἰχίνισται.

Μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι, περὶ 25.
 ὧν καθήκον ἂν εἴη συντόμως διελθεῖν*). Φασὶ γάρ, ἐν τοῖς
 ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, παρ' αὐταῖς ἔτι τῶν ἀνθρώπων κομη-
 δὸν οἰκούντων, παραγεῖσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς
 ἐσπέραν τόπων ἔχοντα δύναμιν ἀξιόλογον ἐπελθεῖν δὲ τὴν
 Ἰνδικὴν ἥπασαν, μηδεμιᾶς οὔσης ἀξιολόγου πόλεως τῆς δυ-
 ναμένης ἀντιτάξασθαι. Ἐπιγενομένων δὲ καυμάτων μεγάλων, 26.
 καὶ τῶν τοῦ Διονύσου στρατιωτῶν λοιμικῇ νόσῳ διαφθειρο-
 μένων, συνέσει διαφέροντα τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπαγαγεῖν
 τὸ στρατόπεδον ἐκ τῶν πεδινῶν τόπων εἰς τὴν ὄρεινὴν.
 Ἐταῦθα δὲ πνεόντων ψυχρῶν ἀνέμων, καὶ τῶν ναματιαίων
 ὑδάτων καθαρῶν ῥεόντων πρὸς αὐταῖς ταῖς πηγαῖς, ἀπαλλα-
 γῆναι τῆς νόσου τὸ στρατόπεδον. Ὀνομάζεσθαι δὲ τῆς 27.
 ὄρεινῆς τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν, καθ' ὃν ὁ Διόνυσος ἐξε-
 τρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου ἅψ' οὗ δὴ καὶ τοὺς Ἑλ-
 λήνας περὶ τοῦ θεοῦ τούτου παραδεδωκέναι τοῖς μεταγενε-
 στέροις, τετραῖσθαι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα 28.
 τῆς καταδίσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντα μεταδιδόναι τοῖς
 Ἰνδοῖς, καὶ τὴν εὐφροσιν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς
 τὸν βίον χρησίμων παραδοῦναι. Πρὸς δὲ τοῦτοις, πόλεων 29.

*) FRAGM. I. B.

Diod. III. 63.

De Dionysio.

[Ἐγὼι δὲ, καθάπερ προεῖπον, τρεῖς ὑποστησάμενοι γε- 1.
 γονέναι κατὰ διεστηκότας χρόνους, ἐκάστῳ προσάπτουσιν
 ἰδίᾳς πράξεις. Καὶ φασί, τὸν μὲν ἀρχαιοτάτον Ἰνδὸν γε-
 γονέναι, καὶ τῆς χώρας αὐτομάτως διὰ τὴν εὐκрасίαν γε-
 ρούσης πολλὴν ἄμπελον, πρῶτον τοῦτον ἀποθλίψαι βότρινας 2.
 καὶ τὴν χρειάν τῆς περὶ τὸν οἶνον φύσεως ἐπινοῆσαι.
 ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τῶν σύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρόων
 τὴν καθήκονσαν ἐπιμέλειαν καὶ παράδοσιν ποιήσασθαι,
 καὶ καθόλου τὰ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τούτων τῶν καρπῶν
 ἐπινοῆσαι διὸ καὶ Ἀηκαῖον ὀνομασθῆναι. Τὸν αὐτὸν δὲ 3.
 καὶ Καταπύρωνα λέγουσι διὰ τὸ τοῖς Ἰνδοῖς νόμιμον εἶναι,
 μέχρι τῆς τελευτῆς ἐπιμελιῶς ἀνατρέφειν τοὺς πύργους.

- τε ἀξιολόγων γεννηθῆναι κτίστην, μεταγαγόντα τὰς κόμιας εἰς τοὺς ἐθέτους τόπους, τιμῶν τε καταδεῖξαι τὸ θεῖον καὶ νόμους εἰσηγήσασθαι καὶ δικαστήρια. Καθόλου δὲ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων εἰσηγητὴν γενόμενον θεὸν νομισθῆναι καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. Ἱστοροῦσι δ' αὐτὸν καὶ γενναίων πλῆθος μετὰ τοῦ στρατοπέδου περιάγεσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τιμπάνοις καὶ κυμβάλοις κρησθῆναι, μήπω σάλκιγγος εἰρημένης. Βασιλεύσαντα δὲ πάσης τῆς Ἰνδικῆς ἔτη δύο πρὸς τοῖς πεντήκοντα γῆρα τελευτῆσαι. Διαδεξαμένους δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν ἀεὶ τοῖς ἀφ' ἐαυτῶν ἀπολαπεῖν τὴν ἀρχήν. Τὸ δὲ τελευταῖον, πολλὰς γενεαῖς ὕστερον καταλυθείσης τῆς ἡγεμονίας, δημοκρατηθῆναι τὰς πόλεις.
33. (39.) Περὶ μὲν οὖν τοῦ Λιονίσου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ τοιαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ τὴν ὀρεινὴν τῆς Ἰνδικῆς κατοικοῦντες. Τὸν τε Ἡρακλέα φασὶ παρ' αὐτοῖς γεγενῆσθαι, καὶ παραπλησίως τοῖς Ἕλλησι τὸ τε ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντὴν αὐτῷ προσάπειναι. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ καὶ ἀλγῇ πολλῇ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διετεγκεῖν, καὶ καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Γαμήσαντα δὲ πλείους γενναίους υἱοὺς μὲν πολλοὺς, θυγατέρα δὲ μίαν γεννῆσαι καὶ τοῦτων ἐγγλίκων γενομένων, πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν διελόμενον εἰς ἴσας τοῖς τέκνοις μερίδας ἀπώτας τοῖς τόποις ἀποδεῖξαι βασιλέας· μίαν δὲ θυγατέρα θρέψαντα καὶ ταύτην

4. Τὸν δ' οὖν Λιόνεσσον ἐπελθόντα μετὰ στρατοπέδου πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, διδάξαι τὴν τε φυτείαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν ἐν ταῖς ληροῖς ἀπόθληψιν τῶν βοτάνων ἀφ' οὗ Λιονεσσὸν αὐτὸν ὀνομασθῆναι. Ὀμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων εἰρημαίων μεταδόντα πᾶσι, τυχεῖν αὐτὸν μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων μεταστάσιν ἀθανάτου τιμῆς παρὰ τοῖς ἐν παρθοῦσιν. Δείκνυσθαι δὲ παρ' Ἰνδοῖς μέχρι τοῦ νῦν τὸν τε τόπον, ἐν ᾧ συνέβη γενέσθαι τὸν θεόν, καὶ προσηγορίας πόλεων ἀπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων διάλεκτον καὶ πολλὰ ἕτερα διαμένειν ἀξιόλογα τεκμήρια τῆς παρ' Ἰνδοῖς γενέσεως, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἶη γράφειν.]

βασιλίσσαν ἀποδείξαι. Κίσστην τε πόλεων οὐκ ὀλίγων γε- 36.
 νέσθαι, καὶ τούτων τὴν ἐπιφανεστάτην καὶ μεγίστην προσα-
 γορεύσαι Παλίβοθρα. Κατασκευάσαι δ' ἐν αὐτῇ καὶ βα-
 σίλεια πολυτελῇ καὶ πλῆθος οἰκητόρων καθιδρύναι τὴν τε
 πόλιν ὀχυρῶσαι τάφοις ἀξιολόγοις ποταμίους ἔδασι πλη-
 ρουμέναις. Καὶ τὸν μὲν Ἡρακλέα τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετα- 37.
 στασιν ποιησάμενον ἀθανάτου τεχνῆν τιμῆς τοὺς δ' ἀπογό-
 νους αὐτοῦ βασιλεύσαντας ἐπὶ πολλὰς γενεὰς καὶ πράξεις
 ἀξιολόγους μεταχειρισμένους, μήτε σιδηρεῖαν ὑπερόριον
 ποιήσασθαι, μήτε ἀποικίαν εἰς ἄλλο ἔθνος ἀποστεῖλαι. Ὑστε- 38.
 ρον δὲ πολλοῖς ἔτεσι τὰς πλείστας μὲν τῶν πόλεων δημο-
 κρατηθῆναι, τινῶν δὲ ἐθνῶν τὰς βασιλείας διαμεῖναι μέχρι
 τῆς Ἀλεξάνδρου διαβάσεως. Νομίμων δ' ὄντων παρὰ τοῖς 39.
 Ἰνδοῖς ἐνίων ἐξηλλαγμένων θανασιώτατον ἂν τις ᾔχῃσαιτο
 τὸ καταδειχθὲν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρ' αὐτοῖς φιλοσόφων.
 Νενομοθέτηται γὰρ παρ' αὐτοῖς δοῦλον μηδὲνα τὸ παράπαν
 εἶναι, ἔλευθέρους δ' ὑπάρχοντας τὴν ἰσότητι τιμῶν ἐν πᾶσι.
 Τοὺς γὰρ μαθόντας μήθ' ὑπερέχειν μήθ' ὑποπίπτειν ἄλλοις
 κράτιστον ἔξειν βίον πρὸς ἀπάσας τὰς περιστάσεις. Ἐκθες
 γὰρ εἶναι νόμους μὲν ἐπ' ἰσῆς τιθέναι πᾶσι, τὰς δ' οὐσίας
 ἀνωμόλους κατασκευάζειν.

(40.) Τὸ δὲ πᾶν πλῆθος τῶν Ἰνδῶν εἰς ἑπτὰ μέρη 40.
 διήρηται, ὧν ἐστὶ τὸ μὲν πρῶτον σύστημα φιλοσόφων,
 πλήθει μὲν τῶν ἄλλων μερῶν λειπόμενον, τῇ δ' ἐπιφανείᾳ
 πάντων πρωτεύον. Ἀλειούργητοι γὰρ ὄντες οἱ φιλόσοφοι
 πάσης ὑποουρίας οὐθ' ἐιρῶν κυριεύουσιν, οὐθ' ἐφ' ἑτέρον
 δεσπόζονται. Παραλαμβάνονται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτῶν 41.
 εἰς τε τὰς ἐν τῇ βίῃ θυσίας καὶ εἰς τὰς τῶν τετελευτηκότων
 ἐπιμελείας, ὥς θεοῖς γεγονότες προσφιλέσταισι καὶ περὶ
 τῶν ἐν ᾧδου μάλιστα ἐμπεύρωτος ἔχοντες ταύτης τε τῆς
 ὑποουρίας δωρὰ τε καὶ τιμὰς λαμβάνουσιν ἀξιολόγους. Τῇ 42.
 δὲ κοινῇ τῶν Ἰνδῶν μεγάλας παρέχονται χρεῖας παραλαμβα-
 νόμενοι μὲν κατὰ τὸ νέον ἔτος ἐπὶ τὴν μεγάλην σύνοδον,
 προλέγοντες δὲ (τοῖς πλείεσσι) περὶ ἀνῃμάτων καὶ ἐπομβρίας,
 εἰ δὲ ἀνέμων εὐπνοίας καὶ νόσων καὶ τῶν ἄλλων τῶν θυ-
 ναμένων τοὺς ἀκούοντας ὠφελῆσαι. Τὰ μέλλοντα γὰρ προ- 43.

ακούσαντες οἱ τε πολλοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκπληροῦσιν αἰεὶ τὸ μέλλον ἐκλείπειν, καὶ προκατασκευάζουσιν αἰεὶ τι τῶν χρησίμων. Ὁ δὲ ἀποτυχὼν τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς προρρήσεσιν ἄλλην μὲν οὐδεμίαν ἀναδέχεται τιμωρίαν ἢ βλασφημίαν, ἄφρονος δὲ διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον.

44. Δεύτερον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ τῷ πλήθει τῶν ἄλλων πολὺ προέχουσιν δοκοῦσιν. Οὗτοι δὲ πολέμων καὶ τῆς ἄλλης λειτουργίας ἀφειμένοι περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολοῦνται καὶ οὐδεὶς ἂν πόλεμος περιτυχὼν γεωργῶν κατὰ τὴν χώραν ἀδικήσειεν, ἀλλ' ὥς κοινούς εὐεργέτας ἡγούμενοι πάσης ἀδικίας ἀπέχονται. Διόπερ ἀδιάφθορος ἡ χώρα διαμένουσα καὶ καρποῖς βρίθουσα πολλὴν ἀπόλαυσιν παρέχεται

45. τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ἀνθρώποις. Βιοῦσι δ' ἐπὶ τῆς χώρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν οἱ γεωργοί, καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν

46. καταβάσεως παντελῶς ἀφραστήκασιν. Τῆς δὲ χώρας μισθοὺς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν βασιλικὴν εἶναι, ἰδιωτῇ δὲ μηδεὶν γῆν ἐξεῖναι κεκτῆσθαι χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.

47. Τρίτον δ' ἐστὶ φῦλον τὸ τῶν βουκόλων καὶ ποιμένων καὶ καθόλου πάντων τῶν νομέων, οἱ πόλιν μὲν ἢ κόμην οὐκ οἰκοῦσι, σκηνίστη δὲ βίῳ χρῶνται. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ κτηνηματοῦντες (καὶ ζωγροῦντες) καθαρὰν ποιοῦσι τὴν χώραν ὀρνέων καὶ θηρίων. Εἰς ταῦτα δὲ ἀσχοῦντες καὶ φιλοποιοῦντες ἐξημεροῦσι τὴν Ἰνδικήν, πλήθουσιν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν θηρίων τε καὶ ὀρνέων τῶν κατεσθιόντων τὰ σπέρματα τῶν γεωργῶν.

48. (41.) Τέταρτον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσιν ὀπλοποιοί, οἱ δὲ τοῖς γεωργοῖς ἢ τισιν ἄλλοις τὰ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν κατασκευάζουσιν. Οὗτοι δὲ οὐ μόνον ἀτελεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λαμβάνουσι.

49. Πέμπτον δὲ στρατιωτικόν, εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν, τῷ μὲν πλήθει δεύτερον, ἀνέσει δὲ καὶ παιδιᾷ πλείστην χροόμενον ἐν ταῖς εἰρήναις. Τρέφεται δ' ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν Ἰππίων τε καὶ ἐλεφάντιον.

Ἐκτον δ' ἐστὶ τὸ τῶν ἐφόρων οὔτοι δὲ πολυπραγμο- 50.
νοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέ-
λουσι τοῖς βασιλεῦσιν, εἰάν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασίλευτος
ᾖ, τοῖς ἄρχουσιν.

Ἐβδομον δ' ἐστὶ μέρος τὸ βουλευτὸν μὲν καὶ συνεδρεῖον 51.
τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις, πληθεῖ μὲν ἐλάχιστον,
εὐγενεῖα δὲ καὶ φρονήσει μάλιστα θαυμαζόμενον. Ἐκ τούτων 52.
γὰρ οἱ τε σύμβουλοι τοῖς βασιλεῦσιν εἰσιν οἱ τε διοικηταὶ
τῶν κοινῶν καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητούμενων καὶ κα-
θόλου τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκ τούτων ἔχουσι.

Τὰ μὲν οὖν μέρη τῆς διηρημένης πολιτείας παρ' Ἰνδοῖς
σχεδὸν ταυτὰ ἐστίν. Οὐκ ἔξεστι δὲ γαμεῖν ἐξ ἄλλου μέρους, 53.
ἢ προαιρέσεις ἢ τέχνας μεταχειρίζεσθαι, οἷον σιτραιώτην
ὄντα γεωργεῖν, ἢ τεχνίτην ὄντα φιλοσοφεῖν.

(42.) Ἐχει δ' ἡ τῶν Ἰνδῶν χώρα πλείστους καὶ μετρί- 54.
στους ἐλέφαντας ἀλκῇ τε καὶ μεγέθει πολὺ διαφέροντας
ὄχεύεται δὲ τοῦτο τὸ ζῶον οὐχ, ὥσπερ τινὲς φασιν, ἐξηλ-
λαγμένως, ἀλλ' ὁμοίως ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις
ζώοις. Κύνουσι δὲ τοὺς μὲν ἐλάχιστους μῆνας ἑκατάδεκα, 55.
τοὺς δὲ πλείστους ὀκτωκατάδεκα. Τίχτουσι δὲ καθάπερ
ἵπποι κατὰ τὸ πλεῖστον ἓν, καὶ τρέφουσι τὸ γεννηθὲν αἱ
μητέρες ἐπ' ἔτη ἑξ. Ζῶσι δ' οἱ πλείστοι καθάπερ ὁ μακρο- 56.
βιώτατος ἄνθρωπος· οἱ δὲ μάλιστα γηράσαντες ἔτη διακόσια.
Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἄρχοντες τεταγμένοι 57.
καὶ φροντίζοντες, ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῇται. Τοῖς δ'
ἀρῥωστοῦσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι, καὶ τὴν ἄλλην
ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντας θάπτουσιν, ἐπὶ δὲ
τὰ καταλειφθέντα χρήματα τοῖς προσήκονσιν ἀποδιδόασιν.
Οἱ τε δικασταὶ τὰς κρίσεις παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς διαγιγνώ 58
σκουσι, καὶ πικρῶς τοῖς ἀμαρτάνονσι προσέχονται. [Περὶ
μὲν οὖν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἀρχαιολογούμενων
ἀρετῶν θηρόμεθα τοῖς ἡμεῖσι].

(LIBER I.)

FRAGM. II.

Arr. exp. Alex. V. 6. 2—11.

DE INDIAE FINIBUS, NATURA ET FLUMINIBUS.

(Cf. epit. 1.)

1. Τῆς ὡς ἐπὶ τότον Ἀσίας τετραχῇ αὐτῇ τεινομένης μεγί- 2.
στην μὲν μοῖραν τὴν Ἰνδῶν γῆν ποιεῖ Ἑρατιοσθένης τε καὶ
Μεγασθένης, ὃς ξυνὴν μὲν Σιβηρίῳ τῷ σαιράτῃ τῆς
Ἀραχωσίας πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι παρὰ Σαυδράκοι-
τον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα ἐλαχίστην δὲ ὅσῃν ὁ Εὐφράτης πο- 8.
ταμὸς ἀπείργει ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν δύο δὲ
αἱ μεταξὺ Εὐφράτου τε ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπειργό-
μεναι αἱ δύο ξιπτεθεῖσαι μόλις ἄξιαι τῇ Ἰνδῶν γῇ ξυμβαλεῖν.
2. Ἀπείργεσθαι δὲ τὴν Ἰνδῶν χώραν πρὸς μὲν ἕω τε καὶ ἀφ- 4.
λιώτην ἄνεμον ἔστ' ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν τῇ μεγάλῃ θαλάσῃ
τὸ πρὸς βορρᾶν δὲ αὐτῆς ἀπείργειν τὸν Καύκασον τὸ ὄρος
ἔστ' ἐπὶ τοῦ Ταύρου τὴν ξυμβολήν τὴν δὲ πρὸς ἐσπέραν
τε καὶ ἄνεμον Ἰάπυγα ἔστ' ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν ὁ
3. Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται. Καὶ ἔστι πεδίον ἢ πολλὴ αὐ- 5.
τῆς καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῶν ποταμῶν προσκεχω-
σμένον εἶναι γὰρ οὖν καὶ τῆς ἄλλης χώρας ὅσα πεδία οὐ
πρόσω θαλάσσης τὰ πολλὰ τῶν ποταμῶν παρ' ἐκάστοις
ποιήματα, ὥστε καὶ τῆς χώρας τὴν ἐπωνημίαν τοῖς ποτα-
μοῖς ἐκ παλαιοῦ προσκεῖσθαι, καθάπερ Ἐρμου τέ τι πεδίον 6.

- λέγεσθαι, ὅς κατὰ τὴν Ἀσίαν γῆν ἀνίσχων ἐξ ὄρους Μιτρώος
 Δινδυμήτης παρὰ πόλιν Σμύρναν Αἰολικὴν ἐκδιδοῖ ἐς θά-
 λασσαν καὶ ἄλλο Καῦσιρον πεδῖον Ἀνδίου ἀπὸ Ἀνδίου
 ποταμοῦ, καὶ Καΐκον ἄλλο ἐν Μυσίᾳ, καὶ Μαϊάνδρον τὸ
 7. Καρικὸν ἔστ' ἐπὶ Μίλητον πόλιν Ἰωνικὴν. [Αἰγυπτίον τε 3a.
 Ἡρόδοτός τε καὶ Ἐκαταῖος οἱ λογοποιοὶ (ἢ εἰ δὴ του ἄλλου
 ἢ Ἐκαταίου ἔσσι τὰ ἀμφὶ τῇ γῇ τῇ Αἰγυπτίᾳ ποιήματα)
 δῶρόν τε τοῦ ποταμοῦ ἀμφοτέροι ὡσαύτως ὀνομάζουσι, καὶ
 οὐκ ἀμεινροῖς τεκμηρίοις ὅτι ταύτῃ ἔχει, Ἡρόδοτος ἐπιδὲ-
 δεικται ὡς καὶ τὴν γῆν αὐτὴν τυχὸν ποταμοῦ εἶναι ἐπώνυμον.
8. Αἰγυπτίος γάρ τὸ παλαιὸν ὁ ποταμὸς ὅτι ἐκαλεῖτο, ὅτινα 3b.
 νῦν Νεῖλον Αἰγύπτιοι τε καὶ οἱ ἔξω Αἰγύπτου ἄνθρωποι
 ὀνομάζουσιν, ἱκανὸς τεκμηριῶσαι Ὅμηρος λέγων ἐπὶ τῇ ἐκ-
 βολῇ τοῦ Αἰγύπτου ποταμοῦ τὸν Μεγέλειον σιῆσαι τὰς νεᾶς.]
9. Εἰ δὴ οὖν εἰς τε ποταμὸς παρ' ἐκάστωις, καὶ οὐ μεγάλοι 4.
 οὔτοι ποταμοὶ ἱκανοὶ γῆν πολλὴν ποιῆσαι ἐς θάλασσαν προ-
 χέομενοι, ὅποτε ἴδὼν καταφέρουεν καὶ πηλὸν ἐκ τῶν ἄνω
 τόπων, ἔνθεν περ αὐτοῖς αἱ πηγαὶ εἰσι, οὐδ' ὑπὲρ τῆς Ἰν-
 δῶν ἄρα χώρας ἐς ἀπιστίαν ἵεναι ἄξιον, ὅπως πεδῖον τε ἡ
 πολλή ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν τὸ πεδῖον ἔχει προσκε-
10. χωσμένον. Ἐρμον μὲν γάρ καὶ Καῦσιρον καὶ Καΐκόν τε καὶ 5.
 Μαϊάνδρον, ἢ ὅσοι πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τήνδε τὴν
 ἐπὶ θάλασσαν ἐκδιδοῦσιν, οὐδὲ ξύμπαντας ξυντεθέντας ἐνὶ
 τῶν Ἰνδῶν (ποταμῶν) ἄξιον ξυμβалеῖν πλῆθους ἕνεκα τοῦ
 ὕδατος, μὴ ὅτι τῷ Γάγγῃ τῷ μεγίστῳ, οὔτε οὔτε Νεῖλου
 ὕδατος τοῦ Αἰγυπτίου οὔτε ὁ Ἰστρος ὁ κατὰ τὴν Εὐρώπην
 ῥέων ἄξιοι ξυμβалеῖν ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ ἐκεῖνοί 6.
11. γε πάντες ξυμμιχθέντες ἐς ἴσον ἔρχονται ὅς μέγας τε εὐ-
 θὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει, καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοῖς
 πάντας τῶν Ἀσιατῶν μεζζοντας παραλαβὼν καὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ
 κρατήσας οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν*).

* Strab. XV. 1. 32. p. 700.

[Πάντες δ' οἱ λεχθέντες ποταμοὶ συμβάλλουσιν εἰς ἴνα τὸν Ἰνδὸν
 ὕδατος δ' ὁ Ὑπανός.] Πεντεκαίδεκα δὲ τοὺς σύμπαντας φασὶ συμβεῖν
 ταῦς γε ἀξιολόγους.

FRAGM. III.

Arr. Ind. 2. 1—7.

DE FINIBUS INDIAR.

(Cf. epit. 1.)

1. [Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ὡς ἔω, τοῦτό μοι ἔστω ἢ τῶν Ἰνδῶν γῆ, καὶ Ἰνδοὶ οὗτοι ἔστιν. Ὅροι δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς πρὸς μὲν
2. βορέου ἀνέμον ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος. Καλέεται δὲ οὐ Ταῦρος ἔτι ἐν τῇ γῇ ταύτῃ· ἀλλ' ἄρχεται μὲν ὁ Ταῦρος ἀπὸ θαλάσσης τῆς κατὰ Παμφύλους τε καὶ Λυκίην καὶ Κίλικας παρατείνει τε ἔσπε τὴν
3. πρὸς ἔω θάλασσαν, τέμνων τὴν Ἀσίην πᾶσαν· ἄλλη δὲ ἄλλο καλέεται τὸ ὄρος, τῇ μὲν Παραπαμισὸς, τῇ δὲ Ἡμωδός· ἄλλη δὲ Ἡμασον κληῖται καὶ τεχὸν ἄλλα καὶ ἄλλα ἔχει
4. οὐνόματι Μακεδόνες δὲ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες Καύκασον ἀπὸ ἐκάλειον ἄλλον τοῦτον Καύκασον, οὐ τὸν Σαρδικόν ὡς καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Καυκάσου λόγον κατέχειν
5. ὅτι ἦλθεν Ἀλεξάνδρος. Τὰ πρὸς ἐσπέριν δὲ τῆς Ἰνδῶν γῆς ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀπείργει ἔσπε ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἵνα περ αὐτὸς κατὰ δύο στόματα ἐκδιδοῖ, οὐ συνεχῆ ἀλλήλοισι τὰ στόματα, κατὰ περ τὰ πάντα τοῦ Ἰστροῦ ἐστὶ
6. συνεχῆ· ἀλλ' ὡς τὰ τοῦ Νείλου, ἐπὶ τῶν Δέλτα ποιεῖται τὸ Αἰγύπτιον ὡδὲ τι καὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς Δέλτα ποιεῖ οὐ Ἰνδὸς ποταμὸς οὐ μείον τοῦ Αἰγυπτίου καὶ τοῦτο Πάιταλα τῇ
7. Ἰνδῶν γλώσσει καλέεται. Τὸ δὲ πρὸς νότιον τε ἀνέμον καὶ μεσημβρίῃς, αὐτὴ ἢ μεγάλη θάλασσα ἀπείργει τὴν Ἰνδῶν γῆν, καὶ τὰ πρὸς ἔω αὐτῇ ἢ θάλασσα ἀπείργει.]

III. 2. οὐ Ταῦρος. — Emendatio est Schmiederi. Codd. ὁ Ταῦρος.

III. 3. Ἡμασον. — Schmied. coniecit Ἰμασον.

FRAGM. IV.

Strab. XV. 1. 11. p. 689.

DE FINIBUS ET MAGNITUDINE INDIAR.

(Cf. *epit.* 1—2. et *annot.* 24.)

Τὴν Ἰνδιαν περιόριζεν ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τοῦ 1.
 Ταύρον τὰ ἔσχατα ἀπὸ δὲ τῆς Ἀριανῆς μέχρι τῆς ἐφ' ὧς θα-
 λάττης, ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ
 Ἡμωδὸν καὶ Ἰμαὸν καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι· Μαζεδόνες δὲ
 Καύκασον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὃ Ἰνδὸς ποταμὸς· τὸ δὲ τόπιον 2.
 καὶ τὸ προσεφών πλευρὸν πολὺ μείζων τῶν ἐτέρων ὅντα προ-
 πέπτωκεν εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ γίνεται ῥομβοειδὲς
 τὸ τῆς χώρας σχῆμα τῶν μειζόνων πλευρῶν ἑκατέρου πλεο-
 νεκτοῦντος παρὰ τὸ ἀπεναντίον πλευρὸν τρισχιλίους σταδίους,
 ὅσον ἐστὶ τὸ κοινὸν ἄκρον τῆς τε ἐωθινῆς παραλίας καὶ τῆς
 μεσημβρινῆς, ἔξω προπεπτωκὸς ἐξ ἴσης ἐφ' ἑκάτερον παρὰ
 τὴν ἄλλην ῥιόνα. [Τῆς μὲν οὖν ἐσπερίου πλευρᾶς ἀπὸ τῶν 2a.
 Κανκασίων ὄρων ἐπὶ τὴν νότιον θάλασσαν στάδιοι μάλιστα
 λέγονται μύριοι τρισχίλιοι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν μέχρι
 τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ὥστ' ἀπεναντίον ἢ ἐωθινῇ προσλαβοῦσα
 τοὺς τῆς ἄκρας τρισχιλίους ἔσται μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων
 σταδίων. Τοῦτο μὲν οὖν πλείους τῆς χώρας τὸ ε' ἐλάχιστον,
 καὶ τὸ μέγιστον.] Μῆκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τὴν 3.
 εἰς τοῦτον δὲ τὸ μὲν μέχρι Παλιβόθρων ἔχει τις ἂν βεβαιο-
 τέρως εἰπεῖν καταμεμέτρηται γὰρ σχοινοῖς, καὶ ἔστιν ὁδὸς
 βασιλικὴ σταδίων μυρίων τὰ δ' ἐπέκεινα στοχασμῷ λαμβά- 4.
 νεται διὰ τῶν ἀνάπλων τῶν ἐκ θαλάττης διὰ τοῦ Γάγγου
 ποταμοῦ μέχρι Παλιβόθρων εἴη δ' ἂν σταδίων ἑξακισχιλίων.
 Ἔσται δὲ τὸ πᾶν, ἧ βραχύτερον, μυρίων ἑξακισχιλίων, ὥς 5.
 ἐκ τε τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μά-
 λιστα λαβεῖν Ἐρατοσθένους φησί· καὶ ὁ Μεγασθένης οὕτω
 συναποφαίνεται [Πατροκλῆς δὲ χιλίοις ἑλαττόν φησι]. Cf.
 Arr. Ind. 3. 1—5.

IV. 1. Ἰμαόν. — V.L. μάον. Vulg. Ἰμαόν et Ἡμωδόν.

3. μυρίων. — Codd. διαμυρίων. Cf. *anno.* 23.

FRAGM. V.

Strab. II. 1. 7. p. 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ἔτι φησὶν ὁ Ἰππαρχος ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπομνήματι, αὐτὸν τὸν Ἑρατοσθένη διαβάλλειν τὴν τοῦ Πατροκλέους πίστιν ἐκ τῆς πρὸς Μεγασθένη διαφωνίας περὶ τοῦ μήκους τῆς Ἰνδικῆς τοῦ κατὰ τὸ βόρειον πλευρὸν, τοῦ μὲν Μεγασθέ-
ρους λέγοντος σταδίων μυρίων ἑξακισχιλίων, τοῦ δὲ Πα-
τροκλέους χιλίοις λείπειν φεμένον.

FRAGM. VI.

Strab. XV. 1. 12. p. 689—690.

DE MAGNITUDE INDIAE.

[Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὁρᾶν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις, Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος, Ὀνησικρίτου δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νεάρχου δὲ μυρίων ὁδὸν τεττάρων τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου,] Μεγασθένης δὲ καὶ Δημάχου μετριάσαντων 690 μᾶλλον ὑπὲρ γὰρ διαμυρίους τιθέασι σταδίους τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον. [Δημάχος δ' ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους κατ' ἐνίοις τόπους. Πρὸς οὖν ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις εἴρηται].

V. ἑξακισχιλίον. — Codd. πεντακισχιλίον.

FRAGM. VII.

Strab. II. 1. 4. p. 68 — 69.

DE MAGNITUDE INDIAE.

Ὁ Ἰππορχος ἀντιλέγει διαβάλλον τὰς πίσεις· οὔτε γὰρ Πατροκλέα πιστὸν εἶναι, δεῖν ἀντιμαρτυροῦντων αὐτῷ 69. Ἀγῆμαχον τε καὶ Μεγασθένουσ, οἳ καθ' οὓς μὲν τόπους δισμυρίων εἶναι σταδίων τὸ διάστημα φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ μεσημβρίαν θαλάττης, καθ' οὓς δὲ καὶ τρισμυρίων τούτους γε δὴ τοιαῦτα λέγειν, καὶ τοὺς ἀρχαίους πίνακας τοίοις ὁμολογεῖν.

FRAGM. VIII.

Arr. Ind. 3. 7—8.

DE MAGNITUDE INDIAE.

7. Μεγασθένει δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν ἐς ἐσπέρην πλάτος 1. ἐστὶ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὃ τι περ οἱ ἄλλοι μῆκος ποίουσιν καὶ λέγει Μεγασθένης, μυρίων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων 8. εἶναι, ἵνα περ τὸ βραχυτάτον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀπὸ ἀρχίου πρὸς 2. μεσημβρίην, τοῦτο δὲ αὐτῷ μῆκος γίγνεται, καὶ ἐπέχει τριχοσίους καὶ δισχιλίους καὶ δισμυρίους, ἵνα περ τὸ στενέωτατον αὐτοῦ.

FRAGM. IX.

Strab. II. 1. 19. p. 76.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS, ET IN DIVERSAM
PARTEM CADENTIBUS UMBRIS.

(Cf. epit. 3. et p. 29.)

Πάλιν δ' ἐκείνου (scil. Eratosthenis) τὸν Ἀγῆμαχον ἰδιώτην ἐνδείξασθαι βουλομένου καὶ ἀπειρον τῶν τοιούτων οἶεσθαι γὰρ τὴν Ἰνδικὴν μεταξὺ κείσθαι τῆς τε φθινοπω-

ρινῆς ἰσημερίας καὶ τῶν τροπικῶν τῶν χειμερινῶν, Μεγασθένει τε ἀντιλέγειν γήσαντι ἐν τοῖς τοιοῖσι μέρεισι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι καὶ τὰς σκιὰς ἀντιπίπτειν μηδέτερον γὰρ τούτων μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς συμβαίνειν ταῦτα δὲ φάσκοντος ἀμαθῶς λέγεσθαι. Cf. p. 77.: Οὐ συναποφαίνεται δέ γε, ἀλλὰ τοῦ Δηϊμέχου γήσαντος μηδαμοῦ τῆς Ἰνδικῆς μήτ' ἀποκρύπτεσθαι τὰς ἄρκτους μήτ' ἀντιπίπτειν τὰς σκιὰς, ὥστε ὑπείληθεν ὁ Μεγασθένης, ἀπειρίαν αὐτοῦ καταγινώσκει.

FRAGM. X.

Plin. h. n. VI. 22. 6.

DE SEPTENTRIONIBUS OCCIDENTIBUS.

Ab his (scil. Prasiiis) in interiore situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbræ ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum, per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere nec nisi XV. diebus, Baelon auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes.

Cf. Solin. 52. 13.

Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbræ hieme in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Baelon, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire.

FRAGM. XI.

Strab. XV. 1. 20. p. 693.

DE FECUNDITATE INDIAE.

(Cf. epit. 5., 9.)

Μεγασθένει δὲ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰνδικῆς ἐπισημαίνεται τῷ δίκαιον εἶναι καὶ δίφορον [καθάπερ καὶ Ἐρατοσθένει ἔφη, τὸν μὲν εἰπὼν σπόρον χειμερινόν, τὸν δὲ

θερινόν, καὶ ὄμβρον ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἔτος εὐρίσκεισθαι
 γησι πρὸς ἀμφοτέρους καιροὺς ἄνομβρον ὥστε εὐετηρίαν
 ἐκ τούτου συμβαίνειν, ἀφόρου μηδέποτε τῆς γῆς οὔσης τοὺς
 τε ξυλίνους καρποὺς γεννᾶσθαι πολλοὺς καὶ τὰς ῥίζας τῶν
 φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάρων, γλυκείας καὶ
 φρύσει καὶ ἐψηῇ, χλιαυομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἡλίοις, τοῦ
 τ' ἐκπίπτοντος ἐκ Διὸς καὶ τοῦ ποταμίου. Τρόπον δὲ τινα
 λέγειν βούλεται, διότι ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη πέψις
 καὶ καρπῶν καὶ χυμῶν παρ' ἐκείνοις ἐψησίς ἐστι· καὶ κατερ-
 γάζεται τοσούτον εἰς εὐστομίαν, ὅσον καὶ ἡ διὰ πυρός· διὸ καὶ
 τοὺς κλάδους γησὶν εὐκαμπεῖς εἶναι τῶν δένδρων, ἐξ ὧν οἱ
 τροχοὶ ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνίοις καὶ ἐπανθεῖν ἔριον.]

Cf. Eratosth. ap. Strab. XV. 1. 13. p. 690.

Ἐκ δὲ τῆς ἀναθυμιάσεως τῶν τοσούτων ποταμῶν καὶ
 ἐκ τῶν ἐτησίων, ὡς Ἐρατοσθένης φησί, βρέχεται τοῖς θε-
 ρινοῖς ὄμβροις ἢ Ἰνδικῇ, καὶ λιμνάζει τὰ πεδία ἐν μὲν οὖν
 τοῖτοις τοῖς ὄμβροις λῖνον σπείρεται καὶ κέγχρον πρὸς
 τοῖτοις σήσαμον, ὄριζα, βόσμορον τοῖς δὲ χειμερινοῖς και-
 ροῖς πυροί, κριθαί, ὕσπρια, καὶ ἄλλοι καρποὶ ἐδώδιμοι, ὧν
 ἡμεῖς ἄπειροι.

FRAGM. XII.

Strab. XV. 1. 37. p. 703.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

Καὶ τίγρεις ἐν τοῖς Πρασίοις γησὶν ὁ Μεγασθένης¹,
 γίνεσθαι μεγίστους, σχεδὸν δὲ τι καὶ διπλασίους λεόντων
 δικατοὺς δὲ, ὥστε τῶν ἡμέρων τινα ἀγόμενον ὑπὸ ταπεινῶν,
 τῷ ὀπισθίῳ σκέλει δραζάμενον ἡμίονον, βιάσασθαι καὶ ἐλ-
 κῦσαι πρὸς ἑαυτόν. Κερκοπιθήκους δὲ μεῖζους τῶν μεγίστων²
 κυνῶν, λευκοὺς πλὴν τοῦ προσώπου· τοῦτο δ' εἶναι μέλαν
 παρ' ἄλλοις δ' ἀνάπαλιν τὰς δὲ κέρκους μεῖζους δυοῖν πη-
 χων ἡμερωτάτους δὲ καὶ οὐ κακοῖς περὶ ἐπιθέσεις καὶ

3. κλοπᾶς. Αἰθους δ' ὀρίττεσθαι λιβανόχρους, γλυκυτέρους
 4. σύκων ἢ μέλιτος. Ἀλλαχοῦ δὲ διτῆχεις ὄφεις ὑμενοπτέρους
 ὥσπερ αἱ νυκτερίδες· καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι,
 σταλασμοὺς ἀφιέντας αὖρον, τοὺς δὲ ἰδρώτων, διασήμεντας
 τὸν χρότα τοῦ μὴ φυλαξαμένου καὶ σκορπίους εἶναι πτηνοὺς
 5. ὑπερβάλλοντας μεγέθεσι. Φύεσθαι δὲ καὶ ἔβειον. Εἶναι δὲ
 καὶ κύντας ἀλκίμους, οὐ πρότερον μεθιέντας τὸ διχθέν, πρὶν
 εἰς τοὺς ῥώθωνας ὑδωρ καταχυθῆναι· ἐπίως δ' ὑπὸ προθυ-
 μίας ἐν τῷ δῆγματι διασφιγέσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῖς
 δὲ καὶ ἐκπίπτειν κατασχεθῆναι δὲ καὶ λείοντα ὑπὸ κυνὸς
 καὶ ταῦρον τὸν δὲ ταῦρον καὶ ἀποθανεῖν, κρατούμενον τοῦ
 ῥύγχους πρότερον ἢ ἀφελθῆναι.

FRAGM. XIII *).

Aelian. h. a. XVII. 39.

DE SIMILIS INDICIS.

(Cf. Fragm. XII. 2.)

1. Ἐν τῇ Πραξιακῇ χώρῃ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγα-
 σθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους,
 ἔχειν δὲ καὶ οὐράς πηχῶν πέντε· προσπεφυκέναι δὲ ἄρα
 αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πώγωνας καθεμίμενους καὶ βαθεῖς·
 2. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον εἶναι πᾶν λευκοῦς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας
 ἰδεῖν ἡμέρους δὲ καὶ γιγανθοποιότατους, καὶ τὸ τοῖς ἄλλα-
 χόθι πιθήκοις συμφυεῖς οὐκ ἔχειν τὸ κακώθες.

*) FRAGM. XIII. B.

Aelian h. a. XVI. 10.

De similibus indicis.

1. Ἐν Πραξίοις δὲ τοῖς Ἰνδικαῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόμοτον,
 καὶ ἰδεῖν δὲ εἶναι κατὰ τοὺς Ὑπεροῦς κύνες τὸ μέγεθος· προκομία τε αὐτῶν
 ὁρᾶται συμφυεῖς, εἶποι δ' αὖν ὅ μὴ τὸ ἀλγὺθες εἰδῶς ἀσκητὰς εἶναι αὐτάς·
 γέντιον δὲ αὐτοῖς ὑπερήμενος σκευῶδες, ἢ δὲ οὐρά κατὰ τὴν τῶν λείοντων
 2. ἀλκαλὴν ἔσθι· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφυκασ, λευκοί, τὴν δὲ κε-
 φαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν ἄλλαν εἰσὶ πικρὰ· σάκροντες δὲ καὶ φύσει τιθασοὶ
 εἰσὶ δὲ ὑλοῖσι τὴν δίαταν καὶ τὸ γένος, καὶ οὐκ αὖν τῶν ὀρέων τὸ

FRAGM. XIV.

Aelian. h. a. XVI. 41.

DE ALATIS SCORPIIS ET SERPENTIBUS.

(Cf. fragm. XII. 4.)

Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γί- 1.
νεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγγρί-
πτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις 2.
αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνοὺς ἐπιγοιτῶν δὲ οὐ μεθ' ἡμέραν,
ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν οὖρον, ὅπερ οὖν εἶναι
κατὰ τινος ἀποστάξῃ σώματος, σήμερον ἐργάζεται παραχορῆμα.
Καὶ τὰ μὲν τοῦ Μεγασθένης τὰυτα.

FRAGM. XV.

Strab. XV. l. 56. p. 710—711.

DE BESTIIS INDIAE ET ARUNDINE.

Φησὶ γὰρ (scil. ὁ Μεγασθένης Strab. 709.) - - πε- 1.
τροκυλιστὺς εἶναι ζερκοπιθήκων, οἱ λίθους κατακυλίσουσι
κρημνοβατοῦντες ἐπὶ τοὺς διώκοντας· τὰ τε παρ' ἡμῶν ἡμεῖς 2.
ζῶα τὰ πλείεστα παρ' ἐκείνοις ἄγρια εἶναι ἵππους τε λέγει
μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους· καλέμους δὲ μῆκος μὲν τριά- 3.
κοντα ὀργυῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα
711 πᾶχος δέ, ὥστε τὴν διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπλήγῃ, τοῖς
δὲ διπλασίαν.

ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ὠθεοὶ εἰς τὸ τῆς Αἰατῆς περὶ ὁδοῦ, πόλις δὲ ἴσται β.
Ἰνδοὺν ἢ Αἰατῆν, καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλείας ἐφθὴν ὁδοῦ
αὐτοῦντος· ἐντὶ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἢ διὰς αὐτοῖς εὐταχέως πρόκειται ἑμ-
φορηθέντας· δὲ ἄρα αὐτοὺς ἀνσχεῖν αὐτοῖς ἐς ἥδη τὰ ὑλαῖα φασὶ σὺν
πόσῃ, καὶ σῖναι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἐν.

FRAGM. XV. B.

Aelian. l. a. XVI. 20—21.

DE QUIBUSDAM INDIAE BESTIIS.

(Cf. fragm. XV. 2. 1.)

1. (20.) Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδίᾳ, λέγουσιν οἱ τοῖς ἰνδοτάτοις, ὅσην φασὶν εἶναι δύσβατό τε καὶ ἐνθρόον· καὶ ἔχειν ζῆα ὅσα καὶ ἡ καὶ ἡμῶς τρέφει γῆ, ἀγρία δὲ καὶ γάρ τοι καὶ τὰς δις τὰς ἐκεί φασιν εἶναι καὶ ταύτας θηρία, καὶ κίρας καὶ αἶγας καὶ βοῦς, αὐτόνομον τε ἀλᾶσθαι καὶ λεύθερα, ὑπερμύνα
2. τομυτιῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγους ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῖς Βραχμῶνας ἀριθμεῖν
3. ἄρουν, καὶ γάρ τοι καὶ ἐκτείνον ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογεῖσθαι τὰ αὐτά. Ἀλέγεται δὲ καὶ ζῆον ἐν τούτοις εἶναι μοτόκερων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρταζώνων· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ὑπὸ τοῦ τελείου, καὶ λύφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἄρματα ἐλαγχίται, καὶ εἶναι ὤκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρ-
4. θρώτους τε καὶ ἐμπερεῖς ἰλέφοντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὴν αὐτοῦ· μέσος δὲ τῶν ἀρῶν ἔχειν ἐκπεφυκός κίρας, οὐ λείον, ἀλλὰ ἐλαγμούς ἔχον τινας καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τῇ χροῇ· λέγεσθαι δὲ καὶ ὀξύτατον εἶναι τὸ κίρας ἐκτείνον φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούειν τοῦτο πάντων ἀπηχιστάτην τε καὶ γεγαυοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῶντων προσόντων φέρεται, καὶ
5. πρῶτον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δίσκριν εἶναι πως. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἀξίεσθαι εἶναι τὰς συμφορὰς κέρειν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἑττηθέντα ἐξάγουσσαν· ἴσθι μὲν οὖν καὶ διὰ
6. παντός τοῦ σώματος βρωμαλέον, ὅλην δὲ οἱ τοῦ σώματος ἀμαχὸς ἔστι. Νομᾶς δὲ ἐρήμονος ἀσπύζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὅσην δὲ ἀφροδίτης τῆς μητρίδος συνδυασθεῖς πρὸς τὴν θήλειαν πεπερσύνεται, καὶ μέντοι καὶ συννόμῳ ἰστέον· εἴτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κινούσης, ἐκθρησκύεται αὐτῇ, καὶ
7. μονίας ἰστέον ὅδε ὁ Ἰνδός καρταζώνος. Τούτῳ οὐκ πώλους πάντῃ νιάρους κομίζεσθαι φασὶ τῇ τῶν Περσῶν βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλήνην ἐν ἀλλήλοισι ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς θείας τὰς πατηγερμῶν· τέλειον δὲ ἀλῶναι ποτε οὐδέ τις μέμνηται.
8. (21.) Ὑπερελθόντι τὰ ὅσην τὰ γειτνώνοντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἰνδοτάτην πλευρὰν φανούνηται, φασὶν, αὐλῶντες δαυνύτατοι, καὶ καλεῖται γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χώρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασὶν, ἐν τοιούτοις τοῖς ἀλῶσι ζῆα Σατύροις ἐμπερεῖς τὰς μαρφάς, τὸ πᾶν νοῖμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἑσπέρης
9. ὑππουριν. Καὶ καὶ ἴσθι μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρέβην ἐν τοῖς θηρμαῖς ὑλοτρεφόντων, ὅταν δὲ αἰσθωνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσας κυνῶν ὕλας, ἀναδιδούσιν εἰς τὰς ἀκροφείας αὐτὰς ὀμυχάνον τῇ τάχῃ· καὶ γὰρ εἰς ταῖς
10. ἀκροφείας, ἰστέον. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινας κυλινδρῶντες κατὰ τῶν
11. ἐπιόντων, καὶ καταλαμβάνόμενοι γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων

εἰδὼν ἐκείνοις δυσάλωτος καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τιναὶ πύτων εἰς Πραι-
ολίως κομίζεσθαι λέγουσι καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ τοσοῦτα ἐκομίσθη, ἢ θήλειά
τινα καὶ κοῦντα καὶ ἀνέβη γε θρασυῖναι τοῖς μὲν διὰ τὴν πωθείαν, τοῖς
δὲ διὰ τὸν τῆς γαστροῦ ὄγκον. Cf. Plin. h. n. VII. 2. 17.

FRAGM. XVI.

Plin. h. n. VIII. 14. 1.

DE BOA CONSTRICTORE.

*Megasthenes scribit, in India serpentes in tantam
magnitudinem adolescere, ut solidos hauriant cerros tau-
rosque.*

Solin. 52. 33.

*Enormitas in serpentibus tanta est, ut cervos et animantium
alia ad parem molem tota hauriant.*

FRAGM. XVII.

Aelian. h. a. VIII. 7.

DE GYMNOTO ELECTRICO.

*Μεγασθένης ἀκούει λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν
θάλασσαν γίγνεσθαι τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ
ἀθάτον εἶναι, κάτω που νηρόμενον καὶ ἐν βυθῷ, ἀποθανόν
δὲ ἀναπλεῖν οὗ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν
τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.*

FRAGM. XVIII.

Plin. h. n. VI. 24. 1.

DE TAPROBANE.

*(Taprobanen - - scripsit) Megasthenes flumine di-
vidi incolazque Palaeogonos appellari, auri margaritarum-
que grandium fertiliores quam Indos.*

Solin. 53. 3.

*(Taprobane) scinditur amni interfluo. Nam pars eius bestiis
et elephantis repleta est maioribus multo, quam fert India,
partem homines tenent.*

FRAGM. XIX.

Antigon. Caryst. 147.

DE ARBORIBUS MARITIMIS.

Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα ἱστορεῖν, ἐν
τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φέρεσθαι.

FRAGM. XX.

Arr. Ind. 4. 2—13.

DE INDO ET GANGE.

(Cf. epit. 15—19. et p. 30—37.)

1. Αὐτοῖν τοῖν μεγίστοιν ποταμοῖν, τοῦ τε Γάγγεω καὶ τοῦ 2.
Ἰνδοῦ τὸν Γάγγεα μεῖξθαι πολὺ τι ὑπερφέρειν Μεγασθένης
2. ἀνέγραψεν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μνήμην τοῦ Γάγγεω ἔχουσιν. Αὐτὸν 3.
τε γὰρ μέγαν ἀνίσχειν ἐκ τῶν πηγέων, δέχεσθαι τε εἰς αὐτὸν
τὸν τε Καῖνὰν ποταμὸν καὶ τὸν Ἐραννοβοῶν καὶ τὸν Κοσ-
3. σάων, πάντας πλωτοὺς· εἰ δὲ Σωτόν τε ποταμὸν καὶ Σι-

FRAGM. XX. B.

Plin. h. n. VI. 21. 9 — 22. 1.

DE GANGE.

1. Flumina Prinas et Cainas (quod in Gangem influit) ambo
navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandei,
Matti, quorum mons Mattus, finisque eius tractus est Ganges.
2. Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina 29.
eodem modo, alii in Scythica montibus nasci dixerunt. In-
fluere in eum XIX. annes. Ex his navigabiles præter iam
3. dictos Condochatem, Erannoboam, Cosogum, Sonum. Alii

XX. 2. Κοσάων. — Legendum videtur ex Plinio Κοσούων. Cf.
annot. 31.

3. Σιτόματιν. — V. L. Σιτόματιν.

Αγόρατιν. — V. L. Ἀγόρατιν.

XX. B. 1. Prinas. — V. L. Pumas.

2. Condochatem. — V. L. Canucam, Vamam.

4. τόκατιν καὶ Σολόματιν, καὶ τούτους πλωτοῦς. ἐπὶ δὲ Κορδοχάτην τε καὶ Σάμβον καὶ Μάγωνα καὶ Ἀγόρανιν καὶ Ὠραῖον ἐμβάλλονσι δὲ ἐς αὐτὸν Κομμενάσης τε μέγας 4. ποταμὸς καὶ Κάκουθις καὶ Ἀνδόματις ἐξ ἔθνεος Ἰνδοικοῦ 5. τοῦ Μανδιαδινῶν ῥέων καὶ ἐπὶ τούτοισιν Ἀμυστις παρὰ 3. πόλιν Καταδοῦτην καὶ Ὀξύμαγος ἐπὶ Παζάλοις καλουμένοισι καὶ Ἐρίννεσις ἐν Μάδασι ἔθνει Ἰνδοικῷ ἐμβάλλει τῷ Γάγγῃ. 6. Τούτων λέγει Μεγασθένης οὐδένα εἶναι τοῦ Μαϊάνδρου 6. 7. ἀποδέοντα, ἵνα περ ναυσίπορος ὁ Μαϊάνδρος. Εἶναι ὦν τὸ 7. εἶρος τῷ Γάγγῃ, ἔνθα περ αὐτὸς ἐωῖτου στενώτατος, εἰς ἑκατὸν σταδίους· πολλαχῇ δὲ καὶ λιμνάζειν, ὥς μὴ ἀποπιπὼν εἶναι τὴν πέραν χώραν, ἵνα περ χθοναλή τε ἐστὶ καὶ οὐδαμῇ γυλόφοισιν ἀνιστηκυῖα.

cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. mill. passuum latitudine, ubi modicum, studiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX.

Solin. 52. 6 — 7.

6. Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem 1. quidam fontibus incertis nasci et Nili modo exultare contendunt: alii volunt a Scythicis montibus exoriri. Hypanis etiam 2. ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, sicuti arae in ripa eius positae probant. Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet, altitudo, ubi radosissimus est, mensuram centum pedum decorat.

Cf. fragm. XXV. 1.

Λέγονσιν οἱ μὲν τριάκοντα σταδίων τοῦλάχιστον πλάτος, οἱ δὲ καὶ τριῶν· Μεγασθένης δὲ, ὅταν ἢ μέτριος, καὶ εἰς ἑκατὸν ἐνρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι ὀργυῶν τοῦλάχιστον.

XX. 4. Κομμενάσης. — V.L. Κομμενάσης.

5. Ὀξύμαγος. — Legendum videtur Ὀξύματις ex sanscrita voce *Ikumati*. Cf. sup. 31.

Παζάλοις. — V.L. Ποσάλοις. Sanscr. *Pankāla*.

Ἐρίννεσις. — VV.LL. Ἐρρίννεσις, Ἐρίννης.

8. Τῷ δὲ Ἰνδοῦ ἐς ταῦτόν ἔρχεται. Ὑδροαίτης μὲν ἐν 8.
 Καμβισθόλοις, παρειληφώς τὸν τε Ὑφασιν ἐν Ἀστράβαις
 καὶ τὸν Σαρᾶγγην ἐκ Κηκείων καὶ τὸν Νεῦθρον ἐξ Ἀττακη-
 9. νῶν, ἐς Ἀκασίνην ἐμβάλλονσιν. Ὑδάσπης δὲ ἐν Ὁξυδράκαις, 9.
 ἄγων ἅμα οἱ τὸν Σίναρον ἐν Ἀρίσπαις, ἐς τὸν Ἀκασίνην ἐκ-
 διδοῖ καὶ οὗτος. Ὁ δὲ Ἀκασίνης ἐν Μαλλοῖς ξυμβάλλει τῷ 10.
 Ἰνδοῦ καὶ Τοῦταπος δὲ μέγας ποταμὸς ἐς τὸν Ἀκασίνην
 10. ἐκδιδοῖ. Τοῦτῳ δὲ Ἀκασίνης ἐμπλησθεὶς καὶ τῇ ἐπιζήσει
 ἐκνικήσας αὐτὸς τῷ ἐσῶτοῦ ἤδη ὀνόματι ἐσβάλλει ἐς τὸν
 11. Ἰνδόν. Κωφρὴν δὲ ἐν Πευκελαίτιδι ἅμα οἱ ἄγων Μαλάμαν 11.
 τὸν τε καὶ Σόαστον καὶ Γαροίαν ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Ἰνδόν. Κα- 12.
 θύπερθεν δὲ τοιτέων Πιάρενος καὶ Σάπαρνος, οὐ πολὺ διέ-
 12. χοντες, ἐμβάλλονσιν ἐς τὸν Ἰνδόν. Σόανος δὲ ἐκ τῆς ὀρεινῆς
 τῆς Ἀβισσαρείων ἔρημος ἄλλου ποταμοῦ ἐκδιδοῖ ἐς αὐτόν.
 Καὶ τοιτέων τοὺς πολλοὺς Μεγασθένης λέγει, οἱ πλωτοὶ
 εἰσιν. [Οὐκὸν ἀπιστίην χρὴ ἔχειν ἐπὶ τὸ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ 13.
 τοῦ Γάγγεω, μηδὲ συμβλητοὺς εἶναι αὐτοῖσι τὸν τε Ἰστρον
 καὶ τοῦ Νείλου τὸ ὕδωρ κ. τ. λ.]

XX. 8. Ἀστρόβαις. — V. L. Ἀστρόβαις.

ἐκ Κηκείων. — Sic primae editiones (ἐκ Κηκείων). VV. LL. ἐκ
 Κηκείων, ἐκ Μηκείων. Sanscritum nomen est *Cécaja*. Cf. Las-
 sen. pentap. 12.

ἐμβάλλονσιν. — Editores coniecerunt ἐμβάλλει.

XX. 11. Πευκελαίτιδι. — V. L. Πευκελαίτιδι.

Μολίμαντον. — V. L. Μόλιαντον.

Γαροίαν. — V. L. Γαγγόλιαν.

Πιάρενος. — V. L. Πιάρενος.

12. Σόανος. V. L. Σόασμος.

Ἀβισσαρείων. — Emendatio est Lassenii Ind. Alterth. I. 94. Codd.
 Σαβίασα φέων, Βησσαρείων, Sanscrita populus vocatur *Ab isāra*.
 Cf. annot. 29.

FRAGM. XXI.

Arr. Ind. G. 2 — 3.

DE SILA FLUVIO.

(Cf. epit. 21. et annot. 32.)

2. Ἐπεὶ καὶ τόδε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰν-1.
 δικού, Σίλαν μὲν εἶναι οἱ οὔνομα, ῥέειν δὲ ἀπὸ κορήνης ἐπω-
 νύμου τοῦ ποταμοῦ διὰ τῆς χώρας τῆς Σιλέων καὶ τούτων
 3. ἐπωνύμων τοῦ ποταμοῦ τε καὶ τῆς κορήνης. Τὸ δὲ ὕδωρ 2.
 παρέχεσθαι τοιόνδε· οὐδὲν εἶναι οὔτ' ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε
 τι νήχεσθαι ἐπ' αὐτοῦ, οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ
 εἰς βυθὸν δύνειν· οὔτω τοι ἀμεινότερον πάντων εἶναι τὸ
 ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἡεροειδέστερον.

FRAGM. XXII.

Boissonade: Anecd. graec. I. p. 419.

DE SILA FLUVIO.

Ὅτι ποταμός ἐστιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλας
 διὰ τὸ ἀπὸ κορήνης ὁμωνύμου ῥέειν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβال-
 λόμενων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται πα-
 ραδόξως.

FRAGM. XXIII.

Strab. XV. I. 38. p. 703.

DE SILA FLUVIO.

(Φησὶν ὁ Μεγασθένης -) ἐν δὲ τῇ ὀρεινῇ Σίλαν
 ποταμὸν εἶναι, ᾧ μηδὲν ἐπιπλεῖ. Δημόκριτον μὲν οὖν ἀπι-
 στεῖν αἰετὸς πολλὴν τῆς Ἀσίας πεπλανημένον καὶ Ἀριστοτέλους
 δὲ ἀπιστεῖ.

XXI. 2. βυθόν. — VV. LL. βυσσόν, ὑβυσσόν.

XXIII. Σίλας. — Sic epit. Strab. Codd. Σίλας.

FRAGM. XXIV.

Arr. Ind. 5. 2.

DE NUMERO FLUMINUM INDICORUM.

Καὶ ἄλλων πολλῶν ποταμῶν οὐνόματα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, οἳ ἔξω τοῦ Γάγγειο τε καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐκδιδοῦσιν ἐς τὸν ἐφ' ὃν τε καὶ μεσημβρινὸν τὸν ἔξω πόντον ὥστε τοὺς πάντας ὁκτιὸ καὶ πεντήκοντα λέγει ὅτι εἰσὶν Ἰνδοὶ ποταμοὶ ναυσίποροι πάντες. [Ἀλλ' οὐδὲ Μεγασθένης πολλὴν δοκεῖ μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας κ. τ. λ.]

(LIBER II.)

FRAGM. XXV.

Strab. XV. 1. 35—36. p. 702.

DE PÂT' ALIPUTRA URBE.

(Cf. epit. 36.)

Μεγασθέρης (scil. λέγει, τὸν Γάγγη,) ὅταν ἦ μέτριος, 1.
καὶ εἰς ἑκατὸν (scil. στάδια) εὐρύνεσθαι, βάθος δὲ εἴκοσι
ὄργυων τοῦλάχιστον.

Ἐπὶ δὲ τῇ συμβολῇ τούτου τε καὶ τοῦ ἄλλου ποταμοῦ 2.
τὰ Παλίβοθρα ἰδρύνθαι, σταδίων ὀγδοήκοντα τὸ μῆκος,
πλάτος δὲ πεντεκαίδεκα, ἐν παραλληλογράμῳ σχήματι,
ξύλινον περίβολον ἔχουσιν κατατειρημένον, ὥστε διὰ τῶν ὀπῶν
τοξεύειν· προκεῖσθαι δὲ καὶ τάφρον φυλακῆς τε χάριν καὶ
ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀπορροῶν. Τὸ δ' ἔθνος, ἐν 3.
ᾧ ἡ πόλις αὕτη, καλεῖσθαι Περσίους, διαφοροῦνται τῶν
πάντων τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι
Παλίβοθρον καλούμενον πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνό-
ματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοπτον, πρὸς ὃν ἦκεν ὁ Μεγα-
σθέρης περιφθείς. [Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Παρ-
θυσίοις Ἀρσάκαι γὰρ καλοῦνται πάντες· ἰδίᾳ δὲ ὁ μὲν Ὀρό-
δης, ὁ δὲ Φραάτης, ὁ δ' ἄλλό τι.]

Deinde adduntur haecce:

Ἀρίστη δ' ὁμολογεῖται πᾶσα ἡ τοῦ Ὑπάνιος πέρα· οὐκ ἀκριβοῦται 3a.
δέ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄνοιαν καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν λέγεται πάντα ἐπὶ τὸ μεί-
ζον ἢ τὸ τερατωδέστερον· οἷα τὰ τῶν χειρωνακῶν μερμηκῶν καὶ ἄλλων
θηρίων τε καὶ ἀνθρώπων ἰδιόμορφον καὶ δυνάμει τισιν ἐξυλλογμένον·
ὥς τοὺς Σῆρας μετρησίους φασί, πέρα καὶ διακοσίων ἐτῶν παρατείνοντας.

XXV. 2. καὶ του. — Vulg. καὶ τοῦ.

Λέγουσι δὲ καὶ δημοκρατικὴν τινα σύνταξιν πολιτείας αὐτοῖσι ἐκ πεντα- 3b.
καχλίων βουλευτῶν συνιστάσας, ὧν ἑκαστον παρέχεται τῷ κοινῷ ἰλλ-
[ματα.]

Καὶ τίθρεις δ' ἐν τοῖς Πρασίσις φησὶν ὁ Μεγασθένης
γίνεσθαι μεγίστοις κ. τ. λ. Cf. fragm. XII.

FRAGM. XXVI.

Arr. Ind. 10.

DE PĀTALIPUTRA ET MORIBUS INDORUM.

1. Λέγεται δὲ καὶ τὰδε μνημεῖα ὅτι Ἴνδοι τοῖς τελευτή- 1.
σασιν αὐ ποιεῖουσιν, ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἱκανὰς
εἰς μνήμην τίθενται τοῖσιν ἀποθανοῦσι καὶ τὰς ψδὰς, αἱ
2. αὐτοῖσιν ἐπὶδόνται. Πόλεων δὲ (καὶ) ἀριθμὸν οὐκ εἶναι ἄν².
ἀτρεκέως ἀναγράψαι τῶν Ἰνδικῶν ὑπὸ πλήθους· ἀλλὰ γὰρ
ὅσαι παραποτάμια αὐτέων ἢ παραθαλάσσια, ταύτας μὲν
ξύλινας ποιεῖσθαι οὐ γὰρ εἶναι ἐκ πλίνθου ποιεόμενας διαρ- 3.
κίσαι ἐπὶ χρόνον τοῦ τε ὕδατος ἕνεκα τοῦ ἐξ οὐρανοῦ καὶ
ὅτι οἱ ποταμοὶ αὐτοῖσιν ὑπερβάλλοντες ἐπὶ τὰς ὄχθας
ἐμπύπλῃσι τοῦ ὕδατος τὰ πεδία ὅσαι δὲ ἐν ὑδροδυστοῖς 4.
τε καὶ μετεώροις τόποισι καὶ τούτοις ὑψηλοῖσιν ὥκισμένοι
3. εἰσὶ, ταύτας δὲ ἐκ πλίνθου τε καὶ πηλοῦ ποιεῖσθαι. Με- 5.
γίστην δὲ πόλιν Ἰνδοῖσιν εἶναι Παλίμποδρα καλεομένην, ἐν
τῇ Πρασίον γῇ, ἵνα αἱ συμβολαὶ εἰσὶ τοῦ τε Ἐρανοπόδα πο-
ταμοῦ καὶ τοῦ Γάγγεω τοῦ μὲν Γάγγεω, τοῦ μεγίστου πο-
ταμῶν ὁ δὲ Ἐρανοπόδας τρίτος μὲν ἂν εἴη τῶν Ἰνδῶν πο-
ταμῶν, μέζων δὲ τῶν ἄλλῃ καὶ οὗτος ἄλλα ξυγχωρεῖ αὐτὸς
4. τῷ Γάγγει, ἐπειδὴν ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὕδωρ. Καὶ λέγει 6.
Μεγασθένης, μήκος μὲν ἐπέχειν τὴν πόλιν καθ' ἑκατέραν
τὴν πλευρὴν, ἵνα περ μακροτάτη αὐτὴ ἐκείνης ὥκισται, εἰς
ὀρθογώνια σταδίους, τὸ δὲ πλάτος εἰς πεντεκαίδεκα τάφρον 7.
δὲ περιβεβλησθαι τῇ πόλει τὸ εὖρος ἑξάπλεθρον, τὸ δὲ
βάθος τριήκοντα πήχεων πύργους δὲ ἑβδομήκοντα καὶ πεν-
τακοσίους ἐπέχειν τὸ τεῖχος καὶ πύλας τέσσαρας καὶ ἐξήκοντα.

8. Εἶναι δὲ καὶ τόδε μέγα ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, πάντας Ἰνδοὺς εἶναι 5.
9. ἐλευθέρους, οὐδὲ τινα δοῦλον εἶναι Ἰνδόν. [Τοῦτο μὲν Αα-
καδαμορίαις μὲν γε οἱ Ἑλωτες δοῦλοί εἰσι, καὶ τὰ δοῦλον
ἐργάζονται. Ἰνδοῖσι δὲ οὐδὲ ἄλλος δοῦλός ἐστι, μήτοιγε
Ἰνδῶν τις.]

FRAGM. XXVII.

Strab. XV. 1. 53—56. p. 709—710.

DE MORIBUS INDORUM.

Εὐτελεῖς δὲ κατὰ τὴν δίαιταν οἱ Ἰνδοὶ πάντες, μᾶλλον 1.
δ' ἐν ταῖς στρατείαις· οὐδ' ὅλῳ περιττῷ χαίροντες διότι περ
εὐκοσμοῦσι. Πλείσται δ' ἐκχειρίᾳ περὶ τὰς κλοπάς. Γενο- 2.
μένους δ' οὖν ἐν τῷ Σανδρακότιον στρατοπέδῳ φησὶν ὁ
Μεγασθένης, τετραράκοντα μυριάδων πλῆθους ἰδρυμένου,
μηδεμίαν ἡμέραν ἰδεῖν ἀνηνεγμένα κλέμματα πλειόνων ἢ
διακοσίων δραχμῶν ἄξια, ἀγράφους καὶ ταῦτα νόμοις χρῶ-
μένοις. Οὐδὲ γὰρ γράμματα εἰδέναι αὐτοῖς, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης 3.
ἐκαστα διοικεῖσθαι· εὐ πράττειν δ' ὅμως διὰ τὴν ἀπλότητα
καὶ τὴν εὐτέλειαν· οἷόν τε γὰρ οὐ πίνειν, ἀλλ' ἐν θυσίαις 4.
μόνον πίνειν δ' ἀπ' ὀρύξεως ἀπὸ κριθίνου συντιθέντας. Καὶ
σιτία δὲ τὸ πλέον ὀρίζαν εἶναι ῥοφητήν. Καὶ ἐν τοῖς 5.
νόμοις δὲ καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις τὴν ἀπλότητα ἐλέγ-
χεσθαι ἐκ τοῦ μὴ πολυδίκοις εἶναι· οὔτε γὰρ ὑποθήκης
οὔτε παρακαταθήκης εἶναι δίκας *) οὐδὲ μαρτύρων, οὐδὲ α.

*) FRAGM. XXVII. B.

Aelian. v. h. IV. 1.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζονται οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. Ἀλλ'
οὐδὲ θέμις ἄνδρα Ἰνδὸν οὔτε ἀδικῆσαι οὔτε ἀδικηθῆναι.
Διὸ οὐδὲ ποιοῦνται συγγραφὴν ἢ παρακαταθήκην. Cf.
Suid. v. Ἰνδοί.

XXVII. 1. στρατείας. — Conjectura Groscurdii. Codd. στραταίς.

XXVII. 2. γενομένους. — Sic codd. Casaub. coniecit γενόμενος.
Vet. interpr.: Megasthenes, quum in Sandracotti
castra venisset. Cf. p. 21.

XXVII. 4. κριθίνου. — Conjectura Cornis. Codd. κριθίνων.

XXVII. 5. ὑποθήκης. — Codd. ἐπιθήκης. — Casaub. coniecit αν-
θήκης. Tyrwhitt. ὑποθήκης.

σφραγίδων αὐτοῖς δεῖν, ἀλλὰ πιστεῖν παραβαλλομένοις
καὶ τὰ οἴκαθ' ἐν τῷ πλείονι ἀγροῦρεν. Ταῦτα μὲν δὲ σω-
7. φρονικά. Τὰλλ' οὐδ' ἔν τις ἀποδέξαιτο τὸ μόνον διακρί-
σθαι ἀεὶ, καὶ τὸ μὴ μῖτα εἶναι πᾶσιν ὥραν κοινὴν δείττου-
τε καὶ ἀρίστον, ἀλλ' ὅπως ἑκάστῳ φίλον. Πρὸς γὰρ τὸν
κοινωνικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν βίον ἐκείτως χρεῖταιον *).

6. Γυμνάσιον δὲ μέγιστα τριῶν δοκιμάζουσι καὶ ἄλλως
καὶ διὰ σκευαλίδων ἐβελόνων λείων ἐξομαλίζονται τὰ σεί-
9. ματα. Αἰεὶ δὲ καὶ αἱ τεφαὶ καὶ μικρὰ χώματα. Ὑπερτα-
τίως δὲ τῇ ἄλλῃ λιτότητι κοσμοῦνται. Χρησιμοφοροῦσι γὰρ
καὶ διαλίθῳ κόσμῳ χρῶνται, σιτηθόνας τε φορηγῶσι εὐανθεῖς
καὶ σκιάδια αὐτοῖς ἐπιταῖ τὸ γὰρ κάλλος τιμῶντες ἀσκοῦσιν
ὅσα καλλιστίζει τὴν ὕψην ἀλγύθαιαν τε ὁμοίως καὶ ἀρετὴν
ἀποδέχονται διώπτερ οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν
10. διδόνασιν, ἂν μὴ καὶ τῷ φρονεῖν πλεονεκτήσῃ. Πολλὰς δὲ
γαμοῦσιν ἀνηγὰς παρὰ τῶν γονέων, λαμβάνουσί τε ἀντιδι-

FRAGM. XXVII. C.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ θανείῳ ἢ παρακτα-
θήκῃς, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ' αὐτὸν αἰτιάται ὁ πιστεύσας.

*) FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153:

De coenis Indorum.

- XV. B. Μεγαθηρίας ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἰνδικῶν Ath.
τοῖς Ἰνδοῖς φησιν ἐν τῷ δείπνῳ παραισθεσθαι ἑκάστην 153.
τράπεζαν, ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις
καὶ ἐπιτίθεσθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ
ἐμβαλεῖν αὐτοῖς πρῶτον μὲν τὴν ὀρεῖαν ἐφ' ἧν, οἷς
ἂν τις ἐψήσῃσι χόνδρον, ἔπειτα ὄψα πολλὰ χειρουργη-
μένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις.

δόντες ζεύγος βοῶν ὃν τὰς μὲν εἰπειθείας χάριν, τὰς δ' ἄλλας ἡδονῆς καὶ πολυπραγίας εἰ δὲ μὴ σκωρροῦν ἀναγκά-
 710 σαιεν, πορνεύειν ἔξεσι. Θύει δὲ αὐτοῖς ἐσπεφανωμένος οὐδὲ 11.
 σπένδει, οὐδὲ σφάττοισι τὸ ἱερεῖον ἀλλὰ πνίγουσιν, ἵνα μὴ
 λελασθῇμενον ἀλλ' ὀλοκλήρον οἰδοῦται τῷ θεῷ.

Ψευδομαρτυρίας δ' ὁ αὐτοῖς ἀκροατηριάζεται· ὃ τε πη- 12.
 ρώσας οὐ τὰ αὐτὰ μόνον ἀντιπάζει ἀλλὰ καὶ χειροκατεῖται
 ἴαν δὲ καὶ τεχνίτου χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν ἀφίηται, θανατοῦται. *)
 Δούλοισι δὲ οὗτος μὲν φησι μαθήνα ἰδὼν χρῆσθαι [Θησι- 13.
 χρητος δὲ τῶν ἐν τῇ Μουσικῇ τοῦ ἰδῶν ἀποφαίνει κτλ.].

Τῷ βασιλεῖ δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος θεραπεία διὰ 14.
 γυναικῶν ἐστίν, ὠνητῶν καὶ αἰντῶν παρὰ τῶν πατέρων
 ἔξω δὲ τῶν θυγῶν οἱ σωματοφύλακες καὶ τὸ λοιπὸν στρα-
 τιστικόν· μεθίσοντα δὲ κτείνασα γυνὴ βασιλέα γέρας ἔχει
 σινεῖναι τῷ ἑκείνου διαδεξαμένῳ· διαδέχονται δ' οἱ παῖδες.
 Οὐδ' ἔμποι μέθ' ἡμέραν ὁ βασιλεὺς, καὶ νύκτωρ δὲ καθ' ὥραν 15.
 ἀναγκάζεται τὴν κοίτην ἀλλάττειν διὰ τὰς ἐπιβουλὰς.

Τῶν γε μὴ κατὰ πόλεμον ἐξόδων μία μὲν ἐστίν ἡ ἐπὶ 16.
 τὰς κρίσεις, ἐν αἷς διημερεύει διακούων οὐδὲν ἥτιον, κἄν
 ὥρα γένηται τῆς τοῦ σώματος θεραπείας αἴτη δ' ἐστίν ἡ
 διὰ τῶν σκευαλίδων τρήψις ἅμα γὰρ καὶ διακονεῖ καὶ τρέ-
 βεται τεττάρων περισιάντων τριβέων. Ἑτέρα δ' ἐστίν ἡ
 ἐπὶ τὰς θυσίας ἐξόδος. Τρίτη δ' ἐπὶ θύραν βακχική τις, 17.
 κήληρ γυναικῶν περιχεχρμένον, ἔξοιθεν δὲ τῶν δορυφόρων

*) FRAGM. XXVII. D.

Nicol. Damasc. 44. (Stob. serm. 42.)

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν θανάτῳ
 ζημιούται. Τὸν δὲ μέγιστα ἀδίκησαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει
 κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὔσης ταύτης ἀτιμίας.

XXVII. 10. εἰπειθείας. — V. L. εὐπειθείας.

XXVII. 16. τῶν γε μὴ. — Codd. μὴ. Cornes coniecit μέ. Xylander:
 practer exitum regis ad bellum. Cf. Strab. XV,
 687.: τὰς τε ἐκασταίας ποιοῦμένων τῶν βασιλέων καὶ
 τὰς ἄλλας ἐξόδους.

- παρεσχοίναται δ' ἡ ὁδὸς τῷ δὲ παρελθόντι ἐντὸς μέτροι
 γυναικῶν θάνατος· προηγούνται δὲ τυμπανισταὶ καὶ κωδοί-
 16. νοφόροι. Κινηρεῖται δ' ἐν μὲν τοῖς περιγραφέμασιν αὐτὸ βή-
 ματος τοξείων· παρεστιάσει δ' ἑταῖροι δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες·
 ἐν δὲ ταῖς ἀφράκτοις θήραις ἀπ' ἐλέφαντος· αἱ δὲ γυναῖκες
 αἱ μὲν ἐφ' ἀοράτων, αἱ δ' ἐφ' ὑπαιων, αἱ δὲ καὶ ἐπ' ἐλε-
 φάντων, ὥς καὶ σιστρατεύουσιν, ἡσχημέναι παντὶ ὄπλῳ.
 19. [Ἔχει μὲν οὖν καὶ τὰτα πολλὴν ἀφθειαν πρὸς τὰ παρ'
 ἡμῶν ἔτι μᾶλλον μᾶλλον τὰ τοιάδε.] Φησὶ γὰρ ταῖς τὸν
 Καίνασον οἰκοῦντας ἐν τῷ θανερῷ γυναιξὶ μίγασθαι, καὶ
 20. σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Πειροκυλιστὰς δ'
 εἶναι κερχοπιθήκους κτλ. Sequitur fr. XV., deinde fr. XXIX.

FRAGM. XXVIII.

Athen. IV. p. 153.

DE COENIS INDORUM.

Cf. p. 114.

FRAGM. XXIX *).

Strab. XV. l. 57. p. 711.

DE GENTIBUS FABULOSIS.

1. Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μυθώδες πεντασιπιδάμους
 ἀνθρώπους λέγει καὶ τρισσιπιδάμους, ὧν τινες ἀμύκτιρες
 2. ἀναπνοὰς ἔχοντας μόνον δύο ἐνὲρ τοῦ στήματος· πρὸς δὲ
 τοὺς τρισσιπιδάμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις (ὧν καὶ

*) Cf. Strab. II. l. 9. p. 70.

Διαφερόντως δ' ἀπαιτεῖν Ἰβρον Αἰμυάχην τε καὶ Μεγασθένη· οὗτοι
 γὰρ εἶσι· οἱ τοὺς Ἑκατοκότας καὶ τοὺς Ἀντύμους καὶ Ἀθήνας ἱσχυροῦν-
 τε, Μοσσηθύλους τε καὶ Μακροσκέλους καὶ Ὀπισθαθακτίλους ἀνταμείψαν-
 τε καὶ τὴν Ὀμαρσὴν τῶν Πορμίων γεγονομαχίαν τρισσιπιδάμους εἰπόντες·
 οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσοφόρους ἀνέμωσαν καὶ Πάνας ἀφηνυκαλάους, ὅσους τε
 καὶ βούς καὶ ἑλέφους σὺν κέρει καταπίπτοντας· πέρα ὧν ἴτερος τὸν ἕτερον
 ἐλέγχει, ὅσων καὶ Ἑκατοσθένος φησὶ.

Ὀμηρον δηλοῦν) καὶ τοῖς πέρθεζιν, οὓς χρησιμεύεις εἶναι
 τούτους δ' ἐκλέγειν αὐτῶν τὰ ὠὰ καὶ φθείρειν ἐκεῖ γὰρ
 ὠστοκεῖν τὰς γεράωνας· διόπερ μηδαμοῦ μηδ' ὠὰ εὐρίσκεισθαι
 γεράων, μήτ' οὖν νεότητις πλειστάκις δ' ἐκπίπτειν γέροντον
 χαλκῆν ἔχουσαν ἀκίδα ἀπὸ τῶν ἐκείθεν πληρημάτων. Ὅμοια 3.
 δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν ἑνωτοκοιτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων
 καὶ ἄλλων τερατωδῶν. Τοῖς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι 4.
 παρὰ Σανδρόκοιτον ἀποκατερεῖν γὰρ ἔχειν δὲ τὰς μὲν
 πτέρνας πρόσθεν, τοῖς δὲ ταρσοὺς ὀπισθεν καὶ τοῖς δεξι-
 λους. Λιστόμοις δὲ τινας ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέροισ' 5.
 οἰκεῖν δὲ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεσθαι δ' αἵματι
 ὀπτιῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὁσμάς, ἀντὶ τῶν
 στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδεσι,
 καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἐν στρατο- 6.
 πέδῳ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων διηγεῖσθαι τοὺς φιλοσόφους
 Πάπποδ' αἰ ιστοροῦντας ἵππων μᾶλλον ἀπίοντας· Ἐνωτο- 7.
 κοίτας δὲ ποδῆρη τὰ ὠτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν, ἰσχυροὺς
 δ' ὥστ' ἀνασπῆν δένδρα καὶ ῥήττειν νευράν. Μοιομετέους 8.
 δὲ ἄλλους, ὠτα μὲν ἔχοντας κυτός, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μετώπῳ
 τὸν ὀφθαλμόν, ὀρθοκαίτας, λασίους τὰ στήθε'· τοῖς δὲ ἀνό-
 κιητος εἶναι παμφάγους, ὁμογάγους, ὀλιγοχρονίους, πρὸ
 γήρως θνήσκοντας· τοῦ δὲ στόματος τὸ ἄνω προχειλότερον
 εἶναι πολὺν. Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ 9.
 λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Μῦθος 10.
 δὲ καὶ τὸ ἐπὶ Τιμαγένους λεχθῆν, ὡς οἱ χαλκὸς ὅτοιο στα-
 λεγμοῖς χαλκοῖς καὶ σύφοιο. Ἐγγυτέρω δὲ πίστειός φησιν 11.
 ὁ Μεγασθένης, οἱ οἱ ποταμοὶ καταφέρουεν ψῆγμα χρυ-
 σοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φόρος ἀπάγοιτο τῷ βασιλεῖ τοῦτο γὰρ
 καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ συμβαίνει.

XXIX. 5. στομάτων. — V. L. στομαχας.

XXIX. 9. λεγν. — V. L. λεγν.

FRAGM. XXX.

Plin. h. n. VII 2, 14-22.

DE FABULOSIS GENTIBUS.

1. *In monte, cui nomen est Nulo, homines esse acetosis*
plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est
 2. *Megasthenes. In multis autem montibus genus hominum* 15.
capitibus caninis ferarum pellibus velari, pro voce latratum
 2b. *edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. [Horum*
supra centum viginti millia fuisse prodente se Ctesius scribit,
et in quadam gente Indiae feminas semel in vita parere
genitosque confestim canescere, etc.]
-
3. *Megasthenes gentem inter Nomadas Indos narium* 18.
loca foramina tantum habentem, anguium modo loripedem,
vocari Scyritas. Ad extremos fines Indiae ab oriente circa

FRAGM. XXX. B.

Solin. 52. 26 — 30.

1. *Ad montem, qui Nulo dicitur, habitant, quibus adversae* 26.
 2. *pluviae sunt et octoni digiti in plantis singulis. Megasthenes* 27.
per diversos Indiae montes esse scribit nationes capitibus ca-
nis armatas unguibus, amictas vestitu tergorum, ad sermonem
humanum nulla voce sed latratibus tantum sonantes, asperis
 2b. *victibus. [Apud Ctesiam legitur, quasdam feminas ibi semel* 28.
parere natosque canos illico fieri, etc.]
-
3. *Gangis fontem qui accotant, nullius ad escam opis indigi,* 30.
odore vicunt pomorum silvestriam, longiusque pergentes eadem

XXX. 1. Nulo. — V. L. Nullo.

XXX. 2 b. prodente se Ctesias scribit, et in. — V. L. proditur.
Ctesias scribit in.XXX. 3. Scyritas. Ita omnes codd. Coniecerunt falso Syricetas et
Syritas. Cf. ann. 54.

fontem Gangis Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem et odore, quem naribus trahant. Nullum iis cibum nullumque potum: tantum radicum florumque varios odores et silvestrium malorum, quae secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: gravior paulo odore haud difficulter examinari.

19. Supra hos extrema in parte montium Trispithami Pygmaeique narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est, ternos dodrantes non excedentes, salubri caelo semperque cernante, montibus ab aquilone oppositis: quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. Fama est, insidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore universo agmine ad mare descendere et ova pullosque earum alitum consumere: ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti. Casas eorum luto pennisque et ororum potaminibus construunt. [Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit: caetera de his, ut reliqui.]

- [Ctesias gentem ex his, quae appelletur Pandore, in convallibus sitam, annos ducenos vivere, in iuventute candido capillo, qui in senectute nigrescat. Contra alios quadragenos non excedere annos iunctos Macrobius, quorum feminae semel pariant: idque et Agathorchides tradit; praeterea locustis eos ali et esse pernices.] Mandorum nomen iis dedit Clitarchus et Megasthenes, trecentosque eorum rivos annumerat. Feminis septimo aetatis anno parere, senectam quadragesimo accidere^o).

illa in praesidio gerunt, ut olfactu aluntur. Quodsi tetriorem spiritum forte traxerint, examinari eos certum est.

XXX. 9. Mandorum. — Fortasse legendum Pandarum. Cf. Annot. 65.

^o) Cf. fragm. I, 21, 41.

FRAGM. XXXI.

Plutarch. de facie in orbe lunae. (Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.)

DE ASTOMORUM GENTE.

(Cf. fragm. XXIX. 3, XXX. 3.)

Τὴν μὲν γὰρ Ἰνδικὴν ᾗσαν, ἣν φησι Μέγασθενης
μήτ' ἐσθλότητας μήτε πίνοντας ἀλλ' ἀσιόμονς ὄντας ὑπαύ-
φειν καὶ θυμῶν καὶ τρέφεισθαι τῇ ὁσμῇ, πόθεν ἂν τις ἐκεῖ
φρομένην λάβοι μὴ βρεχόμενης τῆς σελήνης;

(LIBER III.)

FRAGM. XXXII.

Arr. Ind. 11. 1. — 12. 9.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

(Cf. epit. 40 — 53.)

1. (11.) Νενέμηνται δὲ οἱ πάντες Ἰνδοὶ ἐς ἐπτὰ μάλιστα¹.
γενεάς· ἐν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταὶ εἰσὶ, πλήθει μὲν
2. μείους τῶν ἄλλων, δόξῃ δὲ καὶ τιμῇ γεραρότατοι. Οὔτε
γὰρ τι τῷ σώματι ἐργάζεσθαι ἀναγκαίη σφιν προσκίεται,
οὔτε τι ἀποφίρειν ἀφ' οἷου πορεύουσιν ἐς τὸ κοινόν οὐδέ
τι ἄλλο ἀνάγκης ἀπλῶς ἐπεῖναι τοῖσι σοφιστῇσιν, ὅτι μὴ
θύειν τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰνδῶν
3. καὶ ὅστις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἐξηγητὴς αὐτῷ τῆς θυσίης τῶν τριῶν².

FRAGM. XXXIII.

Strab. XV. 1. 39—41, 46—49. p. 703—704, 707.

DE SEPTEM INDORUM TRIBUBUS.

Φησὶ δὲ (scil. ὁ Μεγασθένης cf. Strab. 703. init. 1.
707.) τὰ τῶν Ἰνδῶν πλῆθος εἰς ἐπτὰ μέρη διερῆσθαι,
καὶ πρῶτους μὲν τοὺς φιλοσόφους εἶναι κατὰ τιμὴν,
ελαχίστους δὲ κατ' ἀριθμόν. Χρῆσθαι δ' αὐτοῖς ἰδίᾳ μὲν².
ἐκάστῳ ταῖς θύοντας ἢ τοὺς ἐναγίζοντας· κοινῇ δὲ τοὺς
βασιλέας κατὰ τὴν μεγάλην λεγομένην αἰνοδοον, καθ' ἣν
τοῦ νέου ἔτους ἅπαντες οἱ φιλόσοφοι τῷ βασιλεῖ συνελ-
θόντες ἐπὶ θύρας, ὃ τι ἂν ἕκαστος αὐτῶν συντάξῃ τῶν

- σοφιστῶν τούτων γίνεται, ὥς οὐκ ἂν ἄλλως κεχαρισμένα τοῖς
 θεοῖς θύσαντας. Εἰσὶ δὲ καὶ μαγικῆς οὔτοι μοῦνοι Ἰνδῶν 4
 δαίμονες, οὐδὲ ἐφεῖται ἄλλῃ μαγτεύεσθαι ὅτι μὴ σοφῶ
 ἀνδρὶ μαγτεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὁράτων τοῦ ἔτεος, καὶ 5
 εἰ τις ἐς τὸ κοινὸν συμφορὴν καταλαμβάνει τὰ δὲ ἴδια ἐκά-
 στοισιν οὐ σφιν μέλει μαγτεύεσθαι ἢ ὥς οὐκ ἐξικνησμένης
 τῆς μαγικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἢ ὥς οὐκ ἄξιον ἐπὶ τοῖτοισι
 6. ποιέεσθαι. Ὅστις δὲ ἀμάρτυς ἐς τρεῖς μαγτευσάμενος, τοῖτω 6
 δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίγνεσθαι οὐδέν, σωτὴρ δὲ εἶναι ἐλά-
 ταντες τοῦ λοιποῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα
 7. τοῖτον φωνῆσαι, οἷον ἢ σωτὴρ κατακέχηται. [Οὔτοι γυμνοὶ 7
 δικαιῶνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶτος ὑπαίθριον ἐν τῷ
 ἥλιῳ, τοῦ δὲ θέρος, ἐπὶν ὁ ἥλιος κατέχει, ἐν τοῖσι λειμῶσι
 καὶ τοῖσιν ἔλεσιν ὑπὸ δένδροισι μεγάλουσιν ὧν τὴν σκίην
 Νέαρχος λέγει ἐς πέντε πλέθρα ἐν κύνῳ ἐξικνέεσθαι, καὶ
 ἂν (καὶ) μυρίους ἀνθρώπους ὑπὸ ἐνὶ δένδρεϊ σκιάζεσθαι.
 8. τηλικούτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρια. Σιτέονται δὲ ὥραϊς 8
 καὶ τὸν φλοῖον τῶν δένδρων, γλυκύν τε ὅτι τὸν φλοῖον καὶ
 τρώσμιον οὐ μείον ἤπερ αἱ βάλανοι τῶν φονίκων.]
 9. Δεύτεροι δ' ἐπὶ ταῖτοισιν οἱ γεωργοὶ εἰσιν, οὔτοι 9
 πλεῖται πλείστοι Ἰνδῶν ἴοντες καὶ ταῖτοισιν οὔτε ὄπλα εἰσιν
 ἀρτήρα, οὔτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν χώραν οὔτοι
 ἐργάζονται καὶ τοὺς φόνους τοῖς τε βασιλεῦσι καὶ τῇσι
 10. πόλεσιν, ὅσαι αὐτόνομοι, οὔτοι ἀποσφύρονται καὶ ἐπὶ πόλεμος 10.

- χρησίμων ἢ τυχρήσῃ πρὸς εὐτυχίαν καρπῶν τε καὶ
 ζωῶν καὶ περὶ πολιτείας, προσφέρει τοῦτο εἰς τὸ μέσον
 9. ὅς δ' ἂν τρις ἐργαζόμενος ἄλῳ, νόμος ἐστὶ σιγῆν διὰ βίον
 τὸν δὲ κατασφύσαντα ἄφορον καὶ ἀτιμῇ χρῆταισι. 704
 4. Δεύτερον δὲ μέρος εἶναι τὸ τῶν γεωργῶν, οἱ πλεῖ-
 στοὶ τὲ εἶσι καὶ επιεικέστιατοι, οἱ ἐν ἀσφατεῖᾳ καὶ
 ἀδαιῖ τοῦ ἐργάζεσθαι, πόλει μὴ προσσίοντες μηδ' ἄλλῃ
 5. χρεῖᾳ μηδ' ὀχλήσει κοινῇ. Πολλάκις γοῦν ἐν τῷ αὐτῷ

XXXIII. 2 *ἴσως καὶ περὶ πολιτείας.* — Conjectura est Casauboni.

Codd. *περὶ ζωῶν καὶ πολιτείας.*

προσφέρει. — Sic coniecit Coraes. Codd. *προσφέρει.*

ἐς ἀλλήλους τοῖσιν Ἰνδοῖσιν τύχοι, τῶν ἐργαζομένων τὴν γῆν
 οὐ θέμις σφιν ἀπειθεῖν, οὐδὲ ἀντὶν τὴν γῆν εἰσφέρειν ἀλλὰ
 οἱ μὲν πολεμοῦσι καὶ κατακαίνουσιν ἀλλήλους ὅπως τύχοιεν,
 οἱ δὲ πλεῖστον αὐτῶν καὶ ἡσυχίην ἀροῦσιν ἢ τροχῶσιν ἢ
 κλαδοῦσιν ἢ θεριζοῦσιν.

11. Τρίτοι δὲ εἰσι Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε α.
 καὶ βοεκόλοι, καὶ οὔτοι οὔτε κατὰ πόλιν οὔτε ἐν τῇσι κώ-
 μῃσιν οἰκίσουσιν νομάδες τὲ εἰσι καὶ ἀνὰ τὰ ὄρεα βιαιοῦνται
 φόρον δὲ καὶ οὔτοι ἀπὸ τῶν κτηνῶν ἀποφέρουσιν καὶ θη-
 ρεύουσιν οὔτοι ἀνὰ τὴν χώραν ὀρηθᾶς τε καὶ ἄγρια θηρία.

1. (12.) Τέταρτον δὲ ἐστὶ τὸ δημοεργικὸν τε καὶ κα. 7.
 περλικὸν γένος. Καὶ οὔτοι λειτουργοὶ εἰσι, καὶ φόρον ἀπο-
 φέρουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων, πλὴν γε δὴ ὅσοι τὰ
 ἀγρία ὄπλα ποιεῖσιν οὔτοι δὲ καὶ μισθοῦ ἐκ τοῦ κοινοῦ
 προσλαμβάνουσιν. Ἐν δὲ ταύτῃ τῇ γένει οἱ τε ναυπηγοὶ 8.
 καὶ οἱ ναῦται εἰσιν, ὅσοι κατὰ τοὺς ποταμούς πλοῶσι.

χρόνῳ καὶ τόπῳ τοῖς μὲν παρατετάχθαι συμβαίνει καὶ
 διακινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους· οἱ δ' ἀροῦσιν ἢ
 σκάπτουσιν ἀκινδύνως, προμάχους ἔχοντες ἐκείνους. Ἔστι
 δ' ἡ χώρα βασιλική· πᾶσα μισθοῦ δ' αὐτὴν ἐπὶ τετάρταις
 ἐργάζονται τῶν καρπῶν.

Τρίτον τὸ τῶν ποιμένων καὶ θηρευτῶν, οἷς νόμοις 8.
 ἐξεσι θηρεῖν καὶ θερματοτροφεῖν, ὧνά τε κυρῆειν
 καὶ μισθοῦ ζεύγῃ· ἀντὶ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐλευθεροῦν θη-
 ρίων καὶ τῶν σπληνολόγων ὀρνέων μετροῦνται παρὰ τοῦ
 βασιλέως σίτον, πλάνητα καὶ σκερτήτην νεμόμενοι βίον. —

Sequitur fragm. XXXVI.

- 707 [Περὶ μὲν οὖν τῶν θηρίων τοσαῦτα λέγεται ἐπανόμιες δ'
 ἐπὶ τὸν Μεγασθένη λέγεται τὰ ἐξῆς, ὃν ἀπελείπομεν.]

Μετὰ γὰρ τοὺς θηρευτὰς καὶ τοὺς ποιμένας τέταρ- 7.
 τὸν φασιν εἶναι μέρος τοὺς ἐργαζομένους τὰς τέχνας καὶ
 τοὺς καπηλικούς καὶ οἷς ἀπὸ τοῦ σώματος ἡ ἐργασία
 ὧν οἱ μὲν φόρον τελοῦσι καὶ λειτουργίας παρέχονται
 τακτὰς· τοῖς δ' ὀπλολοιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ 8.
 τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκωνται· μόνον γὰρ ἐργάζον-
 ται. Παρέχει δὲ τὰ μὲν ὄπλα τοῖς στρατιώταις ὁ

9. Πέμπτον δὲ γένος ἔστιν Ἰνδοῖσιν, οἱ πολεμισταί· πλὴν 2.
 θει μὲν δεύτερον μετὰ τοὺς γεωργοὺς, πλείστη δὲ ἐλευθερίῃ
 τε καὶ εὐθυμίῃ ἐπιχρεόμενον καὶ οὗτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν
 9b. πολεμικῶν ἔργων εἰσὶ. Τὰ δὲ ὄπλα ἄλλοι ἀντοῖς ποιέουσι, 3.
 καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσι καὶ διακονοῦσιν ἐπὶ στρατοπέ-
 δον ἄλλοι, οἱ τοὺς τε ἵππους ἀντοῖς θεραπεύουσι καὶ τὰ
 ὄπλα ἐκκαθαίρουσι καὶ τοῖς ἐλέφαντας ἄγουσι καὶ τὰ ἄρ-
 ματα κοσμεῖουσι τε καὶ ἡμιοχεύουσιν. Αὐτοὶ δὲ, ἔστ' ἂν 4.
 μὲν πολεμεῖν δεῖ, πολεμοῦσιν, εἰρήνης δὲ γενομένης εὐθυ-
 μέονται καὶ σὺν μισθὸς ἐκ τοῦ κοινοῦ τοσούδε ἔρχεται, ὥς
 καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὐμαρίως.
10. Ἐκτοὶ δὲ εἰσὶν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπισκοποὶ καλεόμενοι. Οὗτοι 5.
 ἐφορᾶσι τὰ γινόμενα κατὰ τε τὴν χώραν καὶ κατὰ τὰς πόλιν
 καὶ πάντα ἀναγγέλλουσι τῷ βασιλεῖ, ἵνα τερ βασιλεύονται
 Ἰνδοί, ἣ τοῖς τέλεσιν, ἵνα τερ αὐτόνομοί εἰσιν καὶ τούτοις οὐ
 θέμις ψεύδος ἀναγγεῖλαι οὐδέν· οὐδέ τις Ἰνδῶν αἰτίην ἔσχε
 ψεύσασθαι.
11. Ἐβδόμοι δὲ εἰσιν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι 6.
 ὁμοῦ τῷ βασιλεῖ, ἣ κατὰ πόλιν ὅσοι αὐτόνομοι σὺν τῇσιν
 ἀρχῇσι. Πλεῖθι μὲν ὀλίγον τὸ γένος τοῦτό ἐστι, σοφίῃ δὲ 7.
 καὶ δικαιοσύνῃ ἐκ πάντων προκεκριμένον· ἐνθεν οἱ τε ἄρ-

στρατοφύλαξ, τὰς δὲ ναῦς μισθοῦ τοῖς πλέουσιν ὁ ναύαρχος καὶ τοῖς ἐμπόροις.

9. Πέμπτον ἐστὶ τὸ τῶν πολεμιστῶν, οἷς τὸν ἄλλοι
 χρῆσιν ἐν σχολῇ καὶ πότις ὁ βίος ἐστίν, ἐκ τοῦ βασιλι-
 κοῦ διατιμήμεναι, ὥστε τὰς ἐξόδους, ὅταν εἰς χρεῖα,
 ταχέως ποιῆσθαι, πλὴν τῶν σομείων μηδὲν ἄλλο κο-
 μίζοντας παρ' αὐτῶν.
10. Ἐκτοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἐφοροὶ τούτοις δ' ἐπιστεύειν δέ-
 δοται τὰ πραττόμενα καὶ ἀναγγέλλειν λάθρα τῷ βασιλεῖ,
 συνεργοὺς ποιουμένους τὰς ἐταιρίας, τοῖς μὲν ἐν τῇ πόλει
 τὰς ἐν τῇ πόλει, τοῖς δὲ ἐν στρατοπέδῳ τὰς αὐτόθι
 καθίσταται δ' οἱ ἄριστοι καὶ πιστότατοι.
11. Ἐβδόμοι δ' οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι τοῦ βασιλέως,
 ἐξ ὧν τὰ ἀρχεῖα καὶ δικαστήρια καὶ ἡ διοίκησις τῶν ὅλων.

χοντες ἀντοῖσιν ἐπιλέγονται, καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ὑπαρχοὶ καὶ θησαυροφυλάκες τε καὶ στρατοφυλάκες, ναύαρχοί τε καὶ ταμίαι καὶ τῶν κατὰ γεωργίαν ἔργων ἐπιστάται.

8. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένεος οὐ θέμις, οἷον τοῖσι γεω- 12.
ργῶσιν ἐκ τοῦ ἀγρονομικοῦ ἢ ἐμπαιλιν οὐδὲ δύο τέχναις ἐπι-
τηδεύειν τὸν αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο θέμις οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ
ἑτέρου γένεος εἰς ἕτερον, οἷον γεωργικὸν ἐκ νομέως γενέ-
9. σθαι ἢ νομέα ἐκ ἀγρονομικοῦ. Μοῦνόν σφισιν ἀνέηται
σοφιστὴν ἐκ παντὸς γένεος γενέσθαι, ὅτι οὐ μαλθακὰ
τοῖσι σοφιστῆσιν εἰσι τὰ πράγματα, ἀλλὰ πάντων ταλαι-
πωρότατα.

Cf. Plin. h. n. VI. 22. 2—3.

FRAGM. XXXIV.

Strab. XV. 1. 50—52. p. 707—709.

DE ADMINISTRATIONE RERUM PUBLICARUM. DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

Præcessit fragm. XXXIII.

- Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μὲν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἄσπιν 1.
νόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν ὧν οἱ μὲν ποταμιοὺς ἐξεργά-
ζονται καὶ ἀναμειροῦσι τὴν γῆν ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλει-
στάς διώρυγας, ἀφ' ὧν εἰς τὰς ἀχετείας τιμεινέεται τὸ ὕδωρ, ἐπι-
σκοποῦσιν, ὅπως ἐξ ἰσῆς πᾶσιν ἢ τῶν ὑδάτων περὶ τὴν χρῆσιν.
709 Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρεσιῶν ἐπιμελοῦνται καὶ τιμῆς καὶ 2.
καλάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις καὶ φορολόγοῦσι δέ, καὶ
τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν ὑλοτόμων, τεκτό-
νων, χαλκέων, μεταλλευτῶν ὁδοποιῶσι δέ, καὶ κατὰ δέκα 3.

Οὐκ ἔστι δ' οὔτε γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ' ἐπιτή- 12.
δευμα οὐτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης,
οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτόν, πλὴν ἐκ τῶν
φιλοσόφων τις εἴη ἐᾶσθαι γὰρ τοῦτον δι' ἀρετὴν.

στάδια στήλην τιθέωσι τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσας.

4. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἑξ πεντάδας διήρχονται καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν· οἱ δὲ ξειοδοχοῦσιν καὶ γὰρ καταγεγραμμένον ἐστὶν, καὶ τοῖς βίβης παρακολούθοῦσι παρέδρους δόντες, καὶ προαίτιμποσιν ἢ αὐτοῖς ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων· τοσούτων τε ἐπιμελοῦνται καὶ ἀποθανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φάρον χάριν καὶ ὅπως μὴ ὀφθατεῖς εἶεν αἱ χρεῖταις καὶ χεῖρους γοναὶ καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς κατηλείας καὶ μεταβολὰς· οἷς μέτρον μέλει καὶ τῶν ὠραίων, ὅπως ἀπὸ συνσήμου πωλοῖτο. Ὅτ' ἐστὶ δὲ πλείον τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι,
7. πλὴν εἰ διπλοῦς ὑποτελοῖ φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεσιώτες τῶν δημιουργουμένων καὶ πωλοῦντες πάντα ἀπὸ συνσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καιρά, χωρὶς δὲ τὰ παλαιὰ τῷ μνηστῇ δὲ ξημία. Ἐκτοι δὲ καὶ ἴσαιοι οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων θάνατος δὲ τῷ κλέπτει τὸ τέλος. Ἰδίῳ μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων καὶ ἱερῶν.
9. Μετὰ δὲ τοῖς ἀστυνόμοις τρίτῃ ἐστὶ συναρχία ἡ περὶ τὰ στρατιωτικά, καὶ αὕτη ταῖς πεντάδων ἑξαχῆ θεωρησμένη· ὧν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοϊκῶν ξειγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφή αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήρεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς στρατείας. Ὅττοι δὲ καὶ τινὲς διακόνοισι παρέχουσι τετραμιστὰς καὶ (τοῖς) κωδονογράφους, εἰ δὲ καὶ ἱπποκόμοις καὶ μηχανοποιῖς καὶ τοῖς ταύτων ἐπηρέταις ἐκπέμποσιν τε πρὸς κώδωνας τοὺς χοριολόγους, τιμῇ καὶ κολέσει τὸ τάχος
11. κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δὲ εἰσὶν οἱ τῶν πτεζῶν ἐπιμελούμενοι τέταρτοι δ' οἱ τῶν ἵππων
12. πέμπτοι δ' ἀρμάτων ἕκτοι δὲ ἐλεφάντων. Βασιλικοὶ τε σιαθμοὶ καὶ ἵπποις καὶ θηρίοις βασιλικὸν δὲ καὶ ὄπλοισιν

τοὺς ἀνέχοντες παραδίδωσι γὰρ ὁ στρατιώτης τὴν τε σκελὴν εἰς τὸ ὀπισθοκλάκιον καὶ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἵππωνα καὶ τὸ θηρίον ὁμοίως. Χρῶνται δ' ἀγαλινώσις· τὰ δ' ἄρματα ἐν ταῖς ὁδοῖς 13. θοῖς ἐλκουσιν· οἱ δὲ ἵπποι ἀπὸ φρεσὶν ἀγονταὶ τοῦ μὴ 14. παρεμπόρυσθαι τὰ σκέλη μηδὲ τὸ πρόθυρον αὐτῶν ὑπὸ τοῖς ἄρμασιν ἀμβλύνεσθαι. Αἶσα δ' εἶσιν ἐπὶ τῷ ἄρματι 15. παραβάται πρὸς ἡνίοχον· ὁ δὲ τοῦ ἐλέφαντος ἡνίοχος τέταρτος, τρεῖς δ' οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοξεύοντες.

Sequitur fragm. XXVII.

FRAGM. XXXV.

Aelian. h. n. XIII. 6.

DE EQUORUM ET ELEPHANTORUM USU.

(Cf. fragm. XXXIV. 13—15.)

Ἴππον δὲ ἄρα ἡθὺν κατασχεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπ- 1. ὄντα, καὶ ἐκθρόνια οὐ παντός ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς ἵππειαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐστὶν ἐν ἔθει, 2. χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν καὶ ἡθιμῶν αὐτοῖς καὶ ἰθύνειν κημῶς δὲ ἄρα κεντροστοῖς ἀκόλαστον τε ἔχουσι τὴν γλῶτ- ταν, καὶ τὴν ὑπερφάν ἀβασάνιστον ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς ὅμως οἷδε οἱ τὴν ἵππειαν ποικισταὶ περικχιλεῖν καὶ περι- δινεῖσθαι ἐς ταῦτον στρεφομένους, καὶ ἵπτεν εἶδον ἀσθό- μοις. Αἶψά δὲ ἄρα τῷ τούτῳ ἀράσσονται καὶ ῥώμῃς χειρῶν, 3. καὶ ἐπιστήμῃς ἐν μάλα ἱππικῇς. Πειρῶνται δὲ οἱ προή- κοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἄρμα σῆτως περι- κχιλεῖν καὶ περιάγειν εἴη δ' ἂν ἀθλὸς οὐκ εὐκαταφρόν- τος, ἀδιμάχου ἵππων τέττορον περιαιρέσειν ῥαδίως. Φέρει δὲ τὸ ἄρμα παραβάτης καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέγας 4. ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἧ καὶ τῇ Αἴα τοῦ νώτου γυ- μνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτος δὲ τὸν τῇ ἄρ- μῃ κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνη τὸν θῆρα ἰθύνοντα, ὥς οἶασι ταῦν κυβερητικὸν ἄνδρα καὶ ἐπιστάτην τῆς νείως.

FRAGM. XXXVI.

Strab. XV. 1. 41—43. p. 704—705.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. epit. 54—56.)

Præcessit fragm. XXXIII. 6.

1. Ἐπὶ τὸν δὲ καὶ ἐλέφαντα τρέφειν οἷα ἐξεστὶν ἰδιώτη-
Βασιλικὸν δ' ἐκάτερον νενομίσται τὸ κτήμα, καὶ εἰσὶν αὐτῶν
ἐπιμελῆται.
2. Θήρα δὲ τῶν θηρίων τούτων τοιαύδε. Χιρσίον ψιλὸν
ὅσον τετραγώνῳ ἢ πέντε σταδίων τάφρην περιχαράξαντες βα-
3. θείη γεφυροῦσι τὴν εἴσοδον στενωπῇ γεφύρῳ εἰς

FRAGM. XXXVII.

Arr. Ind. 13—14.

DE ELEPHANTIS.

Præcessit fragm. XXXII.

1. (13.) Θηρῶσι δὲ Ἰνδοὶ τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία 1.
κατάπερ καὶ Ἕλληνες ἢ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν οὐδέν
τε ἄλλη εἰσικεν, οὐ καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλ-
2. λοισι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἀλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι 2.
ἄπεδον καὶ καυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν,
ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπανλίσσασθαι. Τῆς δὲ τά-
φρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυῖας ποίονται, βάθος τε
ἐς τέσσαρας. Τὸν δὲ χοῦν, ὅστις ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ 3.
ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χεῖλα ἐκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορή-
σαντες ἀντὶ τείχεος διαχρέονται· αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῇ χώ- 4.
ματι τοῦ ἐπιχειλέος τοῦ ἐξω τῆς τάφρου σκηνὰς σφιν
ὀρυκτὰς ποίονται, καὶ διὰ τουτέων ὅπας ὑπολείπονται
δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖς συντισέρχεται καὶ τὰ θηρία προσ-
3. ἄγοντα καὶ ἐσέλαινοντα ἐς τὸ ἔρκος σκέπτονται. Ἐνταῦθα 3.
ἐπὶ τὸς τοῦ ἔρκους καιαστήσαντες τῶν τινας θηλῶν τρεῖς
ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροῦντες, μίαν
εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώσαντες

αφίᾳσι θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς ἢ τέσσαρας· αὐτοὶ δ' ἐν καλυβείοις χρηπείοις ὑποκάθονται λοχῶντες. Ἡμέρας μὲν 4. οὐκ οὐ προσίσαισι οἱ ἄγριοι, νύκτωρ δ' ἐφ' ἓνα ποιῶνται τὴν εἴσοδον· εἰσιόντων δὲ κλείουσι τὴν εἴσοδον λάθρα· εἰτα τῶν 5. ἡμέρων ἀθλητῶν τοὺς ἀλαμωτάτους εἰσάγοντες διαμάχονται

- τὴν τάφρον καὶ ταύτῃ χοῦν τε καὶ πόαν πολλὴν ἐπιφέ-
ρουσι, τοῦ μὴ ἀριδὲλον εἶναι τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν,
6. μὴ τινα δόλον αἰσθῶσιν. Ἀντοὶ μὲν οὖν ἐκποδῶν σφαῖς
ἔχουσι κατὰ τῶν σκηνέων τῶν ἐπὶ τῇ τάφρῳ· δεδουκότες.
Οἱ δὲ ἄγριοι ἐλέφαντες ἡμέρας μὲν οὐ πελάζουσι τοῖσιν 4.
οἰκονόμενοι, νύκτωρ δὲ πλανῶνται τε πάντα καὶ ἀγγελ-
δὸν νέμονται, τῷ μεγίστῳ καὶ γενναυστάτῳ σφαῶν ἐπόμενοι
7. κατὰ πτερὰ αἰ βόες τοῖσι ταύροις. Ἐπεὶ δὲ τῷ ἔρκει πε-
λάζουσι, τὴν τε φωνὴν ἀκούοντες τῶν θηλέων καὶ τῇ
ὁδῷ αἰσθανόμενοι ὁρόμῳ ἔνται ὥς ἐπὶ τὸν χοῦρον τὸν
πεφραγμένον ἐκπεριελθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χεῖλα,
εὐτ' ἂν τῇ γέφυρῃ ἐπιτύχουσι, κατὰ ταύτην εἰς τὸ ἔρκος
8. ὠθέονται. Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν εἴσοδον τῶν 5.
ἐλεφάντων τῶν ἁγρίων, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν γέφυραν ὀξέως
ἀφεῖλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πέλας κόμας ἀποδραμόντες ἀγ-
9. γέλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ ἔρκει ἔχονται· οἱ δὲ
ἀκούσαντες ἐπιβαίνουσι τῶν κρατίστων τε τὸν θυμὸν καὶ
τῶν χειροθυστάτων ἐλεφάντων ἐπιβάντες δὲ θλαέουσιν
ὥς ἐπὶ τὸ ἔρκος· ἐλάσαντες δὲ οὐκ ἀντίκα μάχης ἄπτον-
ται· ἀλλ' ἐῶσι γὰρ λιμῷ τε ταλαιπωρηθῆναι τοὺς ἁγρίους
10. ἐλέφαντας καὶ ὑπὸ τῷ δάψει δουλωθῆναι. Εὐτ' ἂν δὲ
σφίσι κακῶς ἔχῃν δοκέωσι, τρηκαῦτα ἐπιστήσαντες αὐθις
τὴν γέφυραν ἐλαύνουσι τε ὥς ἐς τὸ ἔρκος, καὶ τὰ μὲν
πρῶτα μάχῃ ἴσταται κρατερὴ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλε-
φάντων πρὸς τοὺς θαλεικότας· ἔπειτα κρατέονται μὲν
κατὰ τὸ εἶκος οἱ ἄγριοι ὑπὸ τε τῇ ἀθυμίᾳ καὶ τῷ λιμῷ

XXXVII. 3. σφαῖς ἔχουσι. — Codd. σφαῖς ἰούσι. Raph. coniecit σφαῖς ἔχουσι
ἐπὶ τῇ τάφρῳ. — Codd. ὑπὸ τῇ τάφρῳ. Schmied. conl. ἐπὶ
τ. τ.

α. πρὸς αὐτοὺς ἄμα καὶ λίμῃ καταπιπνύοντες· ἤδη δὲ καμνόντων οἱ εὐθαλασσίταιοι τῶν ἡνίοχων λάθρα καταβαίνοντες ἐποδύνουσιν ἕκαστος ἡ γαστρί τοῦ οἰκείου ὀρήματος· ὀρμώμενος δ' ἐνθάδε ὑποδύνει τῇ ἀγρίῳ, καὶ σύμφοδα δὲ 7. αἰεῖ. Γενομένου δὲ τοῦτου κελεύουσι τοῖς τιθασσοῖς τίπτειν τοὺς ἀντιποδιαθέντας, ἕως ἂν πέσωσιν εἰς τὴν γῆν· πεσόντων δ' ὠμοβοῦνοις ἱμάσι προσλαμβάνονται τοὺς ἀνέχοντας αὐ 8. τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν· ἵνα δὲ μὴ σειόμενοι τοὺς ἀναβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσειοῦντο, τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐμβάλλοντα κίχλῳ τομιάς, καὶ κατ' αὐτὰς τοὺς ἱμάντας περιτιθέουσιν, ὥσθ' ἔπ' ἀλγυθόγων εἶχειν τοῖς δεσμοῖς καὶ ἡσυχάζειν. Τῶν δ' ἀλόντων ἀπολέξαντες τοὺς 9. πρῆβιτέρους ἢ νεωτέρους τῆς χρείας, τοὺς λοιποὺς ἀπάγονσιν εἰς τοὺς σταθμούς· δῆσαντες δὲ τοὺς μὲν πόδας πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ ἀνέχοντας πρὸς κίονα ἐν πεπηγότα, δαμά-

-
6. ταλαιπωρούμενοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβαίνοντες 11. παρειμένουσιν ἤδη τοῖς τ' ἀγρίοις τοὺς πόδας ἄκρας 7. συνδέουσιν· ἔπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡμέρωσι πληγῆς σφῶς κολάζειν πολλὰς, ἔσθ' ἂν ἐκείνοι ταλαιπωρούμενοι ἐς γῆν πέσωσιν παρυσιάντες δὲ βρόχους περιβάλλουσιν αὐτοῖσι κατὰ τοὺς ἀνέχοντας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι 8. κειμένοις. Τοῦ δὲ μὴ ἀποσειεσθαι τοὺς ἀρβάτας μηδὲ 12. τι ἄλλο αἰάσθαι ἐργάζεσθαι, τὸν τράχηλον αὐτοῖσιν ἐν κίχλῳ μαχαιρίῳ ὅξει ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρόχον κατὰ τὴν τομὴν περιδέουσιν, ὥς αἰρέμα ἔχειν τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ ἔλκος. Εἰ γὰρ περιστρέφονται ὑπὸ αἰσώδαλης, τρίβεται αὐτοῖσι τὸ ἔλκος ὑπὸ τῇ κίχλῳ οὕτω μὲν αἰρέμα ἔχουσι, καὶ αὐτοὶ γνωσιμαχέστες ἤδη ἄγονται κατὰ τὸν δεσμὸν πρὸς τῶν ἡμέρων.
9. (14.) Ὅσοι δὲ ἡνίοχοι αὐτῶν ἢ διὰ κακότητα οὐκ 1. ἄξιοι ἐκτεῖσθαι, τοῦτους ἑῶσιν ἀπαλλάττεσθαι ἐς τὰ σφέτερά ἤθηα. Ἄγοντες δὲ εἰς τὰς κόμας τοὺς ἀλόντας 2. τοῦ τε χλωροῦ καλάρου καὶ τῆς πόας τὰ πρῶτα ἐμφα-

τοῖς ζῶνσι λιμῶν ἔπειτα χλόη καλὰ μοῖ καὶ πῶας ἀναλαμβάνουσι 10.
μετὰ δὲ ταῦτα πειθαρχεῖν διδάσκουσι, τοὺς μὲν διὰ λόγον,
τοὺς δὲ μελισμῶ τινι καὶ τυμπανισμῶ κηλοῦντες σπάνιοι
δ' οἱ δυστιθάσσευτο γένεσι γὰρ διάκεινται πρόως καὶ ἡμέ- 11.
ρος, ὥστ' ἐγγὺς εἶναι λογικῶ ζώῳ· τινὲς γὰρ καὶ ἐξαίμους
τοὺς ἡγρόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεισόντας ἀνελόμενοι σοῖζουσιν
ἐκ τῆς μάχης· οἱ δὲ καὶ ὑποδόντας μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων
ποδῶν ὑπερμαχόμενοι διέσωσαν τῶν δὲ χορτοφόρων καὶ δι-
δασκάλων εἴ τινα παρὰ θυμὸν ἀπέκτειναν, οὕτως ἐπιποθοῦ-
σιν, ὥσθ' ὑπ' ἀνάγκης ἀπέχεσθαι τροφῆς ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπο-
χαρτερεῖν.

Βιβάζονται δὲ καὶ τίκτουσιν ὥς ἴτιοι τοῦ ἔαρος μά- 12.
λισται καιρὸς δ' ἐστὶ τῇ μὲν ἄρῃ, ἐπειδὴν οἰσטרῳ κατέ-

3. γεῖν ἔδοσαν· οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίας οὐκ ἐθέλουσιν οὐδὲν 10.

σιτέεσθαι· τοὺς δὲ περιϊσταμένοι οἱ Ἴνδοι, ῥῥαῖσί τε καὶ
τυμπάνοισι καὶ κυμβάλοισιν ἐν κύκλῳ κρούοντές τε καὶ

4. ἐπιδόντες, κατεινάζουσι. Θυμόσφορον γὰρ εἶπερ τι ἄλλο 11.

θηρίον ὁ ἐλέφας· καὶ τινες ἤδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας
σφοῖν ἐν πολέμῳ ἀποθατόντας ἄραντες αὐτοὶ ἐξήνεγκαν
ἐς ταφὴν· οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους· οἱ δὲ καὶ
πεισόντων προσκινθύνευσαν· ὁ δὲ τις πρὸς ὀργὴν ἀπο-
κτείνας τὸν ἀμβάτην ὑπὸ μετανόης τε καὶ ἀθυμίας
ἀπέθανεν.

5. [Εἶδον δὲ ἔγωγε καὶ κυμβαλλίζοντα ἤδη ἐλέφαντα καὶ 11. α.

ἄλλους ὀρχεομένους, κυμβάλοι τῷ κυμβαλλίζοντι πρὸς
τοῖν σκελοῖν τοῖν ἐμπροσθεν προσηρητημένον, καὶ πρὸς

6. τῇ προβοσκίδι καλεομένη ἄλλο κύμβαλον ὁ δὲ ἐν μέρει

τῇ προβοσκίδι ἔκρουε τὸ κύμβαλον ἐν ἡυθμῷ πρὸς ἑκα-
τέρῳ τοῖν σκελοῖν· οἱ δὲ ὀρχεόμενοι ἐν κύκλῳ τε ἐχό-
ρειον, καὶ ἐπαίροντές τε καὶ ἐπικάμπτοντες τὰ ἐμπροσθεν
σκέλια ἐν τῇ μέρει ἐν ἡυθμῷ καὶ οὕτοι ἔβαινον, καθότι
ὁ κυμβαλλίζων σφίσιν ἐφιγέετο.]

7. Βαίνειται δὲ ἐλέφας ἥρος ὥρῃ κατὰ περ βοῦς ἢ ἵππος, 12.

ἐπεὶ τῇσι θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀναπνοαὶ

- χρηται καὶ ἀγριαίνῃ· τότε δὴ καὶ λίποις τι διὰ τῆς ἀναπνοῆς
αἰτήσιν, ἣν ἔχει παρὰ τοὺς κροτάφους· ταῖς δὲ θηλείαις.
13. ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος πόρος ἀνεοργὸς τιγχαίῃ· Κύνισι δὲ τοὺς
μὲν πλείστοις ὀκτωκαίδεκα μῆνας, ἐλαχίστους δ' ἑκαίδεκα
14. ἰστέφει δ' ἡ μήτηρ ἔξ ἔτη. Ζῶσι δ' ὅσον μακροβιώτατοι
ἄνθρωποι οἱ πολλοί, τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ διακόσια διατείνουσιν
15. ἔτη, πολύνουσοι δὲ καὶ δυσίατοι. Ἔλκος δὲ πρὸς ὀφθαλμίαν
μὲν βόειον γάλα προσκλυζόμενον, τοῖς πλείστοις δὲ τῶν
τοσμάτων ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, τραύμασι δὲ ποτὸν μὲν
βοῦτυρον, ἐξάγει γὰρ τὰ σιδήρια· τὰ δ' ἑλκη παρξὶν ὑδαίς
πυριώσιν.

[FRAGM. XXXVII. B.]

Aelian. h. a. XII. 44.

DE ELEPHANTIS

(Cf. fragm. XXXVI. 9—10., XXXVII. 9—10.)

1. Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἡλὴ γένος ἰλίαν. ἡμεμελῆται χαλεπὸς ἔστι, καὶ
τὴν ἰλευθείαν πολλῶν φωνῶν· ἵαν δὲ αὐτὸν καὶ διαμῶν διαλάβει, ἔτι
καὶ μῦλλον ἢ· τὸν θυμὸν ἱστέφεται, καὶ διαπότῃν οὐχ' ἵσταται.
2. Ἄλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς νολευνόμενοι αὐτόν, καὶ ποιέλου καὶ
ἰσολῆ· θέλουσι περῶνται περῶνται, παρατιθέντες, ὡς πλεονεῖ τὴν γα-
3. στήρα καὶ θέλῃν τὸν θυμὸν· ὁ δὲ ἄχθεται αὐταῖς, καὶ ὑπεροφῇ. Τί
οὐτ' ἰστέφεται ταυτοσφύζονται καὶ θρώσιν· Μελοσιν αὐτοῖς· προσάγουσιν ἱπι-
4. χήριον, καὶ κατέδουσιν αὐταῖς ἀργύρεν τινὶ καὶ τοῦτον αὐτῇ· καλῶται
δὲ σκελεπὸς τὸ ἔργον· ὁ δὲ ὑπέρχει τὰ ὦτα καὶ θέλῃται, καὶ ἡ μὲν
ἀργὴ προσέεται, ὁ δὲ θυμὸς ὑποστελλεται τε καὶ θόρεται, κατὰ μικρὸν
13. ἀνοιχθεῖσαι ἐκινέουσι. Κίει δὲ τοὺς ἐλαχίστους μὲν ἑκα-
καίδεκα μῆνας, τοὺς πλείστοις δὲ ὀκτωκαίδεκα· τίχτει δὲ
ἐν κατὰπερ ἵππος, καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γάλακτι ἐς
14. ἔτος ὕδατον. Ζῶσι δὲ ἐλεφάντων οἱ πλείστα ἔτη· ζῶν· 8.
τες ἐς διακόσια· πολλοὶ δὲ τόσῳ προτελευνῶσιν αὐτῶν.
15. γήρα δὲ ἐς τόσον ἔρχονται. Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν 9.
ὀφθαλμῶν ἱάμα τὸ βόειον γάλα ἐγγεόμενον, πρὸς δὲ τὰς
ἄλλας νόσους ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἑλ-
κεισι τὰ ὕεα κρέα ὀπτιόμενα καὶ καταπασσόμενα. Ταῦτα
παρ' Ἰνδοῖσιν ἔστιν αὐτοῖσιν ἱάματα.

δε καὶ ἐς τὴν τροφὴν ὑγρὰ εἶτα ὀρεῖται μὲν τῶν διαμῶν, μένει δὲ τῇ
μοσῇ δεδεμένος, καὶ δεικνύει προθύμως ὄρθος δαιτυμῶν καταδεδεμένος·
πύθῃ γὰρ τοῦ μύλου οὐκ ἂν ἔτι ὑποσταίη.

FRAGM. XXXVIII.

Aelian. h. a. XIII. 7.

DE MORBIS ELEPHANTORUM

(Cf. fragm. XXXVI. 15., XXXVII. 15.)

Τῶν νεθραμένων ἐλεφάντων ἴσονται τὰ τραύματα οἱ¹
Ἴνδοι τὸν τρόπον τοῦτον. Κατασκοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι
χλιαρῷ, ὥσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου περὶ τῷ καλῷ Ὀμή-
ρῳ ὁ Πάτροκλος· εἶτα μέντοι διαχρῖουσι τῷ βουτύρῳ αὐτὰ·
ἐὰν δὲ ἡ βαθεῖα, τὴν φλεγμονὴν πραῦνουσιν, ὕεα κρέα,
θερμὰ μὲν, ἔναμα δὲ ἔτι, προσφέροντες καὶ ἐντιθέντες. Τὰς²
δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν ἀντίων, βόειον γάλα ἀλείνον-
τες, εἶτα αὐτοῖς ἐγγίοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα
καὶ ὠφελούμενοι ἤθονται τε καὶ αἰσθάνονται ὥσπερ ἄνθρω-
ποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύ-
σωνται λιμῶντες· μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλ-
μίαν τοῦτό ἐστι. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει³
ἄλλως, ὁ μέλας οὐτός ἐστιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένηται
ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσσωσι⁴ οἱ ἐστί.

FRAGM. XXXIX.

Strab. XV. 1. 44. p. 706.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. p. 71—72.)

Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμηκῶν οὕτω φησίν,¹
ὅτι ἐν Σέρδαις, ἐθνεὶ μεγάλῃ τῶν προσείρων καὶ ὀρεινῶν
Ἰνδῶν, ὁροπέδιον εἶη τρισχιλίον πῶς τὸν κύκλον σταδίων

- ὑποκειμένων δὲ τούτῳ χρυσορρυχείων οἱ μεταλλεύοντες εἰεν
 μέγιστες θηρίων ἀλωπέκων οὐκ ἐλάττους, τάχος ὑπερφυές
 2. ἔχοντες καὶ ζῶντες ἀπὸ θήρας. Ὀρέτουνσι δὲ χειμῶνι τὴν
 γῆν σωρεύουσί τε πρὸς τοῖς στομίοις καθάπερ οἱ ἀσπίδακες
 3. ψῆγμα δ' ἐστὶ χρυσοῦ μικρῆς ἐψήσεως δεύματος τοῦθ'
 ὑποζύγοις μετίασιν οἱ πλησιόχωροι λάθρα φανερώς γὰρ
 διαμάχονται καὶ διώκουσι φεύγοντας, καταλαμβάνοντες δὲ δια-
 4. χρῶνται καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ ὑποζύγια. Πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν
 κρέα θήρεια προτιθέασιν κατὰ μέρος περισπασθέντων δ'
 ἀναιροῦνται τὸ ψῆγμα καὶ τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων ἄργον
 διατίθενται χωνεύειν οὐκ εἰδότες.

FRAGM. XL:

Art. Ind. 15. 5—7.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

1. Μεγασθένης δὲ καὶ ἀντεκεία εἶναι ὑπὲρ τῶν μυρμῆ- 5.
 κων τὸν λόγον ἱστορεῖ, τούτους εἶναι τοῖς τὸν χρυσὸν ὀρέσ-
 σοντας, οὐκ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ σφίσι γὰρ κατὰ
 τῆς γῆς ὀρέσσουσιν, ἵνα φωλεύοιεν καθάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ
 2. μικροὶ μέγιστες ὀλίγον τῆς γῆς ὀρέσσουσιν. Ἐκείνους δέ, 6.
 εἶναι γὰρ ἀλωπέκων μέζονας, πρὸς λόγον τοῦ μεγέθους
 σφῶν καὶ τὴν γῆν ὀρέσσειν τὴν δὲ γῆν χρυσῆν εἶναι, καὶ
 ἀπὸ ταύτης γίνεσθαι Ἰνδοῖσι τὸν χρυσόν.

[Ἀλλὰ Μεγασθένης ἀκοὴν ἀφ' ἡμέτερας καὶ ἐγὼ ὅτι οὐδὲν 7.
 τοῦτον ἀντεκείστειρον ἀναγράφει ἔχει, ἀπὸ τῆς ἐκείν τὸν ἰστέον
 τῶν μυρμηκῶν λόγον.]

XXXIX. 3. ὑποζύγοις, ὑποζύγια. — V. L. ἱπποζύγοις, ἱπποζύγια.

4. προτιθέασιν. — V. L. προστιθέασιν.

τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων. — V. L. τοῦ τυχόντος τοῦ
 ἐμπόρου.

[FRAGM. XL. B.]

Dio Chrysost. or. 35. p. 428. Morell.

DE FORMICIS AURUM EFFODIENTIBUS.

(Cf. fragm. XXXIX—XL.)

Τὸ δὲ χρυσὸν λαμβάνουσι παρὰ μυρμήκων. Οὗτοι δὲ εἰσι δῖοι-1.
 πικρὸν μέλιτος, τάλαν δὲ ὅμοιον τοῖς παρ' ἐμὴν ὀρύττουσι δὲ κατὰ γῆς
 ἑσπερ οἱ λωπιδὶ μέλυσσι. Ὁ δὲ χρὸς αὐτοῖς ἐστὶ χρυσὸν καθαρώτατον 2.
 πάντων χρυσῶν καὶ σιελινώτατον. Εἰμὴν οὖν πλήθειον ἀφ' ἧς, ὡς παρὰ καλὴν αἰ-
 τῶν φύγματος, καὶ τὸ πλεονέκτην ἀπὸ ἀνθρώπων· χαλεπὸν οὖν ἰδεῖν ἐστὶ πρὸς
 τὸν ἥλιον, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἰδεῖν τὴν ἀφ' ἧς διαφύρασαν. Οἱ 3.
 δὲ προσκοιῶντες ἀνθρώποι τὴν μεταξὺ χάσιν διελθόντες ἔρημον οὖσαν οὐ
 πολλὴν ἐξ' ὁρμίστου, ὑποκύναντες ἵππους ταχίστους, ἀφικνοῦνται τῆς μεση-
 μέρας, ἥντινα διδύκασιν κατὰ γῆς· ἵππειτα φεύγουσι τὸν χοῦν ἀρπάζοντες. Οἱ 4.
 δὲ αἰσθητόμενοι δούκους καὶ μάχονται καταλαβόντες, ὥς ἀποθανῆαι ἢ
 δεισσιέντων· ἀλκιστάται γὰρ εἰσι θηρίων ἀπόντων· ὥστε αὐτοὶ γὰρ ἐκίσταται
 τὰ τοῦ χρυσίου, ἡ τούτου εἶναι ἄξιον, καὶ οὐδὲ προῖκεται πρότερον ἢ ἀποθανεῖν.

FRAGM. XLI.

Strab. XV. 1. 58—60. p. 711.—714.

DE PHILOSOPHIS INDORUM.

Praecessit fragm. XXIX.

Περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγων (scil. ὁ Μεγασθένης) 1.
 τοὺς μὲν ὀρεινοὺς αὐτῶν πρὸς τὴν ἐμνηστὴς εἶναι τοῦ Διονύσου,
 δεικνύοντας τεκμήρια τὴν ἀγρίαν ἀμπέλον παρά μόνους αὐτοῖς
 φρομένην καὶ κυττὸν καὶ δάφνην καὶ μυρμήκην καὶ πύζον καὶ
 ἄλλα τῶν ἀειθαλῶν, ὧν μηδὲν εἶναι πέραν τοῦ Εὐφράτου,
 πλὴν ἐν παραδείσοις σπάνια καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας σο-
 712 ζόμενα. Διονυσιακὸν δὲ καὶ τὸ σινδογοφορεῖν καὶ τὸ μυροῦ-2.
 ὄθαι, καὶ μυροῦσθαι καὶ βάπτεσθαι ἀνθρα καὶ τοὺς βασιλεῖς
 κωδογοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδας.
 Τοὺς δὲ πεδιασίους τὸν Ἡρακλέα τιμῆν. [Ταῦτα μὲν οὖν 3.
 μυθῶδη καὶ ἐνὶ πολλῶν ἐλεγχόμενα, καὶ μάλιστα περὶ τῆς
 ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου· πέραν γὰρ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς

- Ἰρμενίας ἐστὶ πολλή· καὶ ἡ Μεσοποταμία οὐκ καὶ ἡ Μηδία
 ἐξῆς μέχρι καὶ Περσίδος καὶ Καρυανίας· τούτων δὲ τῶν
 ἔθνων ἕκαστον πολὺ μέρος εὐάμπελον καὶ εἵνουν λέγεται.]
4. Ἄλλην δὲ διαίρεσιν ποιεῖται περὶ τῶν φιλοσόφων δύο
 γένη φάσκων, ὧν τοὺς μὲν Βραχυμᾶνας καλεῖ, τοὺς δὲ
 5. Σαρκμᾶνας. Τοὺς μὲν οὖν Βραχυμᾶνας εὐδοκιμεῖν μᾶλλον
 6. μᾶλλον γὰρ καὶ ὁμολογεῖν ἐν ταῖς δόγμασιν ἢ δι' εὐθὺς καὶ
 κριμένους ἔχειν ἐπιμελείας λόγιους ἀνδρας· οὓς προσιόντας
 λόγῳ μὲν ἐπῄδειν δοκεῖν καὶ τὴν μὲν καὶ τὸν κινούμενον
 εἰς εὐτεκνίαν· τὸ δ' ἀληθὲς σωφρονικὰς τινὰς παραινέσεις
 καὶ ὑποθήκας δίδοναι· τὰς δ' ἥδιστα ἀκροαμένους μᾶλλον
 7. εὐτέκτους εἶναι νομίζεσθαι. Μετὰ δὲ τὴν γένεσιν ἄλλους
 καὶ ἄλλους διαδέχεσθαι τὴν ἐπιμελείαν, αἱ τῆς μεζονος
 ἡλικίας χαριεστέρων τεχναιούσις διδασκάλων.
8. Διακρίβειν δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐν ἄλλῃ ἀπὸ τῆς πόλεως
 ἐπὶ περιβόλῃ συμμέτρῳ, λιπῶς ζῶντας ἐν στιβάσι καὶ δοραῖς,
 ἀπεχόμενους ἐμφύχων καὶ ἀφροδισίων, ἀκροαμένους λόγων
 9. σπουδαίων, μεταδιδόντας καὶ τοῖς ἐθέλουσι. Τὸν δ' ἀκροά-
 μενον οὔτε λαλῆσαι θέμις, οὔτε χρημῖσθαι, ἀλλ' οὐδὲ
 πτεῖσαι, ἢ ἐκβαλλεσθαι τῆς σπουδῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην
 10. ὡς ἀκολασταῖοντα. Ἐπὶ δ' ἐπὶ καὶ τριάκοντα οὕτως ζή-
 σαντα ἀναχωρεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ κτῆσιν ἕκαστον, καὶ ζῆν
 ἀδελῶς καὶ ἀπειμένως μᾶλλον, σινοδοσκοροῦντα καὶ χρυσο-
 σκοροῦντα μετρίως ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ὤσι, προσφερόμε-
 νον σάρκα τῶν μὴ πρὸς τὴν χρείαν συνεργῶν ζώων, φρι-
 11. μέων καὶ ἀργυρῶν ἀπεχόμενον γαρμεῖν δ' ὅτι πλείστας εἰς
 πολιτεκνίαν ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ τὰ σπουδαῖα πλείω γίνεσθαι
 ἢ ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπερβολὴν ἐγγυῖται

XLI. 4. Σαρκμᾶνας. — Codd. Γερμᾶνας, Γερμᾶνος. Cf. annot. 44

5. εὐδοκιμεῖν μᾶλλον, μᾶλλον γὰρ. — Sic coniecit Coraes. Codd.
 εὐδοκιμεῖν, μᾶλλον γὰρ.

6. λόγῳ. — Conjectura Tyrwhitt. Codd. λόγος, λόγος.

11. γίνεσθαι ἢ ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπερβολὴν. — Codd.
 ἀναδοκίμοις τε τὴν ἐκ τέκνων ἢ μὴ ἔχουσι δοῦλους ὑπερβολῶς.
 Mud coniecerunt Tschukkins et Coraes.

οἶσαν πλείων δεῖν παρασκευάζεσθαι. Ταῖς δὲ γνωαξί ταῖς 12.
 γαμειαῖς μὴ συμφιλοσοφεῖν τοὺς Βραχυμῆνας· εἰ μὲν μο-
 χθηρὰ γένοιτο, ἵνα μὴ τι τῶν οὐ θεμιτῶν ἐκφέροιεν εἰς
 τοὺς βεβήλους, εἰ δὲ σπουδαῖαι, μὴ καταλείποιν αὐτοὺς·
 οὐδένα γὰρ ἡδονῆς καὶ πόνου καταφρονούντα, ὥς δ' αὖτως
 ζῶης καὶ θανάτου, ἐθέλειν ὑφ' ἑτέρῳ εἶναι τοιοῦτον δ' εἶναι
 τὸν σπουδαῖον καὶ τὴν σπουδαίαν.

713 Πλείστοις δ' αὐτοῖς εἶναι λόγους περὶ θανάτου νομίζειν 13.
 γὰρ δὴ τὸν μὲν ἐνθάδε βίον ὥς ἂν ἀκμὴν κοσμήτων εἶναι
 τὸν δὲ θάνατον γενεσιν εἰς τὸν ὄντως βίον καὶ τὸν εὐδαίμονα
 τοῖς φιλοσοφήσασιν διὸ τῇ ἀσκήσει πλείσται χαῖσθαι πρὸς
 τὸ ἐτοιμοθάνατον ἀγαθὸν δὲ ἢ κακὸν μηδὲν εἶναι τῶν συμ- 14.
 βαινόντων ἀνθρώποις· οὐ γὰρ ἂν τοῖς ἀπλοῖς τοῖς μὲν ἄ-
 χθεσθαι, τοῖς δὲ χαίρειν, ἐντυπνώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας,
 καὶ τοὺς αὐτοῖς τοῖς αὐτοῖς τοιᾶ μὲν ἄχθεσθαι, τοιᾶ δ'
 αὖ χαίρειν μεταβαλλομένους. Τὰ δὲ περὶ φύσιν, τὰ μὲν 15.
 εὐφραΐαν ἐμφαίνειν φησὶν ἐν ἔργοις γὰρ αὐτοὺς χορεύουσιν
 ἢ λόγοις εἶναι, διὰ μύθων τὰ πολλὰ πιστομένους*). Περὶ 16.

*) FRAGM. XLII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. D. (Ed. Colon. 1688.)

Τούτων ἀπιάτων πρεσβύτατον μακροῦ τὸ Ἰουδαῖον γένος
 καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς φιλοσοφίαν ἔγγραφτον γενομένην προ-
 κατάρξαι τῆς παρ' Ἕλλησι φιλοσοφίας, διὰ πολλῶν ὁ Πε-
 θαγόρειος ἐποδείκνυσιν Φίλων· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ Ἀριστόβουλος
 ὁ περιπατητικὸς καὶ ἄλλοι πλείους, ἵνα μὴ καὶ ὄνομα ἑπαῶν
 διατρίβω.

Φανερώτατα δὲ Μεγασθένους ὁ σιγηγραφεὺς ὁ Σελείκω
 τῇ Νικάτορι συμβεβιωκὸς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν
 ὥδε γράφει·

Ἄπαντα μέντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημμένα
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεται καὶ παρὰ τοῖς
 ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσιν τὰ μὲν παρ'
 Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχυμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Σι-
 ρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων.

- πολλῶν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁμοδοξεῖν· οἱ γὰρ γειττονὸς ὁ κόσμος καὶ θάλαττος, λέγειν κἀκέλευς, καὶ ὅτι σφαιροειδής· ὃ τε διοικῶν αὐτὸν καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλον διατεταγμένον αὐτοῦ.
- Ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἔτιραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας
17. τὸ ὕδωρ. Πρὸς δὲ τοῖς τέτταρσι στοιχείοις πέμπτη τις ἔστι φύσις, ἐξ ἧς ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα. Ἡ δ' ἐν μέσῳ ἴδρυται τοῦ παντός. Καὶ περὶ σπέρματος δὲ καὶ ψυχῆς
18. ὁμοίᾳ λέγεται καὶ ἄλλα πλείω. Παραπλέκουσι δὲ καὶ μέθοις ὥσπερ καὶ Πλάτων περὶ τε ἀφθαρσίας ψυχῆς καὶ τῶν καθ' ἥδου κρίσεων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περὶ μὲν τῶν Βραχμάνων ταῦτα λέγει.
19. Τοὺς δὲ Σαρμάνας, τοὺς μὲν ἐντιμωτάτους Ὑλορίους φησὶν ὀνομάζεσθαι ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις ἀπὸ ἡύλων καὶ καρπῶν ἀγρίων, ἐσθλῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ ἡλιωτῶν δένδρεων, ἀφροδισίαν χωρὶς καὶ οἶνον τοῖς δὲ βασιλεῦσι σκεῖναι δι' ἡγέλιων πωθατομένοισι περὶ τῶν αἰτίων καὶ δι' ἐκείνων

FRAGM. XLII. B.

Euseb. praep. ev. 9. 6. p. 410. C. D. (Ed. Colon. 1688.)

Ex Clem. Alex.

Ἐν πρὸς ταῦτα ἐξῆς ἐπορεύ· ταῦτα φησὶ

Φασιγώτα δὲ Μεγαροθέης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σαλεύς· τῷ Νικητοῦ συμβιβαστικῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὁδε γράφει· Ἀναστὰ μέντοι κ. τ. λ.

FRAGM. XLII. C.

Cyrril. contra Julian. IV. (Opp. ed. Paris. 1638. T. VI. p. 134. A.)

Ex. Clem. Alex. (Cf. annot. 46.)

Ἀριστοβούλου· σὺν οὕτω πού ηἴκον ὁ παρατηρητής· Ἀναστὰ μέντοι κ. τ. λ.

XLII. 19. Σαρμάνας. — Codd. Γαρμάνας, Γαρμάνας.

Ἰσθλῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ ἡλιωτῶν δένδρεων. — VV. LL. ἰσθλῆτας ἡλιωτῶν δένδρεων. Ἰσθλῆτας δὲ ἡλιωτῶν δένδρεων, ἰσθ. δὲ ἡλ. δένδρεων, δ' ἔχειν ἀπὸ ἡλιωτῶν.

θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον²⁰). Μετὰ δὲ τοὺς 20. Ὑλόβιους δευτερεύειν κατὰ τιμὴν τοὺς ἱατρικοὺς καὶ ὡς περὶ τὸν ἄνθρωπον φιλοσόφους, λιτοὺς μὲν, μὴ ἀγραίλους δέ, ὁρῶν καὶ ἀλφίσις τριχομένους, ἃ παρέχειν αὐτοῖς πάντα τὸν αἰτηθέντα καὶ ἀποδεξάμενον ξενίαν²¹ δύνασθαι δὲ 21. καὶ πολυγόνους ποιεῖν καὶ ἀφρογόνους καὶ θηλυγόνους διὰ φαρμακευτικῆς· τὴν δὲ ἱατρείαν διὰ σιτίων τὸ πλέον, οὐ διὰ φαρμάκων ἐπιτελεῖσθαι· τῶν φαρμάκων δὲ μάλιστα εὐδοκιμεῖν τὰ ἐπιχρίσματα καὶ τὰ καταπλάσματα· τὰλλα δὲ κακουργίας πολὺ μετέχειν. Ἰσχεῖν δὲ καὶ τοίτους κῆκείτους²² καρτερίαν, τὴν τε ἐν πόνοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ἐπιπονηαῖς, ὥστ' ἐφ' ἐνὸς στήματος ἀκίνητον διατελέσαι τὴν ἡμέραν ὅλην.

*) FRAGM. XLIII.

Clem. Alex. Strom. I. p. 305. A—B. (Ed. Colon. 1688.)

DE PHILOSOPHIS IN DORUM.

(Cf. annot. 44.)

[Φιλοσοφία τοῦτον, πολυκαρπὸς τε χεῖμα, τάλαι μὲν ἤρως παρὰ βαρβάρους κατὰ τὰ ἔθνη διαλάμψασα· ὥστισιν δὲ καὶ εἰς Ἑλλάδα κατέβη. Προέστησαν δ' αὐτῇ· Ἀργεῖοι τε οἱ προσήται καὶ Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι καὶ Τυλίων οἱ Ἀσσύριοι καὶ Σαρματῶν Βάρταροι καὶ Κελτῶν οἱ φιλοσοφῶνται, καὶ Περσῶν οἱ μάγοι, οἳ μὲν γὰρ καὶ Σωκράτης προσεμήνηται τὴν γένεσιν, διὰ τοῦ αὐτοῦ καθυγουμένου, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀρκετούμενοι γῆν· Ἰουδαῖοι τε οἱ Γνωμοσοφιστῶ ἄλλοι τε φιλόσοφοι βάρβαροι.]

Λιτὸν δὲ τούτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμαῖται αὐτῶν, οἱ δὲ Βραχμαῖται καλούμενοι· καὶ τῶν Σαρματῶν οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν, δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοισῖς, καὶ ἀκρόδρυα αἰτοῦνται καὶ ὕδαρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν οὐ γάμον οὐ παιδοποιεῖν ἴσασιν, [ὥσπερ οἱ νῦν Ἑγκραισταὶ καλούμενοι εἰσὶ δὲ τῶν Ἰουδαίων οἱ τοῖς Βούττα περὶθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δὲ ἐπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεὸν τιμηθήκωσι.]

XLIII. Ὑλόβιοι. — Codd. Ἀλλόβιοι. Cf. annot. 44.

Βούττα. — V. L. Βούτα.

23. Ἄλλους δ' εἶναι τοὺς μὲν μαρτυκούς καὶ ἐπιφθούς καὶ τῶν
περὶ τοὺς κατοικομένους λόγων καὶ νομίμων ἐμπείρους, ἐπαι-
τοῦντας καὶ κατὰ κρίμας καὶ πόλεις τοὺς δὲ χαριεατέρους⁷¹⁴
μὲν τούτων καὶ ἀστείοντάς, οὐδ' αὐτοὺς δὲ ἀπεχομένους
τῶν καθ' ἑδου θρηλλομένων, ὅσα δοκεῖ πρὸς εὐσέβειαν
24. καὶ δασύτητα συμψηλοσοφεῖν δ' ἐνίοις καὶ γενναίως, ἀπεχο-
μένους καὶ αὐτὰς ἀφροδισίαν.

FRAGM. XLII, XLIII.

V. p. 137—139.

FRAGM. XLIV.

Strab. XV. 1. 68. p. 718.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Μεγασθένης δ' ἐν μὲν τοῖς φιλοσόφοις οὐκ εἶναι δό-⁷¹⁵
γμα φησὶν ἑαυτοὺς ἐξάγειν τοὺς δὲ ποιοῦντας τοῦτο γενη-
κοῖς κρίνισθαι, τοῖς μὲν σκληροῖς τῇ φέσει γερομένους
ἐπὶ πληγὴν ἢ κριμάν, τοὺς δ' αἰόνοις ἐπὶ βεβόη, τοὺς δὲ
πολυπόνους ἀπεσχομένους, τοὺς δὲ πρῶτοις εἰς πῦρ ὠδον-
μένους οἷος ἦν καὶ ὁ Κάλανος, ἀκόλαστος ἄνθρωπος, καὶ
2. ταῖς Ἀλεξάνδρου τραπέζαις διδουλομένους. Τοῦτον μὲν οὖν
φύγεσθαι, τὸν δὲ Μάνδανιν ἐπαινεῖσθαι, ὅς, τῶν τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου ἀγγέλων καλοῦντων πρὸς τὸν Διὸς υἱόν, πειθομένῃ
τε δῶρα ἔσσεσθαι ἐπισχομένῃ, ἀπειθοῦντι δὲ κόλασιν,
μήτε ἐκείνον φεῖν Διὸς υἱόν, ὅστις ἄρχει μηδὲ πολλοστοῦ
μέρους τῆς γῆς μήτε αὐτῷ δεῖν τῶν παρ' ἐκείνου δωρεῶν,
ᾧ οὐδείς κόρος μήτε δὲ ἀπειλῆς εἶναι φόβος, ᾧ ζῶντι μὲν
ἀρκοῦσα εἴη τροφὸς ἢ Ἰνδική, ἀποθανόντι δὲ ἀπαλλάσσεται
τῆς σαρκὸς ἀπὸ γήρεος τετριχωμένης, μεταστὰς εἰς βελτίω
καὶ καθαρώτερον βίον ὥστ' ἐπαινεῖσαι τὸν Ἀλεξάνδρου καὶ
συγχωρεῖσαι.

XLIV. 2. ὅστις ἀρχει. — V. L. ὅστις ἀρχει.

FRAGM. XLV.

ARR. VII. 2. 3-9.

DE CALANO ET MANDANI.

1. Οὕτως τοι οὐδὲ πάντῃ ἔξω ἦν τοῦ ἐπινοεῖν τὰ χρεῖστα 1.
 4. Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐκ δόξης γὰρ δεινῶς ἐχρατειῖτο· ἐπεὶ καὶ
 εἰς Τάξιλα αὐτῷ ἀφικόμενον καὶ ἰδόντι τῶν σοφιστῶν Ἰνδῶν
 τοῖς γυμνοῖς πόθος ἐγένετο ξυνεῖναι τινὰ οἱ τῶν ἀνδρῶν
 3. τοῦτων, οἵ τι τὴν καρτερίαν αὐτῶν ἰθαύμαστοι. Καὶ ὁ μὲν 2.
 προαβέβητος τῶν σοφιστῶν, οἷον ὁμιλεῖται οἱ ἄλλοι ἦσαν,
 Δάνδαμιν ὄνομα, οὔτε αὐτὸς ἔφη παρ' Ἀλέξανδρον ἤξειν,
 οὔτε τοὺς ἄλλους εἶα ἀποκρίνασθαι γὰρ λέγειται, ὥς Διὸς
 6. υἱὸς καὶ αὐτὸς εἴη, εἴ περ οὖν καὶ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ
 οὔτε Διότιό του τῶν παρ' Ἀλέξανδρον (ἔχειν γὰρ οἱ 3.
 εὐ τὰ παρόντα,) καὶ ἅμα ὅρῃν τοὺς ξένους αὐτῷ πλανωμέ-
 νους ἰοσαίτην γῆν καὶ θάλασσαν ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενὶ μήτε
 7. πέρας τι αὐτοῖς γινόμενον τῶν πολλῶν πλανῶν οὐτ' οὖν πο-
 θεῖν τι αὐτὸς οἷον κίριος ἦν Ἀλέξανδρος δοῦναι οὐτ' αὖ
 8. δεδιδῆναι, οἷον κρατοῖν ἐκείνος εἰς τὸ εὐχεσθαι ζῶντι μὲν 4.
 γὰρ οἱ τὴν Ἰνδῶν γῆν ἐξαρκεῖν φέρονσαν τὰ ὠρεῖα ἀποδα-
 νόντα δὲ ἀπαλλαγῆσθαι οὐκ ἐπιεικοῦς ξυνοίζον τοῦ σώ-
 9. ματος οὔκουν οὐδὲ Ἀλέξανδρον ἐπιχειρῆσαι βιάσασθαι,
 γνόντα ἐλευθέρων ὄντα τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ Κάλανον γὰρ ἀνα- 5.
 πεισθῆναι τῶν ταύτῃ σοφιστῶν, ὅτινα μάλιστα δὴ αὐτοῖ
 ἀκράτορα Μεγασθένης ἀνέγραψεν, αὐτοῖς τε τοῖς σο-
 φισταῖς λέγειν κακίζοντας τὸν Κάλανον, ὅτι ἀπολιπὼν τὴν
 παρὰ σφίσιν εὐδαιμονίαν, ὁ δὲ δεσπότῃ ἄλλον ἢ τὸν Διὸν
 ἐθεράπευε.

(LIBER IV.)

FRAGM. XLVI.

Strab. XV. l. 6—8, p. 680—688.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

(Cf. *epit.* 23.)

- [Ἡμῖν δὲ τίς ἔνθα δικαία γένοιτο αἰσῖς περὶ τῶν Ἰνδικῶν ἐκ τῆς τοιαύτης στρατείας τοῦ Κέρου ἢ τῆς Σεμιράμιδος:] Συναποφαινέται δὲ πως καὶ Μεγασθένης τῇ λόγῳ τοιαύτῃ, κτείνων ἀπιστεῖν ταῖς ἀρχαίαις περὶ Ἰνδῶν ἱστορίαις· οὔτε γὰρ παρ' Ἰνδῶν ἔξω σταλῆναι ποτε στρατιάν, οὔτ' ἐπιλθεῖν ἔξωθεν καὶ κρατῆσαι πλὴν τῆς μεθ' Ἡρακλέους καὶ Διονύσου καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Καίτοι Σέσωσιριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον καὶ Τεάρκωνα τὸν Αἰθίοπα ἕως Εὐρώπης προελθεῖν. Ναινομοδόσορον δὲ τὸν παρὰ 687

FRAGM. XLVII.

Arr. Ind. 5. 4—12.

INDOS NUNQUAM AB ALIIS IMPUGNATOS ESSE POPULIS,
NEQUE ALIOS IMPUGNASSE.

1. Οὗτος ὢν ὁ Μεγασθένης λέγει, οὔτε Ἰνδοὺς ἐπιστρα- 4.
τεῖσαι οὐδαμοῖσιν ἀνθρώποις, οὔτε Ἰνδοῖσιν ἄλλοις ἀν-
2.θρώποις· ἀλλὰ Σέσωσιριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον, τῆς Ἀσίας 5.
κατωστρεφάμενον τὴν πολλήν, ἔσσι ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σὺν

Χαλδαίοις εὐδοκησάντα Ἡρακλῆους μᾶλλον καὶ ἕως στη-
λῶν ἐλάσαι. Μέχρι μὲν δὲ δεῦρο καὶ Τεάρονα ἀφικέσθαι
ἐκείνον δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Θράκην καὶ τὸν Πόν-
τον ἀπερχεῖν τὴν στρατιάν. Ἰδάνθουρον δὲ τὸν Σκύθην ἐπι-3.
θραμεῖν τῆς Ἀσίας μέχρι Αἰγύπτου. Τῆς δὲ Ἰνδικῆς μη-
δένα τοιούτων ἀψασθαι καὶ Σερίραμιν δ' ἀποθανεῖν πρὸ τῆς4.
ἐπιχειρήσεως. Πέρας δὲ μαθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς
μεταμύμψασθαι Ὑδρακας, ἐκτὶ δὲ μὴ στρατεύσαι, ἀλλ' ἐγγὺς
ἐλθεῖν μόνον, ἵν' ἴκα Κῆρος ἔλαινεν ἐπὶ Μασσαγέτας.

DE DIONYSO ET HERCULE.

Καὶ τὰ περὶ Ἡρακλῆους δὲ καὶ Διονύσου Μεγασθ. 5.
τῆς μὲν μετ' ὀλίγων αὐτὰ ἔγεται [τῶν δ' ἄλλων οἱ πλείους,
ὧν ἔστι καὶ Ἑρατοσθέντης, ἅπιστα καὶ μυθώδη, καθάπερ
καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. κ. τ. λ.]. — — — — [Ἐκ δὲ 6.
τῶν τοιούτων Νύσσαίους δὴ τινες ἔθνος προσονόμασαν καὶ
πόλιν παρ' αὐτοῖς Νύσσαν, Διονύσου κτίσμα, καὶ ὄρος τὸ
ὑπὲρ τῆς πόλεως Μηρόν, αἰτιασάμενοι καὶ τὸν αὐτόθι κισ-
σὸν καὶ ἀμπτελον οὐδὲ ταύτην τελεσίκαρπον ἀπορρεῖ γὰρ ὁ
βότρυς, πρὶν περᾶσαι, διὰ τοὺς ὄμβρους τοὺς αὐτὴν Διο-7.

6. στρατιῇ ἐλάσαντα, ὅπισθε ἀπονοστήσας Ἰνδάνθουρον δὲ τὸν 3.
Σκύθεα ἐκ Σκυθίης ὀρηθέντα πολλὰ μὲν τῆς Ἀσίας ἔθνηα
καταστρέψασθαι, ἐπελθεῖν δὲ καὶ τὴν Αἰγυπτίων γῆν κρα-
7. τέοντα Σερίραμιν δὲ τὴν Ἀσσυρίην ἐπιχειρεῖν μὲν στέλλεσθαι 4.
εἰς Ἰνδοὺς, ἀποθανεῖν δὲ πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖσι βου-
λεύμασιν ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ στρατεύσαι ἐπὶ Ἰνδοὺς μαῖνον

[DE DIONYSO ET HERCULE.]

8. Καὶ πρὸ Ἀλεξάνδρου, Διονύσου περὶ πολλὸς λόγος κα- 5.
τέχει, ὡς καὶ τοῦτον στρατεύσαντος ἐς Ἰνδοὺς καὶ καταστρε-
9. ψάμενον Ἰνδοῖς. Ἡρακλῆους δὲ περὶ οὐ πολλός Διονύσου 6.
μὲν γε καὶ Νύσσα πόλις μαῖμα οὐ φαῦλον τῆς στρατηλασίης
καὶ ὁ Μηρός τὸ ὄρος καὶ ὁ κισσὸς οὗτι ἐν τῇ ὄρει τοῦτ' ἔ-
γίνεται, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ὑπὸ τυμπάνων τε καὶ κυμβάλων 7.

- νίσου δ' ἀπογόνους τοὺς Ὀξυδράκας ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τῆς παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν πολυτελῶν ἐξόδων, βακχικῶς τὰς τε ἐκστρατείας ποιοιμένους τῶν βασιλέων καὶ τὰς ἄλλας ἐξό-
 8. λάζει καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς. Ἄσποντον δὲ τινα πέ-
 τραν, ἣς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποφθεῖ πηλσίον τῶν πετρῶν,
 Ἀλεξάνδρον κατὰ μίαν προσβολὴν ἐλόντος, σιμνέοντες
 ἔφασαν τὸν Ἡρακλέα τρεῖς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρῃ ταύτῃ,
 9. τρεῖς δ' ἀποκρουσθῆναι. Τῶν δὲ κοινωτησάτων αὐτῷ τῆς
 στρατείας ἀπογόνους εἶναι τοὺς Σίβας, σύμβολα τοῦ γένους
 αἰσῶντας τὸ τε θηρὸς ἀντέχεσθαι καθάπερ τὸν Ἡρακλέα
 καὶ τὸ σκιταλῆγορεῖν καὶ ἐπιχεκαῖσθαι βοῦσι καὶ ἡμίονοις
 10. ῥόπαλον. Βεβαιοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον καὶ ἐκ τῶν
 περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Προμηθεῖα καὶ γὰρ ταῦτα με-
 τετηγόχασι ἐκ τοῦ Πόντου δεῦρο ἀπὸ μικρᾶς προσάσεως,
 ἰδόντες σπῆλαιον ἐν τοῖς Παραπαμισάδεσι ἱερὸν τοῦτο γὰρ
 ἐνεδείξαντο Προμηθεῖος δεσμοτήριον, καὶ δεῦρο ἀφ' ἡμέτερον

- στελλόμενοι ἐς τὰς μάχας, καὶ ἐσθλὴς αὐτοῖσι καὶ ἀστικὸς
 8. εἶναι καθάπερ τοῦ Διονύσου τοῖσι βάκχοισιν. Ἡρακλέους 10.
 δὲ οὐ πολλὰ ὑπομνήματα. Ἀλλὰ τὴν Ἄσποντον γὰρ αἰετριν,
 ἥτινα Ἀλέξανδρος βίῃ ἐχειρώσαιο, ὅτι Ἡρακλῆς οὐ δυνατὸς
 ἐγένετο ἐξελεῖν, Μακεδονικὸν δοκεῖ μοι τὸ κόμπιασμα, κα-
 ταπεριῶν καὶ τὸν Παραπάμισον Καύκασον ἐκάλεον Μακεδόνες,
 10. οὐδέν τι προσήχοντα τοῦτον τῷ Καύκασῳ. Καὶ τι καὶ ἄντρον 11.
 ἐπιφρασθέντες ἐν Παραπαμισάδεσι, τοῦτο ἔφρασαν ἐκεῖνο
 εἶναι τοῦ Προμηθεῖος τοῦ Τιτῆνος τὸ ἄντρον, ἐν ᾧ τῷ ἐκρέ-
 9. ματο ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ πυρός. Καὶ δὴ καὶ ἐν Σίβαισιν, 12.
 Ἰνδικῶ γένοι, ὅτι θορὰς ἀντεχομένους εἶδον τοὺς Σίβας,
 ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους στρατηλασίης ἔφρασκον τοὺς ἐπολει-
 φθέντας εἶναι τοὺς Σίβας καὶ γὰρ καὶ σκιταλῆν φέρουσι
 τε οἱ Σίβαι, καὶ τοῖς βοῦσιν αὐτῶν ῥόπαλον ἐπιχεκαῖται
 καὶ τοῦτο ἐς μνήμην ἀνέφερον τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους.

τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Προμηθέως, καὶ τοῦτον εἶναι τὸν Καύκασον, ὃν Ἕλληνες Προμηθέως δεσμοστήριον ἀπέφηναν.]

FRAGM. XLVIII.

Joseph. contra Apion. I. 20. (T. II. p. 431. Haverc.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. fragm. XLVI. 2.)

Συμφωνεῖ καὶ Μεγασθένης ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τὸν προειρημένον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων (i. e. Ναβουχοδονόσορον) Ἡρακλέους ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει πράξεων διενηνοχέναι καταστρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. B.

Joseph. ant. Iud. X. 11. 1. (T. I. p. 538. Haverc.)

[Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήμματα λίθινα ἀνωκοδόμησε (scil. ὁ Ναβουχοδονόσορος), τὴν ὄψιν ἀποδοῦς ὁμοιοτάτην τοῖς ὄρεσι, καὶ καταφυτεῖνσας δένδροις παντοδαποῖς ἐξεργάσατο, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθεμεῖν τῆς οἰκείας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις.] Καὶ Μεγασθένης δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἰνδικῶν μνημονεύει αὐτῶν, δι' ἧς ἀποφαίνειν πειράται τοῦτον τὸν βασιλέα τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῷ μεγέθει τῶν πρά-

ξεων ὑπερβεβηκότα τὸν Ἡρακλέα καταισιρέψασθαι γὰρ αὐτὸν φησι Λιβύης τὴν πολλὴν καὶ Ἰβηρίαν.

FRAGM. XLVIII. C.

Zonar. ed. Basil. 1557. T. I. p. 87.

Μεμνῆσθαι δὲ αὐτοῦ (scil. τοῦ Ναβουχοδονόσορ) ὁ Ἰωσήπος λέγει καὶ πολλῶν τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν τὸν τε Βηρωσὸν καὶ τὸν Μεγασθένην καὶ τὸν Διοκλέα.

FRAGM. XLVIII. D.

G. Syncell. T. I. p. 419. ed. Bonn.

(p. 221. ed. Paris., p. 177. ed. Venet.)

Τὸν Ναβουχοδονόσορ ὁ Μεγασθένης ἐν τῇ δ' τῶν Ἰνδιζῶν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον ἀποφαίνει, ὅς ἀνδρεῖα μεγάλη Λιβύης τὸ πλεῖστον καὶ Ἰβηρίας καταισιρέψαιτο.

FRAGM. XLIX.

Abyden. ap. Euseb. praep. ev. IX. 41.

(ed. Colon. 1698. p. 456. D.)

DE NABUCODROSORO.

(Cf. p. 25.)

Μεγασθένης δὲ φησι, Ναβουχοδρόσοραν Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγνῶτα ἐπὶ τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίην στρατεύσας πάντας δὲ χειροσάμενον ἀπόδωμον αὐτίκων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι.

FRAGM. I.

Arr. Ind. 7—9.

DE POPULIS INDICIS.

1. (7.) Ἐθνεα δὲ Ἰνδικὰ εἴκοσι καὶ ἑκατόν τι ἅπαντα λέ- 1.
γει Μεγασθένης δυοῖν θέοντα. [Καὶ πολλὰ μὲν εἶναι
ἔθνεα Ἰνδικὰ καὶ αὐτοὺς ξυμφέρομαι Μεγασθένει τὸ δὲ
αἰρεκὲς οὐκ ἔχω εἰκάσαι ὅπως ἐκμαθὼν ἀνέγραψεν, οὐδὲ
πολλοσὶν μέρος τῆς Ἰνδῶν γῆς ἐπελθὼν, οὐδὲ ἐπιμυζίης
πᾶσι τοῖς γένεσιν ἐούσης ἐς ἀλλήλους].

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25—32.)

2. Πάλαι μὲν δὴ νομάδας εἶναι Ἰνδοὺς κατάπερ Σκυθέων 2.
τούς οὐκ ἀροτῆρας, οἳ ἐπὶ τῇσιν ἀμάξῃσι πλανώμενοι ἄλ-
λοτε ἄλλην τῆς Σκυθίης ἀμείβουσιν, οὔτε πόλιας οἰκέοντες
3. οὔτε ἱερὰ θεῶν σέβοντες· οὕτω μὲν Ἰνδοῖσι πόλιας εἶναι
μὴδὲ ἱερὰ θεῶν δεδομημένα· ἀλλ' ἀμπέχεσθαι μὲν δοράς
θηρίων ὅσων κατακαίνουσιν σιτέσθαι δὲ τῶν δενδρέων τὸν 3.
φλοιὸν καλέεσθαι δὲ τὰ δένδρεα ταῦτα τῇ Ἰνδῶν φωνῇ τάλαι
καὶ φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν κατάπερ τῶν φοινίκων ἐπὶ τῇσι κο-
4. ρυφῇσιν οἷά περ τολύπας. Σιτέσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων 4.
ὅσα ἔλθοιεν ὁμοφαγέοντας, πρὶν δὴ Διόνυσον ἔλθεῖν ἐς τὴν
5. χώραν τῶν Ἰνδῶν. Διόνυσον δὲ ἔλθόντα, ὥς καρτερὸς ἐγέ- 5.
νετο Ἰνδῶν, πόλιας τε οἰκῆσαι καὶ νόμους θέσθαι τῇσι
πόλεσιν, οἶνον τε δοιῆρα Ἰνδοῖς γενέσθαι κατάπερ Ἑλλήσι,
6. καὶ σπεῖρειν διδάξαι τὴν γῆν διδόντα αὐτὸν σπέρματα ἢ 6.
οὐκ ἐλάσσοντος ταύτῃ Τριπτολέμου, ὅτε περ ἐκ Δήμητρος
ἐστάλη σπεῖρειν τὴν γῆν πᾶσαν ἢ πρὸ Τριπτολέμου τις
αὐτός Διόνυσος ἐπελθὼν τὴν Ἰνδῶν γῆν σπέρματά σφισιν
7. ἔδωκε καρποῦ τοῦ ἡμέρου βόας τε ὑπ' ἀρότῳ ζεύξαι Διό- 7.
νυσον πρῶτον, καὶ ἀροτῆρας ἀπὲρ νομάδων ποιῆσαι Ἰνδῶν
8. τοὺς πολλοὺς καὶ ὀπλίαι ὄπλοισι τοῖσιν ἀρηγίοισι. Καὶ 8.

- θεοὺς σέβειν ὅτι ἐδίδαξε Διόνυσος ἄλλους τε καὶ μάλιστα
 δὴ ἑκπτόν κυμβαλίζοντας καὶ τυμπανίζοντας καὶ ὄρχησιν
 δὲ ἐκδιδάξαι τὴν σατυρικὴν, τὸν κόρδακα παρ' Ἑλλήσι κα-
 9. λούμενον καὶ κομῶν Ἰνδοὺς τῷ θεῷ, μίτηρηφορέειν τε ἀνα-
 δεῖξαι καὶ μύρων ἀλοιφὰς ἐκδιδάξαι, ὥστε καὶ εἰς Ἀλέξαν-
 δρον ἔτι ὑπὸ κυμβάλων τε καὶ τυμπάνων ἐς τὰς μάχας Ἰνδοὶ
 καθίσταντο.
10. (8.) Ἀπρίοντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὥς οἱ ταῦτα κε-
 1. κοσμέατο, κατεστῆσαι βασιλεῦα τῆς χώρας Σιαρτέμβαν, τῶν
 ἑταίρων ἕνα τὸν βακχωδέστατον· τελευτήσαντος δὲ Σιαρ-
 τέμβαν τὴν βασιλείην ἐκδέξασθαι Βουδύαν τὸν τούτου παῖδα
 11. καὶ τὸν μὲν πεντήκοντα καὶ δύο ἔτεα βασιλεῦσαι Ἰνδῶν,
 τὸν πατέρα τὸν δὲ παῖδα εἴκοσιν ἔτεα· καὶ τούτου παῖδα
 12. ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην Κραδεύαν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε, τὸ
 3. πολὺ μὲν κατὰ γένος ἀμείβειν τὴν βασιλείην, παῖδα παρὰ
 πατρὸς ἐκδεχόμενον· εἰ δὲ ἐκλείποι τὸ γένος, οὕτω δὴ ἀρι-
 στήνδην καθίστασθαι Ἰνδοῖσι βασιλέας.

DE HERCULE.

(Cf. epit. 34—38.)

13. Ἡρακλέα δέ, ὅτινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέ-
 4. χει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. Τούτου τὸν
 5. Ἡρακλέα μάλιστα πρὸς Σουρασηνῶν γεραίρεσθαι Ἰνδικοῦ
 ἔθνεος, ἵνα δύο πόλεις μεγάλαι Μέθορα τε καὶ Κλεισό-
 βορα, καὶ ποταμὸς Ἰωβάρις πλωτὸς διαθῇ τὴν χώραν αὐ-
 14. τῶν. Τὴν σκευὴν δὲ οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἦντινα ἐφόρει,
 6. Μεγασθένης λέγει ὅτι ὁμοίην τῷ Θηβαίῳ Ἡρακλεῖ, ὥς
 αὐτοὶ Ἰνδοὶ ἀπηγγέονται· καὶ τούτῳ ἄρσενας μὲν παῖδας
 πολλοὺς κατὰ γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ, (πολλῇσι γὰρ δὴ
 γυναιξίν ἐς γάμον ἐλθεῖν καὶ τούτον τὸν Ἡρακλέα,) θυγα-
 15. τέρα δὲ μοιτογενέην οὔτομα δὲ εἶναι τῇ παιδί Πανδαίην
 7. καὶ τὴν χώραν ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἥστινος ἐπέτρεψεν αὐτήν.

L. 10. Σιαρτέμβαν, Σιαρτέμβαν. — V. L. Σιατέμβαν, Σιατέμβαν.

- ἄρχειν Ἡρακλῆς, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον· καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πενταχοσίους, ἵππων δὲ ἐς τετρακισχιλίην, πεζῶν δὲ ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. Καὶ τὰδε μετεξέτεροι Ἰνδοὶν περὶ 16. Ἡρακλέους λέγουσιν ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ καθάραντα ὃ τι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν 9. τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικῆϊον [ὅτινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἱ 16b. τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι καὶ Ἑλλήνων δὲ πάλοι καὶ Ῥωμαίων νῦν ὅσοι πολυκτεῖανοι καὶ εὐδαίμονες, μέζονι ἔτι σπουδῇ ὠνεύονται] τὸν μαργαρίτην δὲ τὸν θαλάσσιον, οὕτω 10. τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλὸν 17. οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὲ τοῦτον, τῇ θιγατρί τῇ ἑωυτοῦ εἶναι κόσμον.

DE MARGARITIS.

11. Καὶ λέγει Μεγασθένης*), θηρεύεσθαι τὴν κόγχην 19. αὐτοῦ δικτύοισι, νέμεσθαι δ' ἐν τῇ θαλάσῃ κατ' αὐτὸ πολυλὰς κόγχας, καθάπερ τὰς μελίσσας καὶ εἶναι γὰρ καὶ τοῖσι 12. μαργαρίται βασιλέα ἢ βασίλισσαν, ὡς τῇσι μελισσίῃσι. Καὶ 19. ὅστις μὲν ἐκείνον κατ' ἐπιτυχίην συλλάβοι, τοῦτον δὲ εἰπε-

*) FRAGM. L. B.

Plin. hist. nat. IX. 55.

DE MARGARITIS.

Quidam tradunt, sicut apibus, ita concharum examinibus singulas magnitudine et vetustate praeecipuas esse veluti duces, mirae ad cavendum solertiae, has urinantium cura peti. Illis captis facile ceteras palantes retibus includi: multo deinde obrutis sale in vasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones, decidere in ima.

L. 16. ὅτι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν. — V. L. ὅτι περ κακὸν, κίναδος ἐξευρεῖν.

τέως περιβάλλειν καὶ τὸ ἄλλο σμήνος τῶν μαργαριτῶν εἰ
 δὲ διαφύγοι σφᾶς ὁ βασιλεὺς, τούτῳ δὲ οὐκέτι θηρατοὺς
 εἶναι τοὺς ἄλλους· τοὺς ἀλόντας δὲ περιορῆν κατασπατῆναι
 20. σφισι τὴν σάρκα, τῷ δὲ ὀστέῳ ἐς κόσμον χρησθαι. Καὶ 13.
 εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτην τριστάσιον καὶ
 τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἅπεφθον, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ
 ὀρυσσόμενον.

DE TERRA PANDAEA.

21. (9.) Ἐν δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐβασίλευσεν ἡ θνητάτη 1.
 τοῦ Ἡρακλέους, τὰς μὲν γυναῖκας ἐπιταετέϊς ἐοῦσας ἐς ὥρην
 γάμου εἶναι, τοὺς δὲ ἄνδρας τεσσαράκοιτα ἔτα τὰ πλεῖστα
 22. βιώσκεσθαι*). Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' 2.
 Ἰνδοῖσιν Ἡρακλέα, ὁμηρόνου οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεὶ
 τε δὴ ἐγγὺς ἔμαθεν ἑαυτῷ ἐοῦσαν τὴν τελευτήν, οὐκ ἔχοντα
 ὅτῳ ἀνδρὶ ἐκδῶ τὴν παιδα ἑωυτοῦ ἐπαξίῳ, αὐτὸν μνηῆναι
 τῇ παιδί ἐπιταετέϊ ἐοῦσῃ, ὥς γένος ἐξ οὗ τε κλέϊνης ὑπο-
 23. λείπεσθαι Ἰνδῶν βασιλέας. Ποιεῖσαι ὦν αὐτὴν Ἡρακλέα 3.
 ὡραίην γάμον· καὶ ἐκ τοῦδε ἄπαν τὸ γένος τοῦτο ὅσον ἡ
 Πανδαίη ἐπῆρξε, ταυτὸ τοῦτο γένος ἔχειν παρὰ Ἡρακλέον.
 23a. [Ἔμοι δὲ δοκεῖ, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε αἶσιπα Ἡρακλέης 4.
 οἷός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀποσῆναι μακροβιώτε-
 ρον, ὥς ὡραίῃ μνηῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ 5.

*) FRAGM. LI.

Phlegon. mirab. 33.

DE TERRA PANDAEA.

(Cf. fragm. XXX. 6.)

Μεγασθένηςης φησὶν τὰς ἐν Πανδαίᾳ κατοικοῦσας γυ-
 ναῖκας ἑξαετέϊς γενομένας τίκειν.

- τῆς ὥρης τῶν ταύτῃ παίδων ἀνρεκέα ἐστίν, ἐς ταὐτὸν φέρειν
δοκεῖ ἔμouγε ἐς ὃ τι περ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίης
ὅτι τεσσαρακοντούτεες ἀποθνήσκουσιν οἱ πρεσβύτατοι αὐτῶν.
6. Οἷς γὰρ τό τε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται καὶ ὁ ^{23b}
θάνατος ὁμοῦ τῷ γῆρα, πάντως που καὶ ἡ ἀκμὴ πρὸς λόγον
- 7 τοῦ τέλεος ταχύτερῃ ἐπανθῆεν ὥστε τριακοντούτεες μὲν
ὠμογέροντες ἄν που εἰεν αὐτοῖσιν οἱ ἄνδρες, εἴκοσι δὲ ἔτεα
γεγονότες οἱ ἔξω ἡβῆς νεανίσκοι ἡ δὲ ἀκροτάτῃ ἡβῇ ἀμφι
τὰ πεντεκαίδεκα ἔτεα καὶ τῇσι γυναιξίν ὥρη τοῦ γάμου
8. κατὰ λόγον ἂν οὕτω ἐς τὰ ἐπὶ τὰ ἔτεα συμβαίνοι.] Καὶ γὰρ ²⁴
τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον
μὲν τῆς ἄλλης, αὐτοὺς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ
φθίνειν ταχύτερον.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

(Cf. epit. 32.)

9. Ἀπὸ μὲν δὴ Διονύσου βασιλέας ἡρίθμεον Ἰνδοὶ ἐς Σαν- ²⁵
δράκοιταν τρεῖς καὶ πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτεα δὲ δύο
καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακισχίλια ἐν δὲ τούτοισι τρεῖς τὸ
πάν εἰς ἔλενθερίην — — — — —
— — — — —
τὴν δὲ καὶ ἐς τριακόσια τὴν δὲ εἴκοσι τε ἔτεον καὶ ἑκατὸν *)

*) FRAGM. L. C.

Plin. h. n. VI. 21. 4—5.

DE ANTIQUA INDORUM HISTORIA.

*Indi enim prope gentium soli nunquam migravere finibus suis.
Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum
CLIV., annis VI. M. CCCCLI. adiciunt et menses tres.*

Solln. 52. 5.

*Indiam Liber pater primus ingressus est, utpote qui Indis
subactis omnium primus triumphavit. Ab hoc ad Alexandrum
M. numerantur annorum sex mittia quadringenti quinquaginta
unus, additis et amplius tribus mensibus, habita per reges
computatione, qui centum quinquaginta tres tenuisse medium
aevum deprehenduntur.*

L. C. reges eorum CLIV. — V. L. reges eorum CLIII.

26. πρεσβύτερόν τε Διόνυσον Ἡρακλέους δέκα καὶ πέντε γε- 10.
 νήσιν Ἰνδοὶ λέγουσιν ἄλλον δὲ οὐδένα ἐμβαλεῖν ἐς γῆν τῶν
 Ἰνδῶν ἐπὶ πολέμῳ· οὐδὲ Κῦρον τὸν Καμβίσειω καίτοι ἐπὶ
 Σκύθας ἐλάσαντα καὶ τὰλλα πολυπραγμονέστατον δὴ τῶν
 27. κατὰ τὴν Ἀσίην βασιλέων γενόμενον τὸν Κῦρον. Ἀλλὰ Ἀλέ- 11.
 ξάνδρον γὰρ ἐλθεῖν τε καὶ κρατῆσαι πάντων τοῖς ὅπλοις,
 ὅσους γε δὴ ἐπηλθε· καὶ ἄν καὶ πάντων κρατῆσαι, εἰ ἡ
 στρατιὴ ἤθελεν. Οὐ μὲν δὴ οὐδὲ Ἰνδῶν τινα ἔξω τῆς οὐ 12.
 κείης σταλῆναι ἐπὶ πολέμῳ διὰ δικαιοσύνην.

FRAGM. LI.

V. p. 150.

FRAGMENTA INCERTA.

FRAGM. LII.

Aelian h. a. XIII. 8.

DE ELEPHANTIS.

(Cf. *fragm.* XXXVI. 10., XXXVII. 10.)

Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ 1.
 πόμα ἐστί, τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν
 ὁ τῶν ἀμπέλων ἐπεὶ τὸν μὲν εἰς ὀρυζῆς χειρουργοῦσι, τὸν
 δὲ ἐκ καλάμων. Προΐασι δὲ καὶ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες 2.
 εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, καὶ ἄγονται γε ἐπὶ τοὺς λειμῶ-
 νας, καὶ ὁσμῇ πωλενθισόμενοι τῇ ἰδίᾳ τῇ καὶ ὁ μὲν ἐκλέγει
 κρίνας τῇ ὁσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαρον δὲ ἔχων ὁ πωλεντής
 τρυγῶντος καὶ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἴτα ὅταν ἐμπλήσῃ
 τοῦτον, ὥσπερ οὖν ὁπώρην θρεπόμενος, λούται, καὶ ἡδεῖται
 τῷ λουτρῷ κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀβροτέρους. Εἴτα 3.
 ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, καὶ βοᾷ βραδύνοτος, καὶ οὐχ
 αἰρεῖται τροφήν πρὶν ἢ κομίσει τίς οἱ ὅσα ἐτρίγησεν εἴτα
 μὲντοι τῇ προβοσκήδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ τάλαρον τῆς φά-
 τνης καταπάττει τὰ χεῖλη, ἡδυσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ
 τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὥς εἰπεῖν κατασπείρει δὲ καὶ τοῦ
 χώρου ἔνθα αὐλίζεται τῶν ἀνθέων πολλά, ἡδυσμένοιο αἰ-
 ρεῖσθαι γλιχόμενος ὑπνον. Ἰδοὶ δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα 4.

πιχλὼν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος. Μέγιστοι δὲ ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι Πραΐσιοι, δεύτεροι δ' ἂν ἰάττοιτο τῶνδε οἱ Ταξίλοι.

Ad Megasthenem hoc fragmentum refertur quum propter res h. l. narratas, tum ideo, quia Megasthenis haud dubie est narratio et quae praecessit (fragm. XXXVIII.) et quae sequitur (fragm. XXXV.)

FRAGM. LIII.

Aelian. h. a. III. 46.

DE ELEPHANTO ALBO.

(Cf. fragm. XXXVI. II. XXXVII. II.)

1. Ἐλέφαντος πωλίῳ περαιγγάνει λευκῇ πωλεντῆς ἐλέφαντος Ἰνδός, καὶ παραλαβὼν ἔτρεφεν ἐπὶ νεαρόν, καὶ κατὰ μικρὰ ἀπέτρεψε χειροῦθι, καὶ ἐπωχεῖτο αὐτῷ, καὶ ἦρα τοῦ κτήματος, καὶ ἀντιγράτο, ἀνθ' ὧν ἔθρεψε τὴν ἀμοιβὴν κομιζόμενος ἐκείνους. Ὁ τοίνυν βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πυθόμενος ἤτει λαβεῖν τὸν ἐλέφанта. Ὁ δὲ ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν καὶ μέντοι περιαλγῶν, εἰ ἔμελλα δεσποῦσιν αὐτοῦ ἄλλος, οὐκ ἔφατο δώσειν, καὶ ὥχετο ἀπὸ τῆς ἐρημον ἀναβὰς τὸν ἐλέφанта. Ἀγανακτεῖ ὁ βασιλεὺς, καὶ πέμπει καὶ αὐτοῦ τοὺς ἀρμυρησομένους καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίχην ἄξοντας. Ἐτεῖ δὲ ἦγον, ἐπειρῶντο πείραν προσφέρειν οὐχοῦν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔβαλλεν αὐτοὺς ἄκωθεν, καὶ τὸ θηρίον ὡς ἀδικούμενον ἀνημύετο· καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.
4. Ἐτεῖ δὲ βληθεὶς ὁ Ἰνδὸς καιώλιασθεν, περιβαίνει μὲν τὸν τροφέα ὁ ἐλέφας, κατὰ τοὺς ὑπερασπιζοντας ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ τῶν ἐπιόντων πολλοὺς ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἄλλους ἐτρέφετο· περιβαλὼν δὲ τῷ τροφῇ τὴν προσβολίδα αἶρει τε αὐτὸν καὶ ἐπὶ τὰ αὔλια κομίζει, καὶ παρέμεινεν ὡς φίλος.
- 4b. φίλος πιστός, καὶ τὴν εὐνοίαν ἐπεδείκνυτο. [Ὡ ἄνθρωποι πονηροί, καὶ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνι ψόφον αἰεί, ἐπ' ἀρισταία τε χορεύοντες, ἐν δὲ τοῖς κινδύνους προσδοῖαι, καὶ μάτην καὶ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραινόντες!]

FRAGM. LIV.

Pseudo-Origen, philosoph. 24.

Ed. Delarue, Paris. 1733. Vol. I. p. 904.

DE BRAHMANIS EORUMQUE PHILOSOPHIA.

(Cf. fragm. XLI., XLIV., XLV.)

Περὶ Βραχμάνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἰνδοῖς αἵρεσις φιλοσοφουμένων ἐν 1.
τοῖς Βραχμάναις, οἱ βίον μὲν ἀνάρκτῃ προβάλλονται, ἐμψύ-
χων δὲ καὶ τῶν διὰ πυρὸς βροχμάτων πάντων ἀτέχονται,
ἀκροδρῖοις ἀρκοῦμενοι, μηδὲ αὐτὰ ταῦτα τριγῶντες, ἀλλὰ
τὰ πλείοντα εἰς τὴν γῆν βασιάζοντες ζῶσιν, ὕδωρ ποταμοῦ
Ταγαβενὰ πίνοντες. Διαβιοῦσι δὲ γυμνοί, τὸ σῶμα ἔνδυμα
τῇ ψυχῇ ἐπὶ τοῦ θεοῦ γεγονέναι λέγοντες. Αὐτοὶ τὸν θεὸν 2.
φῶς εἶναι λέγουσιν, οὐχ ὅποιόν τις ὁρᾷ, οὐδ' οἷον ἥλιος καὶ
πῦρ, ἀλλὰ ἐστὶν αὐτοῖς ὁ θεὸς λόγος, οὐχ ὁ ἑαυθρος, ἀλλὰ
ὁ τῆς γνώσεως, δι' οὗ τὰ κρυπτὰ τῆς γνώσεως μυστήρια
ὁρᾶται σοφοῖς. Τοῦτο δὲ τὸ φῶς, ὃ φασὶ λόγον τὸν θεόν,
αὐτοὺς μόνους εἰδέναι Βραχμάνας λέγουσι διὰ τὸ ἀπορρήψαι
μόνους τὴν κεκοδοξίαν, ὃ ἐστὶ χιτῶν τῆς ψυχῆς ἔσχατος.
Οὗτοι θανάτου καταφρονοῦσιν. Λεῖ δὲ ἰδίᾳ φωνῇ θεὸν 3.
ὀνομάζουσι, καθὼς προείπομεν, ὕμνους τε ἀναπέμπονσι.
Οὔτε δὲ γυναῖκες παρ' αὐτοῖς, οὔτε τεκνοῦσιν. Οἱ δὲ τοῦ
ὁμοίου αὐτοῖς βίον ὁρεχθέντες, ἐκ τῆς ἀντιπέραν χώρας
τοῦ ποταμοῦ διαπερῆσαντες, ἐκεῖσε ἐναπομένουσιν ἀναστρέ-
φοντες μηκέτι. Καὶ αὐτοὶ δὲ Βραχμᾶνες καλοῦνται. Βίον 4.
δὲ οὐχ ὁμοίως διάγουσιν· εἰσὶ γὰρ καὶ γυναῖκες ἐν τῇ χώρᾳ,
ἐξ ὧν περ οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες γεννῶνται καὶ γεννῶσιν.

Τοῦτον δὲ τὸν λόγον, ὃν θεὸν ὀνομάζουσι, σωματικὸν 5.
εἶναι, περιχειμένον τε σῶμα ἐξωθεν ἑαυτοῦ, καθάπερ εἴ τις
τὸ ἐκ τῶν προβάτων ἔνδυμα φορεῖ· ἀπεκδυσάμενον δὲ τὸ
σῶμα, ὃ περιτίθεται, ὁρθαλμοφανῶς φαίνεσθαι. Πόλεμον 6.
δὲ εἶναι ἐν τῷ περιχειμένῳ αὐτῶν σώματι οἱ Βραχμᾶνες
λέγουσι, καὶ πλεῖρες εἶναι πολέμων αὐτοῖς τὸ σῶμα νεομι-

- κασιν πρὸς ὃ ὥς πρὸς πολεμίους παρατεταγμένοι μάχονται,
 7. καθὼς προδεδηλώκαμεν. Πάντας δὲ ἀνθρώπους λέγουσιν
 αἰχμαλώτους εἶναι τῶν ἰθιῶν συγγενῶν πολεμίῳ, γαστρός
 καὶ αἰδοίων, λαιμοῦ, ὀργῆς, καρᾶς, λύπης, ἐπιθυμίας καὶ
 τῶν ὁμοίων μόνος δὲ πρὸς τὸν θεὸν χωρεῖ ὁ κατὰ τούτων
 8. ἐγείρας τρόπαιον. Διὸ Διῶδωται μὲν, πρὸς ὃν Ἀλέξανδρος
 ὁ Μακεδὼν εἰσῆλθεν, ὡς νενικηκότα τὸν πόλεμον τὸν ἐν τῷ
 σώματι Βραχμῶνες θεολογοῦσι, Καλάνου δὲ καταφέρονται
 ὡς ἀσεβὲς ἀποστήσαντος τῆς κατ' αὐτοὺς φιλοσοφίας.
 9. Ἀποθέμενοι δὲ Βραχμῶνες τὸ σῶμα ὥσπερ ἐξ ὕδατος
 ἰχθύες ἀνακύνσαντες εἰς αἴρα καθαρὸν ὀρῶσι τὸν ἥλιον.

FRAGM. LV.

Pallad. de Bragmanibus. p. 8. 20. seq. ed. Londin. 1668.

(Camerar. libell. gnemolog. p. 116. 124. seq.)

DE CALANO ET MANDANI.

(Cf. fragm. XLI. 19., XLIV, XLV.)

1. Ἐσθίουσι δὲ (οἱ Βραχμῶνες) τὰ παρανυχάνοντα ἀρό- p. 8.
 ὄρου, καὶ λαχάνων τὰ ἄγρια, ὅσα ἡ γῆ ἐκφέρει αὐτομάτως
 καὶ ὕδωρ πίνουσιν νομάδες ὄντες ἐν ἵλαις, ἐπὶ φύλλοις ἀνα-
 παύόμενοι.

FRAGM. LV. B.

Ambrosius de moribus Brachmanorum p. 62. 68. seq. ed. Pallad.

Londin. 1668.

DE CALANO ET MANDANI.

1. *Edunt autem (Brachmani) ea, quæ super terram pecudum more p. 62.*
potuerint invenire, h. e. arborum folia et utera silvestria.

p. 20. — Κάλανος οὖν ὁ ψευδὴς φίλος ὑμῶν ταύτην ἔσχε τὴν 2.
 γνώμην, ἀλλ' ὑφ' ἡμῶν καταπατεῖται καὶ ὁ παρὰ τὸν πολλῶν
 κακῶν πᾶσι παρ' ὑμῖν ἐστὶν ἐντιμος καὶ τιμᾶται ὑφ' ὑμῶν
 ἀνοφελὴς γὰρ ὧν ἡμῖν παραπέμπεται ἐξουθενωθείς καὶ
 πάντα, ὅσα ἡμεῖς καταπατοῦμεν, ταῦτα ἐθαύμασεν ὁ φιλαρ-
 γυρήσας Κάλανος, ὁ μάταιος ὑμέτερος φίλος, ἀλλ' οὐχ ὑμέ-
 τερος, μέλεος καὶ τῶν ἀθλίων ἐλεεινότερος, τὴν ψυχὴν
 ἑαυτοῦ ἀπώλεσε φιλαργυρήσας· καὶ διὰ τοῦτο ἄξιός ἡμῶν 3.
 οὐκ ἐφάνη, οὐδὲ ἄξιός τῆς πρὸς τὸν θεὸν φιλίας, οὐδὲ
 ἐναντιπαύσατο ταῖς ἐν ὕλαις ἀμεριμνίαις, ἐν ταύταις ἐντρο-
 φήσας, οὐδὲ ἐλπίδα ἔσχε τῆς μετὰ ταῦτα προσδοκίας, τὴν
 ἀθλίαν αὐτοῦ ψυχὴν φιλαργυρίᾳ κατακτείνας.

p. 21. Ἔστι δέ τις παρ' ἡμῖν Δάνδαμις, ὃς ἐν ὕλῃ κατὰκειται 4.
 ἐπὶ φύλλοις, ὃς εἰρήνῃ ἐγγὺς ἔχει πηγὴν ὡς μαζὸν ἀκέραιον
 ἀμείλων μηρός. Τότε Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἀκούσας
 ταῦτα πάντα παρεκάλεσε τοῦτον διδάσκαλον αὐτῶν καὶ πρύ-
 ταν, τῶν λόγων τούτων συντυχεῖν. — — — — —

p. 22. — Πορευθεῖς δὲ οὗτος (scil. ὁ Ὀρησικράτης) καὶ τὸν μέγαν 5.
 Δάνδαμιν εὐρὼν εἶπε· Χαίροις, διδάσκαλε Βραγμαίων· νιὸς
 θεοῦ Διὸς τοῦ μεγάλου, βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὃς ἐστὶ παντὸς
 ἀνθρώπου δεσπότης, καλεῖ σε ὃς ἐλθόντος σου πρὸς αὐτὸν

p. 23. — *Catanius amicus est vester, sed spernitur et calcatur a nobis.* 2.
Qui ergo multorum malorum auctor apud vos fuerit, a vobis ho-
noratur et colitur, quia vero est inutilis, proicitur a nobis, et illa,
quae nos omnino non quaerimus, Catano pro ea, quam habuit
erga pecuniam, cupiditate placuerunt. Sed non erat noster hic 3.
talis, qui animam suam miserabiliter laesit ac perdidit. ob quod
neque dei neque nostri amicus esse visus est dignus, neque in hoc
saeculo inter silvas habere meruit securitatem, neque illam spe-
rare gloriam potuit, quae promittitur in futuro.

Alexander imperator, ubi venit ad silvas, Dandamim quidem 4.
ipsum in transitu videre non potuit. — — — — —

p. 24. *Ubi igitur supra dictus ad Dandamim nuntius venit, his eum 5.*
allocutus est verbis: Dixit filius dei Iovis magni, Alexander im-
perator, qui est dominus generis humani, ut properes ad illum

- πολλά καὶ καλὰ παρέξει δῶρα, μὴ ἐλθόντος δὲ σου τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖ.
6. Ὁ δὲ Δάνδαμις ἀκούσας, μειδιάσας χαριέντως, οὐδ' ἐπῆρεν ἑαυτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν φύλλων, ἀλλὰ καταγελάσας τοῦτου κατακείμενος ἀπεκρίνατο οὕτως· Ὁ θεὸς ὁ μέγας βασιλεὺς ὕβριν οὐδέποτε γεννᾷ, ἀλλὰ φῶς, εἰρήνην, ζωὴν καὶ ὕδωρ, σῶμα ἀνθρώπου, καὶ ψυχάς, καὶ τάντας δέχεται,
7. ὅταν μοῖρα λύσῃ τάντας, μηδαμῶς θήσας ἐπιθυμίαν. Ἐμὸς οὔτως δεσπότης καὶ θεὸς μόνος, ὃς φόνον ἀποστρέφεται, πολέμους οὐ κατεργάζεται. Ἀλέξανδρος δὲ θεὸς οὐκ ἐστὶν εἰδὼς ἀποθνήσκειν πῶς πάντων ἐστὶ δεσπότης, ὃς οὐ παρηλθε ποταμὸν Τιβεροβοάμ, οὐδ' εἰς κόσμον ὅλον τὸν αὐτοῦ
8. θρόνον τέθεικεν; Καὶ Ἀλέξανδρος οὐδὲ ζῶν ἐν ἄδου οὐδέπω p. 23. παρηλθει, οὐδὲ τῆς μεσοπορείας ἡλίου οἶδε τὸν δρόμον, καὶ μεθορίois καρποφόροις συνθία (?)· οὐδὲ γινώσκει αὐτοῦ τὸ ὄνομα. Εἰ αὐτὸν οὐ χωρεῖ ἡ ἐκεῖ γῆ, διαβαινέτω Γάγγην ποταμὸν, καὶ εὐρήσει γῆν δυναμένην ἀνθρώπους φέρειν, εἴπερ ἡ παρ' αὐτοῖς οὐκέτι ὑπομένει βασιτάζειν τοῦτον.
9. Ὅσα δὲ μοι ὁμολογεῖ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσα ἐπαγγέλλεται

venire, quia tibi, si veneris, plurima dabit munera, si vero venire noluieris veluti contemptorem te capite punit.

6. *Quae quum ad Dandamis aures dicta venissent, non surrexit ex foliis, quibus fultus iacebat, sed tale responsum ridens reddidit ac recumbens: deus, inquit, maximus parare cuiquam nescit iniuriam, sed lumen vitae rursus iis praestat animis, quae suo sol-*
7. *verint fato. Meus ergo ille solus est dominus, qui homicidia vetat et qui bella non concitat. Alexander vero non est deus, quia et ipse moriturus est. Quemadmodum igitur potest esse omnium dominus, qui nondum Tyberoboam fluvium transfretavit, neque*
8. *per totum mundum sedem suam locavit, non zonam Gadem transiit, non in medio orbis cursum solis asperxit? Quare gentes plurimae nec eius quidem nomen adhuc nosse potuerunt. Si autem non capit eum illa, quam possidet, terra, fluvium transeat nostrum,*
9. *et inveniet solum tale, quod norit homines sustinere. Quaecunque*

παρέξειν μοι δῶρα, ἐμοὶ ἄχρηστα τεγγάνει ταῦτα δέ μοι
 φίλα καὶ χρησιὰ καὶ χρήσιμα τεγγάνει, οἶκος, τὰ φύλλα
 ταῦτα, καὶ τροφή πίων, αἱ παρανθοῦσαι βοτάναι, καὶ ὕδωρ¹⁰
 εἰς πότον τὰ δὲ λοιπὰ χρήματά τε καὶ πράγματα μετὰ
 μερίμνης συναγόμενα καὶ οἱ συνάγοντες αὐτὰ ἐν ἐκείνοις
 ἀπολλύμενοι οὐδὲν ἕτερον ἢ λύπας παρέχειν εἴωθεν, ἧ ἔστιν
 ἐμπεπλησμένος πᾶς βροτός. Νῦν δὲ ἐγὼ καθεύδω ἐπὶ
 στρωμνῆς φύλλων κεκλεισμένοις ὄμμασιν οὐδὲν τηρῶν χρυσὸν
 24. γὰρ ἐὰν θέλῃσω τηρεῖν, διαφθείρω μου καὶ τὸν ὕπνον. Γῆ¹¹
 μοι πάντα φέρει, ὥς μήτηρ γάλα (δ' ἔστι) τῷ τεχθέντι ἐφ'
 ἃ θέλω, ἔρχομαι ὃ μὴ θέλω μεριμνῆν, οὐκ ἀναγκάζομαι.
 Ἐὰν δέ μου τὴν κεφαλὴν ἀφέλῃ Ἀλέξανδρος, τὴν ψυχὴν
 οὐκ ἀπολέσει, ἀλλὰ μένει αὐτῇ μόνη σιωπῶσα ἥ δὲ ψυχὴ
 πρὸς τὸν δεσπότην ἀπελεύσεται, τὸ σῶμα ὥς ῥάκος ἐπὶ
 τῆς γῆς καταλιπούσα, ὅθεν καὶ ἐλήφθη. Πνεῦμα δὲ γενό-¹²
 μένος ἐγὼ ἀναβήσομαι πρὸς τὸν Θεόν μου, ὃς ἡμᾶς κατέ-
 κλεισεν ἐν σαρκὶ καταλείψας ἐπὶ γῆν, πειράζων, πῶς κατα-
 βάντες, ὥς προσέταξε, ζήσωμεν αὐτῷ ὡς ἀπελθόντι πρὸς
 αὐτὸν ἀπαιτήσῃ λόγον, δικαστῆς ὢν πάντων ὑβρισμάτων.

mihī Alexander pollicetur, si ea praestiterit, cuncta inutilia mihī
 erunt. Ego enim habeo domum folia, herbis quoque, quae adiacent
 mihī, vescor, et aquam poto; posthabeo alia, quaecunque cum
 sollicitudine colliguntur ac pereunt, nihilque aliud praeter tristi-
 tiam quaerentibus ea atque habentibus praebent. Nunc igitur
 securus quiesco, clausisque oculis nil omnino custodio. Si aurum
 voluero servare, somnum meum dissipo: terra mihī omnia ut lac¹¹
 mater infanti ministrat. Ad quemcunque accedere voluero locum,
 vado, quocunque autem ire noluerō, nullius sollicitudinis neces-
 70. sitate compellor. Et si caput meum voluerit abscindere, animam
 auferre non poterit; sed caput tantummodo iacens tollet, anima
 vero discedens caput suum veluti partem vestis alicuius relinquet,
 ac reddet ei, a quo id susceperat, nempe terrae. Quam autem¹²
 factus spiritus fuero, ad deum, qui eum intra hanc carnem in-
 ctusit, ascendam. Qui quum hoc fecerit, tentare nos voluit, ut
 videret, quemadmodum discedentes ab eo in hoc saeculo viveremus.
 Et postmodum, quum ad eum fuerimus reversi, rationem vitae
 huius a nobis exposcet. Cui assistens ego videbo iniuriam meam,
 eiusque iudicium in illos, qui iniuriosi mihī fuerunt, intuebor:

Οἱ γὰρ τῶν ἀδικουμένων στεναγμοὶ τῶν ἀδικούντων κολάσεις γίνονται.

13. Ταῦτα δὲ ἀπειλείει Ἀλέξανδρος τοῖς θέλουσι χρυσὸν, πλοῦτον, καὶ θάνατον φοβουμένοις· πρὸς ἡμᾶς γὰρ τὰ δύο ὅπλα πέπτωκεν. Οἱ γὰρ Βραχμᾶνες οὔτε χρυσὸν φιλοῦσιν
 14. οὔτε θάνατον φοβοῦνται. Ἀπελθε οὖν καὶ Ἀλεξάνδρῳ λέγε, p. 25.
 οἱ Δανδάμις τῶν σῶν χρεῖαν οὐκ ἔχει· διὰ τοῦτο πρὸς σέ οὐκ ἐλεύσεται· εἰ δὲ σὺ Δανδάμιως χρεῖαν ἔχεις, ἐλθὲ πρὸς αὐτόν.
 15. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ταῦτα ἀκούσας παρὰ τοῦ Ὀνησιγρά-
 τος μᾶλλον αὐτόν ἰδεῖν ἐπεθύμησεν, ὅτι αὐτόν πολλὰ ἔθνη
 καθελόντα εἰς ἐνίκησε γυμνὸς γέρον· κ. τ. λ.

suspiria enim gemitusque laesorum incipient laedentium esse supplicia.

13. Hoc Alexander illis minetur, qui opes desiderant, qui timent
 mortem, quia nos utrumque contemnimus. Nam Brachmani neque
 14. aurum diligunt neque mortem verentur. Vade igitur et hoc Ale-
 xandro referas: Nihil tuorum Dandamis quaerit: verum si aliquid
 ex ipsius rebus tu necessarium tibi esse credis, ad eum venire
 non dedigneris.
 15. Quae ubi Alexander per internuntium audivit, desiderare plus
 coepit, ut talem virum videret, utque se, qui multas vicerat gentes,
 unus et nudus vinceret senex. etc.

FRAGM. LVI.

Plin. h. n. VI. 21. 8—23. 11.

CATALOGUS GENTIUM INDICARUM.

(Cf. p. 16. seq., 51. seq.)

8. *Reliqua inde (scil. a Hypasi) Seleuco Nicatori peragrata* 1. *sunt. Ad Hesidrum CLXVIII. mill., Iomanem amnem tantundem. Exemplaria aliqua adiiciunt quinque millia passuum. Inde ad Gangem CXII. mill. Ad Rhodapham CXIX. mill. Alii CCCXXV. in hoc spatio produnt. Ad Calinipaxa oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV. mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXV. mill., plerique adiiciunt XIII. mill., ad oppidumque Palibothra CCCXXV. Ad ostium Gangis DCCXXXVIII. mill. passuum.*
9. *Gentes, quas memorare non pigeat, a montibus Emo-* 2. *dis, quorum promontorium Imaus vocatur, incolarum lingua niveosum significante, Isari, Cosyri, Izgi et per iuga Chisiotosagi multarumque gentium cognomen Brachmanae, quorum Maccocalingae. Flumina Prinas et* 3. *Cainas, (quod in Gangem influit,) ambo navigabilia. Gentes Calingae proximi mari et supra Mandeï, Malli, quorum mons Mallus, finisque eius tractus est Ganges.*
1. (22.) *Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigan-* 4.

FRAGM. LVI. B.

Solin. 52. 6—17.

CATALOGUS GENTIUM INDICARUM.

- 6 *Maximi in ea amnes Ganges et Indus, quorum Gangem* 4. *quidam fontibus incertis nasci et Nilū modo exultare conten-*

LVI. 1. *CLXVIII. — V.L. CLIX.**CXIX. — V.L. DLXIX.**CCLXV. — V.L. CXCLV.**XIII. mill. — V.L. XIII. mill. D.**DCCXXXVIII. — Codd. DCXXXVIII., DCXXXVII.,**DCCXXXVII. mill. D. pass. Cf. p. 17—18.*2. *Chisiotosagi. — V.L. Chirotosagi.**Brachmanae. — V.L. Bracmanae.*3. *Prinas. — V.L. Pumas.*

temque vicina eodem modo; alii in Scythicis montibus narci dixerunt, influere in eum XIX. amnes: ex iis navigabiles praeter iam dictos Condochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum; alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, deiectumque per scopulosu et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII. millia passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX. novissima gente Gangaridum. Calingarum regia Parthalis vocatur. Regi LX. mill. peditum; equites mille, elephantum DCC in procinctu bellorum excubant.

7. Namque vita melioribus populis Indorum multipartita degitur. Alii tellurem exercent, militiam alii capessunt, merces alii suas evehunt; res publicas optimi ditissimique temperant, iudicia reddunt, regibus assident. Quintum genus celebratae illic et prope in religionem versae sapientiae

dunt, alii volunt a Scythicis montibus exoriri. [Hypanis 7. etiam ibi nobilissimus fluvius, qui Alexandri M. iter terminavit, sicuti arae in ripa eius positae probant.] Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet; altitudo, ubi vadosissimus est, mensuram centum pedum deorat. Gangarides extimus est Indiae populus: cuius rex 8. equites mille, elefantos septingentos, peditum sexaginta millia in apparatu belli habet.

7. Indorum quidam agros exercent, militiam plurimi, merces 9. alii; optimi ditissimique rempublicam curant, reddunt iudicia,

LVI. 4. Condochatem, Erannoboam. — V.L. Canucham, (Vamam,) Erranoboum.

5. Gangaridum. Calingarum regia. — Vulg. Gangaridum Calingarum. Regia.

6. regia. — V.L. regio.

Parthalis. — VV. LL. Protalis, Portalis.

LX. mill. — V. L. LXX. mill.

7. evehunt; res publicas. — V.L. evehunt, res externas invehunt; res publicas.

deditum voluntaria semper morte vitam accenso prius rogo finit. Unum super haec est semiferum ac plenum laboris 8. immensi et quo supra dicta continentur, venandi elephantes domandique. Iis arant, iis vehuntur, haec maxime novere pecuaria; iis militant dimicantque pro finibus. Dilectum in bella vires et aetas atque magnitudo faciunt.

4. *Insula in Gange est magnae amplitudinis gentem continens unam, Modogalingam nomine. Ultra siti sunt Modubae, Molindae, Uberae cum oppido eiusdem nominis magnifico, Galmodroesi, Preti, Calissae, Sasuri, Passalae, Colubae, Orzulae, Abali, Taluctae. Rex horum peditum L. M., equitum IV. M., elephantorum CCCC. in armis habet. Validior deinde gens 10. Andarae, plurimis vicis, XXX. oppidis, quae muris turribusque muniuntur, regi praebet peditum C. M., equitum M. M., elephantos M. Fertilissimi sunt auri Dardae, Setae vero argenti.*

5. *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu, 11. potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, immo vero tractum universum a Gange,*

-
10. *assident regibus. Quintum ibi eminentissimae sapientiae genus est, vita repletos incensis rogis mortem accersere. Qui vero 8. ferociori sectae se dediderunt et sitvestrem agunt vitam, elephantos venantur, quibus perdomitis ad mansuetudinem aut arant aut vehuntur.*

11. *In Gange insula est populosissima et amplissimam continens gentem, quorum rex peditum quinquaginta millia, equitum quatuor millia in armis habet. Omnes sane, quicumque praediti sunt regia potestate, non sine maximo elephantorum, equitum peditumque numero militarem agitant disciplinam.*

Prasia gens validissima Palibotram urbem incolunt,

LVI. 9. *Modogalingam.* — VV. LL. modo *Galingam*, *Modogalicam*. *Calissae.* — V. L. *Actissae*.

IV. M. — V. L. *III. M.*

10. *Setae vero argenti.* — V. L. *Setae vero et argenti.*

Regi eorum peditum sexcenta M., equitum XXX. M., elephantorum IX. M. per omnes dies stipendiantur: unde coniectatio ingens opum est.

12. *Ab iis in interiore situ Monedes et Suari, quorum^{6.} mons Maleus, in quo umbrae ad septentrionem cadunt hieme, aestate in austrum per senos menses. Septentriones eo tractu semel in anno apparere, nec nisi XV. diebus, Baeton auctor est: hoc idem pluribus locis Indiae fieri, Megasthenes. Austrinum polum Indi dramasa vocant.*
13. *Annis Iomanes in Gangem per Palibothros decurrit inter oppida Methora et Carisobora. A Gange versa ad meridiem plaga, tinguntur sole populi, iam quidem infecti, nondum tamen Aethiopum modo exusti: quantum ad Indum accedunt, tantum colore praeferunt sidus.*
14. *Indus statim a Prasiorum gente, quorum in montanis Pygmaei traduntur. Artemidorus inter duos annes semel et vicies centera M. interesse tradit.*
15. *(23.) Indus, incolis Sindus appellatus, in iugo^{1.} Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus solis ortum effusus, et ipse undeviginti recipit annes, sed clarissimos Hydaspem quatuor alios afferentem, Cantabram tres, per se vero navigabiles Acesinem et Hypa-*
16. *sin, quadam tamen aquarum modestia nusquam latior quin-*

unde quidam ipsam Palibotros nominaverunt. Quorum rex peditum sexaginta millia, equitum triginta millia, elephantorum octo millia omnibus diebus ad stipendium vocat.

12. *Ultra Palibotram mons Maleus, in quo umbrae hieme^{13.} in septentriones, aestate in austros cadunt, vicissitudine hac durante mensibus senis. Septentriones in eo tractu in anno semel, nec ultra quindecim dies parent, sicut auctor est Beton, qui perhibet, hoc in plurimis Indiae locis evenire. Indo flu-*
13. *mini proximantes, versa ad meridiem plaga, ultra alios tor-*
14. *rentur calore: denique vim sideris prodit hominum color Montana Pygmaei tenent.*

- quaginta stadiis aut altior XV. passus, amplissimam insulam efficiens, quae Prasiane nominatur et aliam minorem, quae Patale. Ipse per duodecies centena quadraginta M. pass. (parcissimis auctoribus) navigatus, et quodam solis comitatu in occasum versus, oceano infunditur. Mensuram in ora ad eum ponam, ut invenio, generatim, 17. quamquam inter se nullae congruunt. Ab ostio Gangis ad promontorium Calingon et oppidum Dandagula DCXXV. M. passuum. Ad Tropina duodecies centena XXV. M. passuum. Ad Perimulae promontorium, ubi est celeberrimum Indiae emporium DCCL. Ad oppidum in insula, quam supra diximus, Patalam DCXX.
3. Gentes montanae inter eum et Iomanem Cesi, Cetri- 18. triboni silvestres, deinde Megallae, quorum regi quingenti elephantum, peditum equitumque numerus incertus, Chrysei, Parasangae, Asangae, tigri fera scalentes, Armant peditum XXX. mill., elephantos CCC., equites DCCC. Hos includit Indus, montium corona circumdatus 19. et solitudinibus per DCXXV. M. Infra solitudines, Dari, Surae, iterumque solitudines per CLXXXVII. mill. pass., plerumque arenis ambientibus haud alio modo quam insulas 4. mari. Infra deserta haec Maltecorae, Singhae, 20. Marohae, Rarungae, Moruni. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani orae praetenti, incolae liberi et regum 5. expertes nullis urbibus montanos obtinent colles. Nareae

15. At ii, quibus est vicinus oceanus, sine regibus degunt. 20.

LVI. 17. Dandagula. — V. L. Dandaguda.

18. Asangae. — V. L. Asmagi.

19. DCXXV. — V. L. DCXXXV.

CLXXXVII. — V. L. CLXXXVIII.

20. Moruni. Hi montium etc. — V. L. Moruntes, Masuae, Pagungae, Lalii. Hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae. — V. L. Moruntes, Masuae, Pagungae. Iam hi montium, qui perpetuo tractu oceani oram tenent, incolae etc.

- deinde, quos claudit mons altissimus Indicorum Capitalia. Huius incolae, alio latere late auri et argenti metalla fo-
21. diunt. Ab iis Oraturae, quorum regi elephantum quidem decem, sed amplae vires peditum; Varetatae, qui sub rege elephantos non alunt fiducia equitum peditumque;
22. Odomboerae; Salabastrae; Horatae urbe pulchra, fossis palustribus munita, per quas crocodili humani corporis aridissimi, aditum nisi ponte non dant. Et aliud apud illos laudatur oppidum Automela, impositum litori, quinque annuum in unum confluyente concursu, emporio nobili. Regi eorum elephantum MDC., peditum CL. mill., equitum 6. quinque M. Pauperior Charmarum rex elephantos LX.,
23. parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae, sola Indorum regnata feminis. Unam Herculi sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem, praecipuo regno donatam. Ab ea deducentes originem imperitant CCC. oppidis, peditum
24. CL. mill., elephantis quingentis. Post hanc trecentarum urbium Syrieni, Derangae, Posingae, Buzae, Gaggiarei, Umbrae, Nereae, Brancosi, Nobundae, Cocandae, Nesei, Pedatirae, Solobriasae, Olostrae Patalen insulam attingentes, a cuius extremo litore ad Caspiae portus decies ac novies centena et XXV. mill. produntur.
25. Hic deinde accolunt Indum adversum evidentem demon-7. stratione Amatuae, Bolingae, Gallitalutae, Dimuri, Megari, Ordabae, Mesae; ab his Uri, Sileni; mox

23. Pandaea gens a feminis regitur, cui reginam primam as-

LVI. 21. Oraturae. — V. L. Oratae.

Varetatae. — V. L. Skarataratae.

22. Automela. — V. L. Automula.

24. Pedatirae, Solobriasae, Olostrae, V. L. Patatitae, Sato-
briasae, Orostrae.

Olostrae. — V. L. Orositae.

25. Ordabae. — V. L. Ardabae.

*deserta in CCL. M. passuum. Quibus exsuperatis Orga-26.
nagae, Abaortae, Sibarae, Suertae, et ab his so-
litudines prioribus pares. Dein Sarophages, Sorgae,
Baraomatae, Umbrittaeque, quorum XII. nationes
8. singulisque binae urbes, Aseni trium urbium incolae.
Caput eorum Bucephala, Alexandri regis equo, cui
fuerat hoc nomen, ibi sepulto conditum. Montani super hos 27.
Caucaso subiecti, Soleadae, Sondrae, transgressisque
Indum et cum eo decurrentibus Samarabriae, Sam-
bruceni, Bisambritae, Osii, Antixeni, Taxillae
cum urbe celebri, iam in plana demisso tractu, cui universo
nomen Amandae. Populi quatuor, Peucolaitae, Ar-
sagalitae, Geretae, Asoi.*

9. *Etenim plerique ab occidente non Indo amne determi-28.
nant, sed adiiciunt quatuor satrapias, Gedrosos, Ara-
chotas, Arios, Paropamisadas, ultimo fine Co-
phete fluxio, quae omnia Ariorum esse aliis placet.*

*Nec non et Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, 29.
montemque Merum Libero Patri sacrum, unde origo fa-
10. lulae, Iovis femine editum; item Astacanos gentem, vitis
et lauri et buxi pomorumque omnium in Graecia nascentium
fertilem. Quae memoranda et prope fabulosa de fertilitate 30.
terrae ac genere frugum arborumque aut ferarum aut vo-
lucrum et aliorum animalium traduntur, suis quaeque locis
in reliqua parte operis commemorabuntur. Quatuor vero
satrapiae mox paulo, ad Taprobanen insulam festinante
animo.*

16. *signant Herculis filiam. Et Nysa urbs regione isti datur. 29.
Mons etiam Iovi sacer, Meros nomine, in cuius specu nutritum
Liberum patrem veteres Indi affirmant, ex cuius vocabuli
argumento lascivienti famae creditur, Liberum patrem femine*

LVI. 26. *Baraomatae Umbrittaeque. — VV. LL. Paragomatae, Um-
bitrae. — Baraomatae Gumbritaeque.*

27. *Bisambritae. — V. L. Bizabritae.*

Peucolaitae. — V. L. Peucolitae.

29. *Astacanos. — VV. LL. Aspaganos, Aspagonas.*

31. *Sed ante sunt aliae, Patate, quam significavimus in 11. ipsis faucibus Indi, triquetra figura, CCXX. M. passuum latitudine. Extra ostium Indi Chryse et Argyre, fertiles metallis, ut credo. Num quod aliqui tradidere, aureum*
 32. *argenteumque iis solum esse, haud facile crediderim. Ab iis XX. M. pass. Crocala, ab ea XII. M. pass. Bibaga ostreis et conchyliis referta, deinde Toralliba IX. M. pass. a supra dicta, multaeque ignobiles.*

FRAGM. LVII.

Polyaen. Strateg. I. 1. 1—3.

DE DIONYSO.

(Cf. epit. 25. seq.)

1. Διόνυσος ἐπὶ Ἰνδοὺς ἐλαύνων, ἵνα δέχοιντο αἱ πόλεις 1. αὐτόν, ὅπλοις μὲν φανεροῖς τὴν στρατιὰν οὐχ ὥπλισεν, ἐσθῆσι δὲ λεπταῖς καὶ νεβρίσι. Δόρυτα ἦν κισσῶ πεποιησμένα ὁ
 2. θύρσος εἶχεν ἀλγυρὴν κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἐσήμαιεν ἀντὶ σάλπιγγος, καὶ οἶνον τοὺς πολεμίους λαίμων εἰς ὄρχησιν εἵρειπεν. Καὶ ὅσα δὲ ἄλλα βασιχρὴ ὄργια, πάντα ἦν Διονύσου στρατηγήματα, οἷς Ἰνδοὺς καὶ τὴν ἄλλην Ἀσίαν ἐδουλώσατο.
 3. Διόνυσος ἐν Ἰνδικῇ, τῆς στρατιᾶς οὐ φερούσης τὸ φλο- 2. γῶδες τοῦ αἵματος, κατέλαβεν τὸ τρικόρυφον ὄρος τῆς Ἰνδικῆς. Τῶν δὲ κορυφῶν ἡ μὲν κληῖται Κορυμβίη, ἡ δὲ Κυνδάκη,

31. *natum. Extra Indi ostium sunt insulae duae, Chryse et 17. Argyre, adeo foecundae copia metallorum, ut plerique eas aurea sola prodiderint habere et argentea.*

LVI. 31. CCXX. — V.L. CXXX.

32. XX. M. pass. Crocala. — V.L. XX. M. pass. latitudinem Crocala.

Toralliba. — V.L. Coralliba.

την δὲ τρίτην αὐτὸς ἐκάλεσε Μηρόν, τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπόμνημα. Ἐνταῦθα πηγαὶ πολλαὶ ἡδεῖαι πιεῖν, θῆραι 4. περισσαί, ὀπιῶραι ἄφθογοι, χιόνες ἀναψύχουσαι. Ἐν τούτοις ἡ στρατιὰ διαιτωμένη τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ βαρβάροις ἐξαίφνης ἐπεφάνητο, καὶ ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπερδεξίων ἀκοντίζοντες τοὺς πολεμίους ῥαδίως ἐτρέποντο.

3. [Διόνυσος Ἰνδοὺς ἐλὼν, αὐτοὺς τε Ἰνδοὺς καὶ Ἀμαζόνας 5. ἄγων συμμάχους, εἰς τὴν Βακτριὴν ἐνέβαλεν ὁρίζει δὲ τὴν Βακτριὰν ποταμὸς Σαράγγης. Οἱ Βάκτριοι τὰ ὄρη κατέλαβον τὰ ὑπὲρ τὸν ποταμὸν, ὡς Διονύσιον διαβαίνοντι ἀνωθεν ἐπιθυσόμενοι. Ὁ δὲ στρατοπεδεύσας παρὰ τὸν ποταμὸν 6. τὰς Ἀμαζόνας καὶ τὰς Βάκχας διαβαίνειν ἔταξεν, ἵνα οἱ Βάκτριοι καταφρονήσαντες γυναικῶν κατέλθοιεν ἀπὸ τῶν ὄρων. Αἱ μὲν δὴ διέβαινον, οἱ δὲ κατέβαινον καὶ τῷ ρεύματι ἐπιβαίνοντες ἀνακόπτειν αὐτὰς ἐπειρῶντο. Αἱ δὲ 7. ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. Βάκτριοι μέχρι τῆς ὄχθης ἐδίωκον. Τότε Διόνυσος μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκβοηθήσας, πεπεδημένους τῷ ρεύματι τοὺς Βακτρίους χιτείων, διέβη τὸν ποταμὸν ἀκινδύνως.]

FRAGM. LVIII.

Polyaen. Strateg. I. 3. 4.

DE HERCULE ET PANDAEA.

(Cf. fragm. L. 15.)

Ἡρακλῆς ἐν Ἰνδικῇ θυγατέρα ἐποίησατο, ἣν ἐκάλεσε Πανδαίην. Ταύτῃ νείμας μοῖραν τὴν Ἰνδικῆς πρὸς μεσημβρίαν καθήκουσαν εἰς θάλασσαν, διένειμε τοὺς ἀρχομένους εἰς κόμας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε, προστάξας καθ' ἑκάστην ἡμέραν μίαν κόμον ἀναφέρειν τὸν βασιλείον φόρον, ἵνα τοὺς διδόντας ἔχοι συμμάχους ἢ βασιλεύουσα, καταπονοῦσα αἰεὶ τοὺς δοῦναι ὀφείλοντας.

Aelianae historiae animalium in libro XVI. (2—22.) non pauca leguntur, quae ad Megasthenem videntur auctorem pertinere. Quae coniectura, quamvis certis argumentis minime possit extra dubium poni, tamen propter varias causas quandam ad verisimilitudinem videtur accedere: primum enim accuratius interiores novit Indiae partes auctor, deinde Prasiorum et Brahmanarum saepius mentionem fecit, postremo quin quaedam capita in media hac parte posita ex Megastheno sint exscripta (fragm. XIII. B. XV. B.) vix culquam dubium esse potest. Itaque in hac re incerta totam illam partem in hac fragmentorum Megasthenis typis describendam curavi.

FRAGM. LIX.

DE BESTIIS INDICIS.

Aelian. h. an. XVI. 2—22.

1. (2.) Ἐν Ἰνδοῖς πανθάνω σιτακὸς ὄρνις γίνεσθαι, ὥπτερ οἷν καὶ ἀποτέρῳ μνήμην ἐποιήσασθην· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι, μαθόντες ὡς παῖδες, οὕτως καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιασιν ἦχον, φωνὴν δὲ εὐσημόν τε καὶ εὐστομόν οὐ
2. προΐενται, ἀλλ' εἰσὶν ἀμαθεῖς καὶ οὐπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταῶς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρόπιλοι· φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, σιτακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· χεῖλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἑλλήσι πέρδιξι τὴν χρόαν
3. πορσεοικότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι, καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρόν κατὰ γε τοὺς ἡμεδαπούς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινούς· στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πρυαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτά, οὐδὲ εἰς ἑλικά ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατιά, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτά, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταῶς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσι τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσοπούς τε καὶ χρυ-
4. (3.) Γίνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνειον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψάρους, καὶ ἐστὶ ποικίλον, καὶ μυσσώδην

ἀνθρώπου φωνήν· εἶτα μέντοι τῶν σιτακῶν ἐστὶ λαλίστερόν τε καὶ θυμοσφοώτερον· οὐ μὲν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφήν ἡδέως ἐπομένει, ἀλλὰ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παρήρησίας τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίας, ἀσπάζεται λιμὸν μᾶλλον ἢ δουλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων 5. Ἰνδοῖς ἐποικήσαντες, ἐν τε Βουκεφάλοις πόλει καὶ τῇ περὶ ταύτην, καὶ τῇ καλουμένῃ Κυροπόλει καὶ ταῖς ἄλλαις, ἃς ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππου, κερκίωνα ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ διασείει τὸν ὄρρον, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ κήκλοι.

(4.) Γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρριν, καὶ 6. τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστίν, καὶ (τὸ) στόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, καὶ μακρὰ τὰ σκέλη· φέρει δὲ καὶ προηγorewva, καὶ ἐκείνον μέγιστον προσεμεφερῇ κωρύκῳ, φθέγμα δὲ ἔχει καὶ μάλα ἀπηγές, καὶ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσιν ἐστὶ τεφρός, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστίν.

(5.) Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα, διπλάσιον 7. τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ ὠραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἑλλήνι χαλκὸν καὶ κόσμον ἵππου, ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθρυμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχές ἔνορξ τὴν ἀγλαίαν τεθηπὼς τοῦ ὄρριδος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυές. Ἐπαῖ-8. δουσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὄρνέφ καὶ μῦθον Βραχυμῶνες, καὶ ὃ γε μῦθος ὁ ᾠδόμενος οὗτός ἐστιν. Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, καὶ ἀδελφοὺς εἶχεν, οἵπερ οὖν ἀνθρωπέντες ἐκδικώ-ταιτοί τε γίνονται καὶ λεωργότατοι, καὶ τούτου μὲν ὥς νεω-τάτου καταφρονοῦσιν· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμουν καὶ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐφανλίσαντες ἀναινόνται οὖν ἐκεῖ-νοί τὴν σὺν τούτοις διατριβήν, καὶ ᾤχοντο φεύγοντες, ὃ τε παῖς καὶ οἱ γέροντες. Σπυτόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπείπον καὶ ἀποδηήσκουσιν, ὁ δὲ παῖς οὐκ ὠλεγώρησεν αὐτῶν, ἀλλ' ἔθαπεν αὐτοὺς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατειών. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα Ἥλιον οἱ αὐτοὶ φασὶ τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολήν, ὄρριν αὐτὸν ἀποφῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακροτάτον δὲ τὸν βίον· ὑπανετίσθη δὲ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἰονεῖ

9. μημείον τοῦτο τῶν πεπραγμένων ὅτε ἔφηνγεν. Τοιαῦτα αἷτα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορίδου τετρατευόμενοι προσεῖχον μύθῳ τινί, ὥπερ οὖν ἀκολουθῆσαί μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὅρνισι λέγων

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφης, καὶ πολυπράγμων, αὐδ' Ἀίσωπον παπάρκας·
 Ὅς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὀρεῖσθαι γενέσθαι,
 Προτίεαν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσφ' τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
 Τὴν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προχεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν δ' ἀποροῦσαν·
 Ὑπ' ἀμνηστίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύττει.

- Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος,
 10. ἐπιρρῆεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ωγύγιον γάρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχυμῆνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ, ἔτι ἀνθρώπῳ ὄντι καὶ παιδί τὴν γε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γειναιμένους πέπρακται.

11. (6.) Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται ζῶον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν μέγεθος δὲ αὐτῷ κυτιδίου Μελιταίου ἂν εἴη περίκειται δὲ φολίδα τραχείαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνὴν, ὥστε ὅταν θαρῇ ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκόν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαιτάγγην αὐτό.

- (8.) Ἡ δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρους θαλαττίους τίθει
 12. πλατεῖς τὰς οὐράς· τίκτουσι δὲ (καὶ) λίμναι μεγίστους ὕδρους· οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἶδε κάρχαρον εἰκάσι μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἥπερ οὖν ἰῶδες.

- (9.) Ἐν Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιούτων
 13. εἶσιν ἀγέλας οὐκοῦν ἀναβαινότων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσιν, καὶ ἡδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίθειν ἡμιόνους πυρσούς τὴν χρόαν, καὶ ἄγανδρομικούς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Ποδάγρας δὲ τούτους αἰροῦσιν,
 14. εἰτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ φασὶ καὶ διετείς μὲν ἐαλωκότας μὴ ἀνάνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτέρους δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ σαρκοφάγων μηδὲ ἐν.

Sequitur fragmentum XIII. B.

- (11.) Ποιητὰρον Ἰνδοῖς ζῶόν ἐστι, καὶ πέφηνέ γε
 15. διπλάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην καὶ

μελαίνης ἀκρότως χροῖας· καὶ εἰσιν αὐτὰ αἱ τρίχες καὶ τῶν ἀνθρωπείων λεπτύτεραι ἄν, καὶ ἐν μεγάλῃ τίθενται ταύτας ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γὰρ τοὶ παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται μάλα ὠραίως, ταῖς πλοκαμίσι ταῖς συμφύτοις καὶ ταύτας ἐποδέουσαι. Προήκει δὲ καὶ εἰς δύο πήχεις ἐκάστης τὸ μῆκος τριχός, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίζης ὁμοῦ τι καὶ τριάκοντα θυσσαγῶν ἐκπεφύκασιν. Ζφίων δὲ ἄρα ἀπάν- 16.
των τοῦτο δειλότατον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπὸ τινος ὀφθῇ καὶ αἰσθῇται βλεπόμενον, ἢ ποδῶν ἔχει φεῖγχι καὶ πρῆξι, καὶ κέχρηται προθυμίας μᾶλλον ἢ σκελῶν ὠκύνῃ. Καὶ διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων καὶ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι συνίδῃ, ὅτι ἄρα ἀλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρουεν ἐν τινι δάσει, αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἔστηκε, καὶ δοκεῖε τοὺς θηρατὰς, καὶ ὑποδαρῆε πως, καὶ οἶεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπούδαστον, τῆς οὐρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οὐδὲν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δὲ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε 17.
φαντασίαν· βάλλει γὰρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένην, καὶ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ἡ δορά) ἀφῆκε τὸν νεκρὸν· σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἐν.

(12.) Κήτη δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πεντα- 18.
πλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γοῦν μία κήτους καὶ ἐς τοὺς εἴκοσι πήχεις πρόεισι, χελόνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίον ἐκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά· κήρυκες δὲ καὶ πορφύραι ὥς καὶ χοῦν ὁῤῥοτα δέξασθαι, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐχίνων τὰ χελῶνια δύναιτο ἂν τοσοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λα- 19.
βράκων μάλιστα, καὶ ἀμῖαι καὶ χρυσόφρονες. Ἀκούω δὲ τοιούτους κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιρρέωσιν οἱ ποταμοὶ καὶ λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν ἀναχέονται, καὶ αὐτοὺς ὑπερχεῖσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἀρούρας καὶ ἐν ἴδασι λεπτῷ φέρεσθαι τε καὶ ἀλᾶσθαι πανσαμένων δὲ τῶν ὑπερπιπλάκτων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν, καὶ ἀναχωροῦντων ὁπίσω τῶν ῥευμάτων, καὶ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ φύσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένους χωρίοις, καὶ τοῖς τεναγώδεσι καὶ ἀπέδοις, ἐνθα δῆπου φιλοῦσι καὶ ἐννέαι καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθῦς ἀπονέμουσι καὶ ὀκτιῶ

πηγῶν καὶ αἴρουνται οἱ γεωργοῦντες αὐτοὺς, ἀσθετεῖ τῇ γή-
ξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολῆς,
καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.

20. (13.) Ἰνδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκείνα. Βατίδες γί-
νονται παρ' αὐτοῖς οὐδὲν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἐκά-
στη, καρίδες τε καὶ μεῖζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσὶν αἱ
μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθρόναι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ
Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θιγεῖν ἀντιῶν
τάς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπιπτούσας εἰς τὸν Ἰνδὸν
λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ
βοστρυχωδεῖς τὰς ἀπηροτημένας ἑλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν
ταύτας.

21. (14.) Χελώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμίᾳ, μεγίστη τε αὕτη
καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μείον τελείας· χωρεῖ γοῦν

22. ἕκαστον μεδίμνον δέκα ὁσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι
χελῶναι, καὶ εἰεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βιόλους τὰς με-
γίστας, αἵπερ οὖν ἐπαρίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρώμασιν,
εὐπειθοῦς μὲν οὔσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ
ἀρότρου, καὶ τὴν αὐλακα σχίζοντος ῥῆστα, καὶ ἐγείροντος
τὰς βιόλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἐλιτρώ-
ντων οἱ τοίνυν ἀρόται καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργα-
τικὸν ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτάς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥσπερ
οὖν ἐκ τῶν θριπτηδέσιων φρυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι
τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας μικραὶ
καὶ αὐταί.

23. (15.) Θυμόσοφα δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ζῆν ἔστιν, οὐ μὴν
ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἔστιν, ἀλλὰ ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὅ τε ἐλέφας

24. μένοι σάτυροι σοφὸν δὲ ἄρα ἦν καὶ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ
μὲν οὖν ἡμεδαποὶ τὰς ἐαντιῶν χεῖρας καὶ ὑποδρομάς ὑπὸ τὴν
γῆν ὀρύττουσιν, καὶ φωλαροὺς τινὰς κρυπτοὺς ἀποφαινόμενοι
γεωρηνχοῦντες, καὶ μεταλλεῖαις ὥς εἰπεῖν τισιν ἀπορήρητοις
καὶ λανθανούσαις καταξαινόμεναι· ἀλλὰ οἳ γε Ἰνδοὶ μύρμηκες
οἰκίσκους τινὰς συμφορητοὺς ἐργάζονται, καὶ τοὺς γε αὐτοὺς
οὐκ ἐν χωρίοις ὑπείοις καὶ λείοις καὶ ἐπικλυζομένοις ῥῆστα,
25. ἀλλὰ μετεώροις καὶ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδους τι-

νάς καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας ἢ λαβυρίνθους Κρη-
 τικοὺς σοφίᾳ τινὶ ἀπορρήτῳ διατρέσαντες οἰκεία ἐαντοῖς
 ἀπέφηναν, οὐκ εὐδυτενῇ καὶ ῥάδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαι
 τι, ἀλλ' ἐλιγμοῖς καὶ διατρέσει λοξά καὶ ἀπολείπονσί γε
 ἐπιπολῆς μίαν ὁπῆν, δι' ἧς εἰσλασί τε αὐτοὶ καὶ τὰ σπέρ-
 ματα ὅσα ἐκλέγονται, εἶτα ἐς τοὺς ἐαντῶν θησαυροὺς εἰσκο-
 μίζουσιν. Παλαμῶνται δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις,
 ὑπὲρ τοῦ τὰς ἐκ τῶν ποταμῶν ἀναχύσεις τε καὶ ἐπικλύσεις
 διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆςδε τῆς σοφίας περιγι-
 νεται ὥσπερ ἐν σκοπιαῖς τισιν ἢ νήσοις κατοικεῖν, ὅταν τῶν
 λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλω περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' οὖν χώματα
 ἐκεῖνα καὶ τοὶ συμπεγορημένα, τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ λύεσθαι
 τε καὶ διαζαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς καὶ κρατύνε-
 σθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἐφ' ἑαυτοὺς δόξου ὑπαμφιέννυ-
 ται γάρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπὸλεπτον,
 πλὴν καρτερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύεται κάτω βρωῖδει τῆς
 ποταμίας ἰλῆος φλοιῷ. Καὶ μυμήκων μὲν Ἰνδῶν πέρι
 Ἰόβη πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσοῦτον λελέχθω.

(16.) Παρὰ τοῖς Ἀρειανοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλού-
 τινός ἐστιν, καὶ κάτω τινὲς ἀπόρρητοι σύριγγες καὶ ὁδοὶ
 κριπταὶ καὶ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι βαθεῖαι δ' οὖν,
 καὶ ἐπὶ μήκιστον προήκουσιν γενόμεναι δὲ πῶς, καὶ ὁρω-
 ρημέναι τρώει τῷ, οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν
 πολυπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια²⁸
 ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε καὶ αἰγῶν καὶ βοῶν
 καὶ ἵππων καὶ ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπτιον ἢ ὅτιαν
 τινὰ ἢ φήμην ἢ ὄρνιν οὐκ εὐέδρον ὑφορωμένων, ἀπὸ τῆς
 ἐαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει, κατὰ τὴν οἰκοῦσιν αὐτοῦ δύναμιν,
 ἑαυτὸν λυτρούμενος, καὶ διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἐαυτοῦ ψυχῆς τὸ
 ζῆλον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνό-
 μενα ἄλλως, ἐκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τῆρδε ἀνέει, ἔλξει τινὲ καὶ
 ἰγῆ ἀπορρήτῳ· εἶτα ἐπιστάτα τῷ στομίῳ ἐκόντα ἐμπηδῶ,
 καὶ ὕψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οὐδέτις σύνοπτα, εἰς γῆς
 χάσμα ἀπόρρητόν τε καὶ ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται²⁹
 γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοί, τῶν δὲ οἴων βληχὴ, χρεμε-
 τισμός δὲ τῶν ἵππων, καὶ μυκὴ τῶν αἰγῶν καὶ εἰ τις ἐπι-

πολὴς βαδίζοι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλὼν, ἀκούσεται ἐπὶ μάλιστα τῶν προειρημένων· οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμ-
μιγῆς ἤχος, ἐπιπεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῶα.
Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἑξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων
τινά, οὐκ οἶδα ἀκούεται δ' οὖν. Καὶ εἴρηται μοι ζῶων τῶν
ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

30. (17.) Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ θαλάττῃ καὶ νῆσον ῥόδουσι
μεγίστην, καὶ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάνυ δὲ
δολιγὴν πυνθάνομαι καὶ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι, καὶ μῆκος
μὲν ἔχειν σταδίων ἑπτακισχιλίων, πλάτος δὲ πεντακισχιλίων,
καὶ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κόμας πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας
στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν κατέγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων
31. πεποιημένους, ἤδη δὲ καὶ θανάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν
ταύτῃ τῇ θαλάττῃ καὶ χελῶναι μέγισται, ὥνπερ οὖν τὰ
ἔλκετρα ὄροφοι γίνονται· καὶ γὰρ ἐστὶ καὶ πεντεκαίδεκα πη-
χῶν ἐν χελώνειον, ὥς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους, καὶ τοὺς ἥλιους
πυρωδεστάτους ἀποστέγει, καὶ σκιὰν ἀσμένους παρέχει· πρὸς
γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπὸν ἐστὶ, καὶ κε-
ράμιον παντὸς κρατερώτερον, τὰς τε ἐμβολὰς τῶν νεύων
ἀποσελεται, καὶ χραιοῦμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικαῶντες, ὥς
εἰς τι τέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐδέονται γε μὴν
ὥς κέραμιον ἡσθέντα ἀμείψαι σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον,
καὶ ἵοικεν ὑπορωρυγμένη πέτρα, καὶ ὑπάντρω τε καὶ αὐτο-
ρόφῳ στέγῃ.
32. (18.) Ἡ τοίνυν νῆσος ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν
καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θανμαστῶς πε-
φυτευμένους εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἄβροῖς τῶν
παραδείσων οἱ τοιῶν μελεδωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ
σκιασθηφόρα. ἔχει δὲ καὶ νομάς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγί-
στων. Καὶ οἶδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἡπειρωτιῶν ἀλ-
χιμώτεροί τε τὴν ῥώμην καὶ μείζους ἰδεῖν εἰσι, καὶ θυμο-
33. σοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνονται ἄν. Κομίζουσί τε οὖν
αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἡπειρον καὶς μεγάλας τεκτινύ-
μενοι· ἔχει γὰρ θήπου καὶ δάση ἡ νῆσος· πιπράσκουσί τε
διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Καλλύγαις. Διὰ μέγεθος
δὲ ἄρα τῆς νῆσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες

τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἡπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι, τὴν πε-
 ριερχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλομένην πυρθάνονται θάλατταν.
 Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσσοιχοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλε-
 φάντων ἀμαδιῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ περὶ
 γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων καὶ τὰς τῶν κητιῶν ἄγρας τίθενται
 τὴν σπουδὴν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιερχομένην 34.
 τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἄμαχόν τι πλῆθος καὶ ἰχθύων καὶ
 κητιῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν
 κεφαλὰς καὶ παρδάλεων καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δέ, καὶ τὸ
 ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτῃ ἔστιν ἃ περιφέρει. Καὶ
 γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἵσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι
 προσήρηται. Ἐχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους 35.
 μορφὰς, ὣν τὰ εἶδη μὴδ' ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν
 καὶ κράσεις σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατεῖαν ὄψεων, ἀκρι-
 βῶσαι ποτε καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστήσαι δύνασθαι ἂν
 προμήχῃ δὲ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἐλικτὰ, πόδας γε μὴν κηλὰς
 ἢ πτερόγυια. Πυρθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ 36.
 νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν
 ἐσθλὴν τῶν ἀγελαιῶν τε καὶ σπερμολόγων δίκτην, χαίρειν
 δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ θρυπτετῇ, διασελεῖν τε ἐκ τούτου τα
 δένδρα ταῖς σπείραις, περιβάλλοντα αὐτὰς ὑγράς οὖσας, καὶ
 οἷας περιπλέκεσθαι τοῦτον οὖν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ
 βιαίου καταβῆκοντα ἐπινέμεσθαι ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νύξ,
 καὶ σαφὲς οὐπω ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἡφανίσθη καταδύντα ἐς
 τὸ πέλαγος, ἐφ' οὗ μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ 37.
 καὶ φαιάνας φασὶ πολλὰς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προϊέναι
 αὐτάς, τοὺς θύνους ἔλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο 38.
 φασὶν εἶναι τῶν μὲν ἀγρίων καὶ καρχάρων καὶ ἀφειδεσιάτων
 ἐς τοὺς ἀλίους, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων, τὸ δὲ πρῶτόν τε καὶ
 τιθασὸν φύσει περισχιζοῖ γούν, καὶ περηνήχεται, καὶ ἔοικε
 κυνιδίῳ αἰκάλλοντι καὶ ψηλαφήσεις, ὃ δὲ ὑπομένει καὶ
 τροσὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

(19.) Λαγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ 39.
 ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' οὗτός γε ἔοικε τῷ
 χερσαίῳ πάντα πάντῃ, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ
 ἡπειρώτου ἡ λάχνη ἔοικεν ἀπαλῇ τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένη

- μη αντίκτοπος ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ
 40 ὀρθάς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύσσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν
 ἐπ' ἄκρῳ τῇ φρενὶ τῆς θαλάττης νήχεσθαι, καὶ μὴ καταδύ-
 νειν εἰς βάθος, ὥκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν ζῶν δὲ οὐκ ἂν
 ἀλήψῃ ῥαδίως· τὸ δὲ αἶτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον,
 41 οὐ μὴν οὐδὲ καλάμου πρόσκειναι ὀρμηῇ καὶ δελέει. "Οτιαν
 δ' ἄρα τοσῆσας ὅδε ὁ λαγὼς εἶτα ἥκιστος ὢν νήχεσθαι ἐκ-
 βρασθῇ, πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψεται τῇ χειρὶ, ἀπόλλυται
 ἀμελεθῆς· ἀλλὰ καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τοῦ λαγῶ τοῦδε,
 καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτό, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασι-
 42 λίσκου προσσάψαμενοι. 'Ρίζαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κατὰ τὴν
 μεγάλῃν θάλατταν φέρεσθαι φασί, καὶ εἶναι πᾶσιν εὖγνωστον,
 ἥτις οὖν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπαλός ἐστιν προσεσχεθεῖσα
 γαῖαν τῇ τοῦ λειποθυμοῦντος ῥινὴ ἀναβυώσκειται τὸν ἀνθρώπου
 ἔαν δὲ ἀμελεθῇ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ
 τὸ πάθος· τοσαντήν ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν
 ἰσχύν.

Sequitur fragm. XV. B.

43. (22.) Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾷται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ
 τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥίνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν
 ἀπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμεινάντες, εἴτε καὶ τοῦτον
 τὸν τρόπον τίκονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς με-
 γέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἀρπάζουσι τὰς ποίμνας καὶ σι-
 τοῦνται, οἱ δὲ ἐκθελιάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς
 Ἕλλησιν οἱ αἰγιόγλαι, ὧντις οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησά-
 μενος μνήμην ἐνκαιροτάτην.

INDEX I.

SCRIPTORUM; APUD QUOS FRAGMENTA REPERIUNTUR.

(Fragmenta incerta uncis inclusa sunt.)

Aelian. h. an.	Arrian. Ind. 3. 7-8. l. e. fr. 8.
VIII. 7. i. e. fr. 17.	4. 2-13. „ 20.
XII. 44. „ [37. B.]	5. 2. „ 24.
„ 46. „ [53.]	4-12. „ 47.
XIII. 7. „ 38.	6. 2-3. „ 21.
„ 8. „ [52.]	7-9. „ 50.
„ 9. „ 35.	10. „ 26.
XVI. 2-9. „ [59.]	11. 1-12. 9. „ 32.
„ 10. „ 13 B.	13-14. „ 37.
„ 11-19. „ [59.]	15. 5-7. „ 40.
„ 20-21. „ [15. B.]	Athenaeus. IV. p. 153. l. e. fr. 28.
„ 22. „ [59.]	Clem. Alex. ed. Colon. 1688.
„ 41. „ 14.	Strom. I. p. 303. A-B. l. e. fr. 43.
XVII. 39. „ 13.	p. 305. D. „ 42.
var. h. IV. 1. „ 27. B.	Cyrill. ed. Paris. 1638. T. VI.
Ambrosius de moribus Brachman.	p. 134. A. i. e. fr. 42. C.
in edit. Pallad. p. 62. 68. seq.	Dio Chrysost. ed. Morell. orat.
i. e. fr. [55. B.]	35. p. 436. l. e. fr. [40. B.]
Anecd. gr. ed. Boissonade p. 419.	Diod. II. 35-42. i. e. fr. 1.
i. e. fr. 22.	III. 63. „ [1. B.]
Antigon. Caryl. 147.	Euseb. praep. ev. ed. Colon. 1688.
i. e. fr. 19.	p. 410. C. D. i. e. fr. 42. B.
Arrian. anab. V. 6. 2-11. l. e. fr. 2.	p. 456. D. „ 49.
VII. 2. 3-9. „ 45.	Joseph. ed. Haverc. I. p. 538.
Ind. 2. 1-7. „ 3.	II. p. 451. aut. Ind. X. 11. 1.
	i. e. fr. 48. B.

- Joseph. in Apion. I. 20. i. e. fr. 48.
 Nicol. Damasc. 44.
 i. e. fr. 27. C. D.
 Origenes ed. Delarue. T. I. p. 904.
 philos. 24. i. e. fr. [54.]
 Pallad. de Barmanibus ed. Lond.
 1668. p. 8. 20. seq. i. e. fr. [55.]
 Phlegon mirab. 33. " 51.
 Plin. h. n.
 VI. 21. 4—5 i. e. fr. 50 C.
 21. 9—22. 1. " 20. B.
 21. 8—23. 11. " [56.]
 22. 6. " 10.
 24. 1. " 18.
 VII. 2. 14—22. " 30.
 VIII. 14. 1. " 16.
 IX. 55. " [50. B.]
 Plutarch. de facie in orb. lun.
 Opp. ed. Reisk. T. IX. p. 701.
 i. e. fr. 31.
 Polyaen. strat.
 I. 1. 1—3. i. e. fr. [57.]
 3. 4. " [58.]
 Solin. 52. 5. " 50. C.
 6—7. " 20. B.
 8—17. " [56. B.]
 13. " 10.
 24—30. " 30. B.
 33. " 16.
 53. 3. " 18.
 Stob. serm. 42. i. e. fr. 27. C. D.
 Strab.
 II. 1. 4. p. 68—69 i. e. fr. 7.
 1. 7. p. 69. " 5.
 1. 9. p. 70. " [29*]
 1. 19. p. 76. 77. " 9
 XV. 1. 6—8. p. 686—88. " 46.
 1. 11. p. 689. " 4.
 1. 12. p. 689—90. " 6.
 1. 13. p. 690. " [11.]
 1. 20. p. 693. " 11.
 1. 32. p. 700. " [2.*]
 1. 35—36. p. 703. " 12.
 1. 38. p. 703. " 23.
 1. 39—41. p. 703—4. " 33.
 1. 41—43. p. 704—5. " 36.
 1. 44. p. 706. " 39.
 1. 46—49. p. 707. " 33.
 1. 50—52. p. 707—9. " 34.
 1. 53—56. p. 709—10. " 27.
 1. 56. p. 710—11. " 15.
 1. 57. p. 711. " 29.
 1. 58—60. p. 711—14. " 41.
 1. 68. p. 718. " 44.
 G. Syncell. ed. Bonn.
 T. I. p. 419. i. e. fr. 48. D.
 Zozaran ed. Basil. 1557.
 T. I. p. 87. i. e. fr. 48. C.

INDEX II.

G E O G R A P H I C U S

LOCORUM INDICORUM ET VICINORUM.

(Verborum notae: *emp.* emporium, *fl.* flumen, *ins.* insula, *m.* mons, *pop.* populus, *prom.* promontorium, *t.* terra, *u.* urbs.
Numeri uncis inclusi ad fragmenta incerta spectant.)

- Abali pop. (56. 9.)
 Abaortae pop. (56. 26.)
 Ἀβισσαριεῖς pop. 20. 12.
 Ἀγόμεναι s. Ἀγόμεναι fl. 20. 3.
 ἄγριοι ἄνθρωποι 29. 3. 4.
 Αἴγυπτος, 46. 3, 47. 3.
 Aethiopia, Indiae apud Graecos
 nomen antiquum p. 1-5. n., n. 52.
 Ἀχαιοὶ fl. 20. 8-10, (56. 15.)
 Ἀχαιοί id. 1. 19.
 Aclissae V. L. vocis Calissae.
 αἱ Ἀμαζόνες (57. 5-6.)
 Amanda regio (56. 27.)
 Amatae pop. (56. 25.)
 Ἀμύτιηδες pop. fabul. 29. 1. 8.
 cf. p. 69.
 Ἀμύτιες fl. 20. 5.
 Andarae pop. (56. 10.)
 Ἀνδώναιες fl. 20. 4.
 Antixeni pop. (56. 27.)
 Ἀσενος m. 46. 8, 47. 8.
 Ἀσάχωια t. 2. 1.
 Arachotae pop. (56. 28.)
 Argyre ins. (56. 31.)
 Ardabae V. L. vocis Ordabae.
 Ἀρταροὶ Ἰνδοί pop. (59. 27.)
 Ἀρταροὶ id. pop. 1. 20.
 Arii id. pop. (56. 28.) cf. n. 50.
 Ἀριανή t. 4. 1.
 Ἀρίσπαι pop. 20. 9.
 (Ἀρεῖρες pop. fab. 29. n.)
 Arsagalitae pop. (56. 27.)
 Avangae pop. (56. 18.)
 Aseni pop. (56. 26.)
 Asmagi V. L. vocis Asangae.
 Asoi pop. (56. 27.)
 Aspaganī, Aspagonae V. L. vo-
 cis Astacani.
 Astacani pop. (56. 29.)
 Ἀστροποι pop. fab. 29. 5, 29. n.,
 30. 3, 31. cf. p. 69.
 Ἀσρεῖσαι s. Ἀσρεῖσαι pop. 20. 8.
 Ἀττακῆναι pop. 20. 8.
 Automela, Automula emp. (56. 22.)

- Baxtēia*, ἡ *Baxtēia* t. (57. 5.) 20. 2, 26. 3, 20. B. 2. s. 56. 4.
Baxtēiaroi pop. 1. 20. cf. n. 31.
Baxtēia id. pop. (57. 5-7.) *Ἐγγύβοις* VV. LL. *Ἐγγύβοις*, *Ἐγγύ-*
βόις fl. 20. 5. cf. n. 31.
Baraomatae pop. (56. 26.) *Hesidrus* fl. (56. 1.)
Bibaga ins. (56. 32.) *Ἡμυρ* m. 3. 3.
Bisambritae s. *Bisabritae* pop. *Ἡμυδὸν ὄρος*, *Ἡμυδός* m. 1. 1, 3. 3,
 (56. 27.) 4. 1.
Bollugae pop. (56. 25.) *Emodi montes* (56. 2.)
Bouxiptala u. (59. 5, 56. 26.) *Ἰμαος* m. 4. 1.
Brachmanae V. L. *Bracmanae*, po- *Imaus*, promontorium *Emodi* (56.
 pulorum cognomen (56. 2.) 2.)
Brancosi pop. (56. 24.) ἡ *Ἰνδία*, ἡ *Ἰνδὸν γῆ*, ἡ *Ἰνδὸν χώρα*
Buzae pop. (56. 24.) saepissime. Nomen *Ἰνδία* in grae-
Γάγγης, *Ganges* fl. 1. 13. 19, cis *Megasthenis* fragmentis non
 2. 5, 4. 4, 20. 1, 20. B. 1, 20. invenitur praeter *fraga*, *incer-*
 6-7, 24, 26. 3, 29. 5, 30. 3, (55. tum 15. B. 1.
 8, 56. 1. 3-5. 9. 11. 17, 59. 20.) *Ἰνδός* fl. 1. 1, 19, 2. 1, 2. 5. 6, 3,
 latitude et cursus 1. 16, 20. 7, 1. 5. 6, 4. 1, 20. 8-12, 24, 46. 8,
 20. B. 3, 25. 1. cf. p. 32. seq. (56. 14-16, 19. 25-28, 59. 20.)
Γαγγαρίδαι, *Gangarides* t. 16. cf. p. 30. sq.
 18, (56. 5.) *Isari* pop. (56. 2.)
Galiaga. V. L. vocis *Modoga-* *Ἰωβάρης* fl. 30. 13.
 llinga. *Iomanes* fl. id. (56. 1. 13. 18.)
Gallitalutae pop. (56. 25.) *Izgi* pop. (56. 2.)
Galmodroesi pop. (56. 9.) *Καϊνάς*, *Cainas* fl. 20. 2, 20. B.
Γαυδαρίδαι. V. L. vocis *Γαγγα-* 1, (56. 3.) cf. n. 31.
ρίδαι. *Κόσουρις* fl. 20. 4.
Γαροίας. V. L. *Γαρήϊας* fl. 20. 11. *Καλιγγαί*, *Calingae* pop. (59
Gedrosi pop. (56. 28.) 33, 20. B. 1, 56. 3. 6.)
Geretae pop. (56. 27.) *Calingou* prom. (56. 17.)
Gogiarei pop. (56. 24.) *Calinipaxa* u. (56. 1.)
Gumbridae V. L. voc. *Umbridae*. *Calissae* pop. (56. 9.)
Dandagula V. L. *Dandaguda*, u. *Καμβία βόλοι* pop. 20. s. sauser.
 (56. 27.) *Capistala* n. 29.
Dari pop. (56. 19.) *Cantabra* fl. (56. 15.) sauser.
Δάρδαι, *Dardae* pop. 39. 1, (56. *Κανδράβγά*, n. 29
 10.), sauser. *Darada* p. 72.
Dimuri pop. (56. 25.) *Canuca* V. L. vocis *Condocha-*
Ερωτοκοίται pop. fab. 29. 3. 7. tes.
 n. sauser. *caru'apravāran'a* *Capitalia* m. (56. 20.)
 p. 66. *Carisobora* u. (56. 13.) sauser.
Ἐρρανόβοις, *Erannoboas*, fl. *Crīsn'apura* p. 37.

- Καταδούρη* u. 20. 5.
Καύκασος, Caucasus. m. 2. 2, 3.
 4. 4. 1, 6, 27. 19, 46. 10, 47. 8,
 (56. 13.)
Κηκείε pop. 20. 8. sanscr. Cēcaja
 n. 29.
Cesi pop. (56. 18.)
Cetr(boni (silvestres) pop. (56.
 18.)
Κλεισόβωρα u. 50. 13. cf. Carisobora.
Cocondae pop. (56. 24.)
Colubae pop. (56. 9.)
Κομμενάσκη fl. 20. 4. cf. n. 31.
Κονδύσκη m. (57. 3.)
Κονδοχάτης, Condochates fl.
 20. 3, 20 B. 2 sive 56. 4.
Coralliba V. L. vocis Toralliba.
Κορραιβίη m. (57. 3.)
Κόρονδα V. L. Κόλουρδα u. (15.
 B. 8.)
Κοσσάγος VV. L. L. Κοσσάνος, Cossangus fl. 20. 2, 20. B. 2 sive
 56. 4. cf. n. 31.
Cosyri pop. (56. 2.)
Crocalia ins. (56. 32.)
Cyrisoborca V. L. vocis Carisobora.
Κυρόπολις u. (59. 5.)
Κωφίς, Cophes fl. 20. 11, (56.
 28.)
Αυτάγη u. 13. B. 3.
Αιβύη t. 1. 6, 48. B. D., 49., Indiae nomen n. 1. p. 2-5.
Μάγωρ fl. 20. 3.
Μάθαι pop. 20. 5.
Μακεδόνας, Bucephalorum et Cyropolis incolae (59. 5.)
Maccocalingae pop. (56. 2.)
Μακροσκελεις pop. fab. (29. n.)
Μαλάμαντος s. Μάλαριος fl. 20. 11.
Maleus m. 10. s. 56. 11.
Μαλλοί, Malli pop. 20. 9, 20. B.
 1. s. 56. 3. cf. n. 29.
Mallus m. (20. B. 1, 56. 3.)
Maltacornae pop. (56. 20.)
Mandei pop. (20. B. 1. s. 56. 3.)
Mandi pop. 30. 6. cf. Pandae.
Μαρδιαδύραι pop. 20. 4. cf. n. 31.
Μαροχαι pop. (56. 20.)
Masuae pop. (56. 20.)
Megallae pop. (56. 18.)
Megari pop. (56. 25.)
Μεθώρα, Methora u. 50. 13,
 56. 13.
Μηρός, Merus m. 1. 27, 46. 6,
 47. 6, (57. 3, 56. 29.)
Mesae pop. (56. 25.)
Modogalinga V. L. Modogalica,
 pop. (56. 9.)
Modubae pop. (56. 9.)
Molindae pop. (56. 9.)
Monedes fr. 10. s. 56. 12.
Μονόμυτοι pop. fab. 29. 8.
Μορόφθαλμοι id pop. (29. n.)
Morunis, Morantes pop. (56. 20.)
Nareae pop. (56. 20.)
Nereae pop. (56. 24.)
Nesci pop. (56. 24.)
Νεσθρος fl. 20. 8.
Nobundae pop. (56. 24.)
Nulus V. L. Nullus m. 30. 1.
Νύσσα, Nysa u. 46. 6, 47. 6,
 (56. 29.)
Νυσσαιοι V. L. Nysaioi pop. 46. 6.
Odomboerae pop. (56. 22.)
Olostrae pop. (56. 24.)
Ὄξυδρακαι pop. 20. 9, 46. 7. cf.
 n. 29.
Ὄξυμαγίς aut *Ὄξυματίς* fl. 20. 5.
 sanscr. Ixumati n. 31.
Ὀπισθαδάρυλοι pop. fab. 29.
 n., 29. 4. cf. p. 68.

- Horatae pop. (56. 22.)
 Oraturae V. L. Oratae pop. (56. 21.)
 Ordabae pop. (56. 25.)
 Organagae pop. (56. 26.)
 Orostrae, Orositae V. V. L. L.
 vocis Olostrae.
 Orxulae pop. (56. 9.)
 O sil pop. (56. 27.)
 Pagungae V. L. vocis Bagungae.
Παζῶλαι pop. 20. 5. cf. n. 31.
Παλαία. Coed. pro voce *Πανδαία*
 t. 58.
 Palaeogoni pop. 18. cf. n. 35.
 Palatitae V. L. vocis Pedn-
 tirinae.
Παλίβοθρα, Palibothra u. 1.
 36. 4. 3. 4, 25. 2, (56. 1. 11.)
Παλίμβοθρα u. end. 26. 3.
 Palibothri pop. (56. 11. 13.)
 Pandae pop. (56. 23.) cf. 30. 6.
 n. 34.
Πανδαία, *Πανδαίη* t. 51, 50. 15.
 (cf. 58.)
 Paragomatiae V. L. vocis Ba-
 raomatiae.
Παραπάμισος, *Παρονάμισος* m.
 3. 3, 47. 8, 4. 1, 56. 15.
Παραπαμισάδεις, *Παροναμι-
 νάδαι* pop. 47. 8, 46. 10, (56. 28.)
 Parasangae pop. (56. 18.)
Πάρενος V. L. vocis *Πτάρενος*.
 Parthalis u. (56. 6.)
Πασῶλαι V. L. vocis *Παζῶλαι*.
 Passalae pop. (56. 9.)
Πάτραλα, Patulae ins. 3. 6, (56.
 16. 24. 31.) u. (56. 17.)
 Pedatirinae pop. (56. 24.)
Πενταπένθαιμοι pop. fab. 29. 1.
 cf. p. 65.
 Perimulae prom. (et emp. 2) (56. 17)
Πεντελάγεις V. L. *Πεντελάγεις*.
 t. 20. 11.
 Peucolaitae V. L. Peucolitae
 pop. (56. 27.)
Πέτρος t. 46. 2. 10, 49.
 Posingae pop. (56. 24.)
 Portalis V. L. vocis Parthalis.
Πράσινοι pop. 13. B 1., (13. B.
 7. 11, 52. 4.) cf. n. 6.
Πράσινοι Prasii id. pop. 12. 1,
 25. 3, 26. 3, (59. 14.), (56. 11.)
ἡ Πραξιανῆ Χώρα. 13. 1.
 Prasiene ins. (56. 16.)
 Preti pop. (56. 9.)
 Prinas fl. (20. B. 1. s. 56. 3.)
 Pretalis V. L. vocis Parthalis.
Πτάρενος fl. 20. 11.
Πυγμαῖοι, Pygmaei pop. fab.
 (29. n.), 30. 4, (65. 14.) cf. p. 65.
 Pumas V. L. vocis Prinas.
 Rarungae pop. (56. 20.)
 Rhodapha u. (56. 1.)
Σάσαι pop. 1. 1.
 Salabastrae pop. (56. 22.)
 Salobriasae V. L. vocis Solo-
 briasae.
 Samarabriae pop. (56. 27.)
Σάμβρος fl. 20. 3.
 Sambruceni pop. (56. 27.)
Σάπαιρος fl. 20. 11.
Σαράγγης fl. 20. 8. cf. n. 29.
Σαράγγης fl. (57. 5.)
 Sarophages pop. (56. 26.)
 Sasuri pop. (56. 9.)
 Setae pop. (56. 10.)
Σήρες pop. (25. 3. a.)
Σίβαι pop. 46. 9, 47. 9-10
 Sibarae pop. (56. 26.)
Σίλας, *Σιλας*, *Σίλλας* 21, 22, 23,
 1. 21. cf. n. 32.
Σίλεις pop. 21. 1.
 Sileni pop. (56. 25.)
Σίναρος fl. 20. 9.
 Sindus fl. (56. 15.)

- Singhae pop. (56. 20.)
Σινθάρις n. *Σινθάριος* n.
 20. 3.
Σκιδραί. Scyritae pop. (59.
 43.), 30. 3. cf. p. 65.
Σκόρα. l. l. 20. 50. 2. 26.
Σκρίσι l. l. 1. 47. 3. 50. 2.
 Scythici montes (20. n. 2. s.
 56. 4.)
Σόρος V. L. *Σόρος* n. 20. 12.
 cf. n. 29.
Σόρως n. 20. 11. cf. n. 29.
 Solendae pop. (56. 27.)
 Solobriatae pop. (56. 21.)
Σολόματις n. 20. 3.
 Sondrae pop. (56. 27.)
 Sorgiae pop. (56. 26.)
 Suarataratae V. L. vocis Va-
 reiatae.
 Suari pop. 10. s. 56. 11.
 Suortae pop. (59. 26.)
 Surae pop. (56. 19.)
Συρραῖραι pop. 50. 13.
 Syriaci pop. (56. 24.)
Σόρος, Sonus n. 20. 3. 20. B.
 2. s. 56. 4.
Ταπαδρέ n. (54. 1.)
 Taluctae pop. (56. 9.)
Τάβλα n. (45. 1.)
 Taxilla n. (56. 27.)
 Taxillae pop. (56. 27. cf. 52. 4.)
 Taprobane ins. 18. (56. 30.), ma-
 gnitudo (59. 30. 32-33.)
Τιβραποδύ n. (55. 7. 53. B. 7.)
 Toralliba ins. (56. 32.)
Τόδραπος n. 20. 9.
Τριπύθαμοι. Trispithami
 pop. fabul. 29. l. 2. 30. 4. cf.
 p. 65.
 Tropina (56. 17.)
 Uberae pop. (56. 9.)
Υδασπις. Hydaspes n. l. 19.
 20. 9. (56. 15.)
Υδραῖς pop. 46. 4.
Υδραῖς n. 20. 8.
 Umbrae pop. (56. 24.)
 Umbrinae V. L. Umbrinae pop.
 (56. 26.)
Υψάρις n. l. 19. (25. 3. a.) cf.
 n. 20.
 Hypasis n. id. (56. l. 13.)
Υψαῖς n. id. 20. 8.
Υπερτόρος pop. 29. 9.
 Uri pop. (56. 25.)
 Vama V. L. vocis Condochates.
 Vareiatae pop. (56. 21.)
 Charmac pop. (56. 22.)
 Chisiotasagi V. L. Chiotasagi
 pop. (56. 2.)
 Chrysei pop. (56. 18.)
Ξανόδοι pop. fab. 29. 6. cf. p. 67.
Ξανόδοι n. 20. 3.

INDEX III.

RERUM MEMORABILIU M.

- Abydenus p. 25.
 actio *ἡρώδης*, et *μαγιστὰς*
 non est apud Indos 27. 5, 27. B. C.
 administratio rerum publicarum 34.
 aes in India invenitur 1. 8, 29. 10.
 Aethiopia, Indiae nomen antiquum n. 1., etiam in historia cum India permutata n. 52.
 agoranomi 34. 1—3.
 agricolae, tribus altera, 1. 44—46, 32. 4—5, 33. 4—5, (36. 7.), tributum solvunt 1. 46, 32. 4, 33. 5, in bello non offenduntur 1. 14—44, 32. 5, 33. 5.
 agriculturae auctor Dionysus 30. 5—7.
 Alberthus Magnus Megasthenis narrationes sequitur p. 81.
 Alexander M. et Mandanis 44, 45, (34. 8, 55.), cur a Vipāca non recto itinere in Persiam profectus sit n. 27, p. 30.
 Alexander Polyhistor *Ἰνδοὺς* scripsit p. 78. Samanagorum mentionem fecit n. 45.
 Alexandri M. comites quomodo Indiam descripsit p. 9—11.
 Amycteres gens fabulosa p. 69.
 Anaximander p. 5.
 Anthropolagi p. 65. cf. p. 66. n. 56—57.
 Antipodes p. 68.
 Arabici de India scriptores comparati cum alijs. *praef.*
 arbores maritimae 19. magnae (32. 3. b.)
 arcturus in India non cernitur 1. 3.
 argentum multum in India 1. 6, in Argyre insula (56. 31.), in Scitarum terra (56. 10.), fossum in Capladia monte (56. 20.).
 arma militibus distribuit strato-phylax 33. 8, armorum fabri mercenarii regis 32. 7, 33. 8.
 armamentarium regium 34. 12.
 Arrianus Megasthenem laudat p. 59, quomodo ex Megasthenepotiora excerpserit p. 56—57, emendatur Ind. 5. 3. p. 22.
 artificum tribus 1. 48, 32. 7—8, 33. 7—8.
 asini feri in India (59. 13.)
 Astomi, gens fabulosa, p. 69.
 astrologia Indorum 1. 42, 32. 2, 33. 2, cf. 34. 5.
 astynomi 34. 4—8.
 aurum in India multum 1. 8, in Chryse insula (56. 31.), in Dar-

- darum terra (56. 10.), praesertim in Taprobane ins. 18, Gassum in India 50. 20, in Capitalia monte (56. 20.) a formicis effossum lerdæ rapunt 39, 40, (40 B.), Avii secum vehunt 29. 11.
- Bacchæ (57. 5.)
- barbam Indi promittunt I. B. 3, 50. 9.
- Bardesanæ Samnæos i. e. Buddhaicos memorat n. 46 p. 47., Megasthenem secutus p. 49.
- bæa constrictor 19, 29.
- bosporum (s. bosporum) in India multum I. 9, seminantur tempore pluvie aestivæ. I. 11, 11.
- boxes in bellis usitati 34. 9, feri (15. B. I.)
- Brahmanæ 43, 15. B. 2, (59. 8—10.) p. 45, n. 44—45, victus 41. 4—12, (54. 55. 1.), juvenes abstinent ab usu animalium et a rebus veneris 41. 8, (54. 2—3.), philosophia 41. 13—18, de natura cum Græcis consentiunt 41. 15, 42.
- Brachmanæ gentium multarum cognomen (56. 2.)
- Buddhaicorum num Megasthenes mentionem fecerit p. 45—46. n. 44—45.
- Budyas rex Ind. 50. 10.
- Butta (43.)
- Caemaru Indica non scripsit n. 71.
- calamus 11, 15, 3.
- Calanus 44, 45, (54. 8, 55. 2—3.)
- calendarium a philosophis constitutum I. 42, 32, 2, 33. 2.
- Cambysis expeditio Aethiopica num in Indiam facta fuerit n. 52.
- canes feri (15. B. I.), maximi 12. 5.
- caprae feræ (15. B. I.)
- carmina in laudem deorum (54. 3.) et mortuorum 26. 1. composita.
- Cara aprâvâranæ, Euolucosæ, p. 66.
- carum Brahmanæ juvenes non edunt 41. 8. 10, (54.)
- caria-zonum bestia (15 B. 3—7.)
- castra Sandrocoti 27. 2, 29. 5, 39. 10.
- cæla avis describitur (59. 6.)
- cælon avis describitur (59. 4—5.)
- Charon Lampasæcus p. 7.
- Chrysermus non scripsit Indica n. 71.
- Clrætæ, gens fabulosa pumilorum p. 65.
- Clitophæ Indica non scripsit n. 71.
- coena Indorum 27. 7, 28.
- columbæ Indicæ describuntur (59. 2.)
- conjuges Indi emunt a parentibus 27. 10, 14, quam plurimas in matrimonium ducunt Brahmanæ 41. 11.
- consiliatores regis I. 51—52, 32. 11, 39. 11, (56. 7.)
- contractus Indorum simplices 27. 5.
- cordacis saltationis Dionysus inventor 50. 8.
- cosmogonia Indorum 41. 16.
- Cradeuas rex Indorum 50. 11.
- Cris'na Hercules Indicus p. 44.
- crocodili (56. 22.)
- Ctesias quomodo Indiam descripsit p. 8—9, non scripsit neque neque neque neque n. 71, Megasthenes non secutus esse eum videtur p. 75, eius narrationes fabulosæ p. 64. seq.
- U. Schuffelberger: de Ctesiae Cnidii Indici 1845. s.

corpus scriptorum veterum, qui de India scripserunt 1843. p. 8. seq.

currus usitati in venatu 27. 18, in bellis 32. 9, b, 34. 11, bellico curru duo vehunt milites praeter aurigam 34. 15, currus a bovisbus vécit 34. 13.

Cyclopes Indici sanscritè appellati lalâtâra p. 70.

Cyrus 46. 4, 50. 26.

Dalmachus p. 77.

Dandamis v. Mandania.

deorum cultum Dionysus docuit 1. 29, 30. 8.

Diodorus quomodo ex Megasthene potiora excerpserit p. 57—58.

Dionysius Milesius p. 7. *

Dionysius scripsit *Indica* p. 77.

Dionysus 1. 23—32, 46. 5—7, 47. 5—7, 50. 29, 57. l. e. Civa p. 45, partus *ἱν πῆλ* explicatur 1. 27, (52. 3, 56. 29.), *Agave* 1. B. 2. 4, *Katastrophes* 1. B. 3, ex occidente venit 1. 23, in montanis regionibus redit 1. 26, (37. 3—4), artium inventor et propagator 1. 28—29, legum, vini, agriculturae auctor 50. 5, [LII. annos regnat 1. 31, Dionysi proles 1. 32, expeditio Bactriana (37. 5—7), expeditionis documenta 1. B. 6, 41. 1—2, 46. 6—7, 47. 6—7, a montanis philosophis collitur 41. 1.

domus in India et lignene et latericiae 26. 2, in Taprobane ins. et lignene et arundineae, quarum tecta testudinum testis parantur (59. 30.)

ebeus 19. 5, 27. 8.

Escapadae l. e. *Maurodes*, *Yriodes* p. 67.

elementa rerum quinque 41. 17.

elephantis India abundat 1. 6, 54, praesertim Gangaridum terra 1. 16, maxime Taprobane insula (59. 32.), Prasii maximi, deinde Taxillenses (52. 4.) elephantorum descriptio 1. 54—56, 36. 12—15, 37. 12—15, morbi 36. 14—15, 37. 14—15, 38, venatio describitur 36. 2—11, 37. 1—11, (37. B.), venatores (56. 8.), elephantum in venatu usitati 27. 18, bellici 1. 49, 32. 9, b, 34. 11, (52.), bellico tres sagittarii praeter aurigam vehuntur 34. 15, 34. 4, Taprobanenses a rege Callogaram emuntur (59. 36.), privati elephantos non habent 36. 1.

Enotocoe tae sanscritè vocantur Carn'aprâvârânae, gens fabulosa, p. 66.

ephori, tribus, 1. 50, 32. 10, 33. 10.

Ephorus Cumaeus p. 9.

equi in India feri (59. 13.), equorum usus 34. 13—14, 35. 1—3, in bello usitati 1. 49, 32. 9, b., 34. 11, in venatu 27. 18, equos solus rex habet 36. 1.

equi monocerotæ 15. 2.

Eratothenes Megasthenis fidem aestimat p. 60—61, de rebus permultis Megasthenem exscripsit p. 78.

Eudoxus Cnidius p. 9.

exercitus Asagarum (56. 10.), Asagarum (56. 18.), Callagarum (56. 6.), Characrum (59. 22.), Horatarum (56. 22.), Megallarum (56. 18.), Oratarum

- (56. 21.). Pandarum 50. 15, (56. 23.), Prasiarum (56. 11.), cf. 27. 2, Varetatarum (56. 21).
- fabulae Indorum p. 61. seq., antiquissima tempore in Graecos transiit p. 62—63, ab Indicon scriptoribus relatae p. 63. seq.
- fabula Brahmanarum de upupa ave (59. 8—10.)
- fabulosae gentes 27. 19—31.
- fabulosus fluxus Silas 21—24.
- fabulosa terra trans Hypariā sita (25. 3. a.)
- feri homines 29. 3—4.
- ferrum in India invenitur l. 8.
- fluminum Ind. multitudo, fontes cursusque l. 15. seq., multitudinis explicatio l. 20. inundatio 26. 3, (11. 59. 19. 25—26, 20. B. 2, 50. 4.). flumina dulcem in terra humorem relinquunt l. 13, terram aggerunt 2. 3. seq., aurum et aes secum vehunt 29. 10—11, curantur ab agoranomis 34. 1.
- foeneratio non est apud Indos (27. B. C.)
- formicae aurum effodiētes (25. 3. a.), 39, 40, (40. B.), p. 71—73.
- Formicarum Indicarum solertia (59. 23—26.)
- fructus Indiae l. 5. 8. 9—13.
- frumentum pluviae hibernae tempore seminatur l. 11, (11.)
- furti perraro Indi committunt 27. 2.
- galli Indici describuntur (59. 3.)
- Ganges p. 32—37.
- Germanae, Germanae V. L. vocis Sarmanae 41. 4, 16.
- gnomones in India umbra varent l. 3.
- Graecorum de India scriptores cum aliis comparati *praef.*
- gruibus infesti Pygmaei 29. 2, 30. 4.
- Gymnosophistae a Megasthenes non memorantur.
- gymnotus electricus 17.
- Hecataeus in India describenda Scylacis vestigia sequitur, p. 6—7.
- Cf. *Schauffelberger* l. 1.
- Helios Indorum deus 59. 8.
- Hellanicus p. 7.
- Heracles Indicus l. 34—37, 46, 8—10, 47, 8—10, 50. 13—23, i. e. Crisā a p. 44. autochthon l. 34, 50. 13, a philosophis campestribus cultus 41. 3, urbium conditor l. 36, eius merita l. 34—36, proles l. 36, 37, 50. 14, (58. 57. 23.), expeditionis documenta 46. 8—10, 47. 8—10.
- Herodotus Indiam Aethiopiae nomine appellat n. l. p. 2., Libyae nomine n. l. p. 3—4, in describenda India Scylacis vestigia sequitur et tantum ex parte Persas p. 6—7.
- Hipparchus multa ex Megasthenis Indicis sumit p. 78.
- Homerus 29. 2, 30. 4. num quid de India noverit p. 1.
- hospitum in India curatores l. 57, 34. 4.
- hydri in Indico mari (59. 12.)
- Hylobii, philosophi Sarmanarum 41. 19, 43, sanscritē vocantur Vanaprasthae p. 46. n. 44.
- Hyperborei, sanscr. Uttara-cūra p. 63, 70, 29. 2.
- immortalem esse animam Indi credunt 41. 18, 44. 2, 45. 4, (85. 12.)

Idanthyrus 46. 3, 47. 3.

Indiae nomen 2. 3, *nomen antiquum Aethiopia* n. 1, n. 52, *fines* 1. 1, 2. 2, 3, 4. 1, (56. 28.), *magnitudo* 1. 2—3, 2. 1. 3. 2—5, 3, 6, 7, 8, cf. p. 26—29, *magnitudinis computandae ratio* 3. 3—4, (56. 1.), *quam ob causam Graeci longitudinem et latitudinem permiscuerint* n. 21. p. 27, *magna pars a fluvio aggregata* 2. 3. seq., *flumina* 1. 15. seq., 2. 10—11, 20—24, p. 30—37, *India interna* (15. B. 1. 8.), 30. 3, *I. orientalis* 39. 1, *chorographia et topographia* p. 37—38, *bestiae mansuefactae in India ferac* 15. 2, 15. B. 1, *India plana* 1. 4, 15. 19, 20, 2. 3. 9, (20. B. 3. s. 56. 5, 56. 27.), *montana* 1. 4, 15. 26, (15. B. 1. 8, 56. 14, 18, 20.), *ad montanam pertinet terra Abissinarum* 20. 12, *Daradarma* 39. 1, *agri omnes sunt regis* 1. 46, 33. 5, *Indiae fructus* p. 39—41, *India quomodo descripta a Scylace* p. 5, *Hecataeo et Herodoto* p. 6—7, *Ctesia* p. 8—9, *Alexandri comitibus* 9—11, *posteris scriptoribus* p. 77. seq. Cf. *Schauffelberger* 1. 1.

Indi Aethiopes appellati n. 1, *magnis corporibus* 1. 7, *fusco colore meridionales* (56. 13.), *montani* 1. 33, 32. 6, 39. 1, 41. 1. 2, (56. 18, 20.), *populi* CXX. 50. 1, (56.) *tribus* VII. 1. 40—53, 32, 33, (56. 7—8.), p. 41—42, *Indi artificiosi* 1. 7, *paucim artem invenerunt* 1. 24, *a Dionysio artes edocti* 1. 28—29, *non litigiosi* 27. 5, *simplices* 27. 1, *a furtis abstinent* 27. 2, *non mentionatur*

32. 10, *Indorum victus antiquissimo tempore* 1. 24, 30. 2—4, *vestitus* 27. 9, 41. 2, 46. 7, 47. 7, *amant ornatum* 27. 9, 41. 2, *Indorum mores* 26—28, p. 41. seq., *matrimonium* 27. 10, 41. 11, *historia antiqua lucerna* 46. 1, *Dionysus adventus* 1. 25, 50. 5, *reges Dionysus successores* 1. 32, 50. 10—12, *reges usque ad Alexandrum* CLIII. 50. 25, 50. C., *numquam emigrarunt, neque impugnavit praeter Alexandrum, (Herculem) et Dionysum* 1. 23, 37, 46. 1—4, 47. 1—4, 50. C, 50. 26—27, *de Indorum scriptura* cf. 27. 2, 34. 3. 5, n. 48, *de litteris et legibus* s. v. v.

inundationes fluminum 26. 3, (11, 20. B. 2, 56. 4, 59. 19, 25—26.)

Judaeorum philosophi 49.

Indices ad septimam tribum pertinent 1. 52, 58, 52. 11, 33. 11, *iudicia regis* 27. 16, 27. D.

iustitia Indorum 27. 2—6, (27. B.), 50. 27.

Kandraguptae regis bellum cum Seleuco gestum p. 11. seq., *dona ad Seleucum missa* p. 19.

Caspapyrus urbs p. 6.

crocottas n. 1. p. 3.

Cynocephali sancti. Cynanaga p. 68—69.

Ialâsîxae, Cyclopes Indici p. 70.

Iapta dulcis 12. 3.

Reges Indorum simplices 27. 3, *non scriptae* 27. 2. cf. n. 48, p. 50—51, *ab antiquis philosophis datae* 1. 39, *vetant aliquem esse servum* 1. 39, *agricolas in bello offendi* 1. 14, 32. 3, 33. 5,

- misceri tribus 1. 33, 32, 11, 33, 11, eundem plura vendere et permutare nisi tributa duplici soluto 34. 6, non iubent philosophus se ipsos interficere 44.
- Poenae: testes falsi mutilantur 27. 12, tonsura poena acceleratissimi (27. D.), tributi furum non solvendi poena capitalis 34. 8, mutilationis poena aut eadem mutilatio et manus amputatio aut mors 27. 12, (27. D.)
- Lepus maris Indici (39. 39 - 42.)
- liberae civitates 1. 32, 30, 73 32. 4, 10, 11, (56. 20), aristocratica (25. 3 a.)
- Libyae atque Indiae nomina confusa n. 1, p. 2-3.
- linum seminatur tempore pluviae aestivae (11.)
- litterae Indicae apertis verbis a Megasthene non commemorantur. Spectare videntur ad illas, quae refert de calendario Brahmanarum 1. 42, 32. 2, 33. 2, de astrologia 34. 3, de criminibus in laudem mortuorum et deorum compositis 29. 1, (34. 3.), de legibus (cf. s. v.), de fabella Brahmanarum (59. 8-10), de historia Indorum 50. C., de populis Indicis (56.), de philosophia. Cf. 34. 3.
- macrobius Seres (25. 3. a.), Hyperborei 29. 9.
- Mandanis 44, 45, (54. 8, 55. 4-15.)
- margaritis Taprobane abundat 18. earum captura 50. 16-20, 50. B.), pretium 50. 20.
- matrimonium Indorum 27. 10, 41. 11.
- medici 41. 20-22.
- Megasthenes Sibyrtilcomex 2. 1, ad Sandrocoitum missus 25. 3, saepe venit ad Sandrocoitum 2. 1. cf. p. 23, Megasthenis vita p. 19-20, iter Indicum p. 20-22, dictio p. 25-26, vires gentium prodidit (56.), p. 53, fides aestimatur p. 73-77, a veteribus p. 59-61, fabulas Indicas refert p. 64-73. non videtur Ctesiae narrationes secutus esse p. 75, quomodo ex eo Strabo, Arrianus, Diodorus, Plinius potiora excerpserint p. 56-58, quam vim in descriptiones Indiae posteras habuerit p. 77. seq.
- mercenario milites Hydraces Indici apud Persas 40. 4.
- meretrices in urbe et in castris 33. 10.
- messis in India duplex 1. 5, 11, 11.
- milio India abundat 1. 9, seminatur pluviae aestivae tempore. 1. 11, (11.)
- milium tribus 1. 49, 32. 9, 33. 9.
- rei militari praepositi 34. 9-11.
- Monocoli fabulosi, sanscr. écapada p. 67.
- Monemmati fabulosi p. 69-70.
- monumenta sepulcralia non sunt in India 26. 1.
- mores Indorum 26-28.
- de morte quid Brahmanae sentiant 41. 13; 44. 2, 45. 4, (54. 2, 55. 11-12.)
- muli feri in India 59. 13-14.
- a mulieribus abstinent Brahmanae iuvenes 41. 8, Hylolil 41. 19, 43.
- mutilationis poena 27. 12.
- mythi Indorum 41. 15. 19, (59. 8-10.)
- nautae 32. 8, 33. 8.

- navarchus 33. 8, 34. 9, 32. 11.
 navium fabricatores merce-
 marii regis 32. 8, 33. 8.
 Navododrosori expeditio Indica
 40. 2, 48. 48. n. c. d., 49.
 nomades Indi 30. 3, sunt pasto-
 res 32. 6, ante Dionysum Indi
 fuerunt 30. 2. 7.
 Oxyptodes sanscr. *ēcapata* p. 67.
oxypēta, p. 69.
 Opisthodactylif, sanscr. *paṣ-*
kādaṅgulī p. 68.
ōṣṣaṅgulī sanscr. *ārdd vacīcin*, p. 70.
 oratus amor apud Indos 27. 9,
 41. 2.
 oryza India abundat l. 9, semi-
 natur pluviae aestivae tempore
 l. 11, (11.), cocta cibus est vul-
 garis 27. 4, 28, similis datur (13.
 B. 3.) vinum ex ea conficitur
 27. 4, (32. 1.)
 oves ferae in India (15. B. 1.)
 Palaeogonorum nomen quomodo
 explicandum sit n. 35.
 Palibothra describitur l. 36, 25.
 2, 26. 3-4.
 Palibothrus regis Prasiaci co-
 gnomen 25. 3. (cf. 36. 11.)
 palmeta in Taprobane ins. (39.
 32.)
paṣpēta, p. 69.
 Pandaene, Herculis filia 21. 23,
 50. 13, (36. 23, 58.)
 Pandaena terrae mirabilia 50. 21-
 24, 51.
 parus et mores astynomi in-
 spiciunt 34. 5.
 Paṣkādangulāja sanscritum
 Opisthodactylorum nomen p. 68.
 pastorum tribus l. 47, 32. 6,
 33. 6. is praepositus est ago-
 ranomus 34. 2.
 patres ecclesiae Megasthenis
 Indicis ubi sunt p. 80.
 Patrocles 5, 7, p. 77.
 pavones describuntur (59. 2.)
 Pentaspithami 29. 1, 30. 4, p. 65.
 periplus maris Erythraei p. 77.
 philosophia Indorum 41. 13-18,
 44, 45, (54. 55. 6-12.)
 philosophi Ind. l. 20, 39, 29. 6,
 seq., 41-45, tribus l. 40-43, 32.
 1-3, 33. 1-3, immunes tributorum
 l. 40, et montani et campestris
 41. 1-3, et Brachmanes et Sar-
 manae 41. 4. seq., philosophorum
 victus (32. 3. b. c.), 41. 8-12
 19-24, 45, 1-2, (55.) Cf. v. Brah-
 manae.
 Pladarus 29. 9.
 pisces colicel alique maris In-
 dici (39. 18-19.), circa Tapro-
 bane (59. 34-38.)
 Plinius quomodo ex Meg. Indicis
 potiora excerpserit p. 58, ex Me-
 gasthene exscripsit locum h. n.
 VI. 21. 8. s. fr. 56. l. p. 16-18,
 VI. 21. 9. 23, 11. s. fr. 56. 2.
 seq. p. 51-56.
 plumbum album in India inve-
 nitur l. 8, (39. 19.)
 Plutarchi liber de fluviis ex Sto-
 baeo descriptus n. 71.
 pluviae certo tempore redeunt
 l. 13.
 pluviale tempus duplex l.
 11, 11.
 de poëphago animali Indico (52.
 15-17.)
 polygamia Indorum 27. 10.
 Pomponius Mela Megasthenis
 narrationes retrahat p. 80.
 populi Ind. permulti l. 22, CXX

50. 1, populorum catalogus (56.)
 autochthonus 1. 32.
 praefecti pedibus, curandis
 equis, elephantis, curribus 34. 11.
 Prometheus a Hercule liberatus
 43. 10.
 psittacorum descriptio (59. 1.)
 Ptolemaeus Megasthenis libro
 non usus est p. 79.
 radicibus abundat India 1. 12. 13,
 (11.), radicis cuiusdam odore
 vivunt Astomi 31.
 rajae Indicae describuntur (59. 20.)
 regis victis 27. 14-15, 41. 2, 46. 7,
 venatio 27. 17-18.
 Romani qualem Indiae cogitatio-
 nem habuerint p. 80.
 sacrificia 27. 11, in antro Pla-
 tonis peracta (59. 27-29.), regis
 27. 16, a philosophis curantur 1.
 41. 32. 1-2, 33. 2.
 Samannai n. 45. p. 47. seq.
 Sandrocottus 2. 1, 23. 3, 27. 2,
 29. 4, 59. 25. cf. n. 6.
 Sarmanae philosophi 41. 4, 10-
 24, 43, num Buddhaici fuerint
 n. 45. p. 46-50.
 Satyris similis bestia 15. 8. 8-11.
 Sciratarum oris habitus (59. 43.)
 p. 65.
 scorpiones volucres 12. 4, 14. 1.
 scortari Indis licet 27. 10.
 Scylax p. 5-6.
 Seleuci Indica expeditio p. 11-19.
 Semiramis 46. 3, 47. 4, expeditio
 Aethiopica n. 52.
 Seneca Megasthenem exscripsisse
 videtur n. 33, p. 80.
 senes in India nonnisi propter sa-
 pientiam honorantur 27. 9.
 septentriones in India occidunt
 1. 3, 9. 10.
 sepulcra 27. 8.
 serpentes volucres 12. 4, 14. 1,
 maxime 16, (29?) in Sciratarum
 terra 59. 43.
 servi in India non sunt 1. 39,
 26. 5, 27. 13, 41. 41.
 sesamum seminantur pluviae ac-
 tivae tempore 1. 11, (11.)
 Sesostriis expeditio 49. 2, 47. 2
 sigilla apud Indos non sunt in
 usu 27. 6.
 Sila fabulosus fluvius p. 37.
 simiae 12. 2, 13. 13, 6. 15. 1.
 Simonides 29. 9.
 simplicitas Indorum 27. 1.
 sindones 27. 9, 41. 2.
 Sinenses Indiae descriptiones cum
 aliis comparatae. *praef.*
 Silva deus, Graecis Dionysus p. 45.
 smriti l. e. *smṛiti* vocatur lex n.
 48. p. 51.
 Spartembas rex Indicus 59. 10.
 spatia enumerata (56. 1. 16-17,
 19. 24. 31-32.)
 squillae Indicae (59. 20.)
 Gramana Buddhaicorum nomen
 n. 44. 45.
 stabula regia equorum et elephan-
 torum 34. 12.
 stratophylax 33. 8, 32. 11.
 syngrapha non est apud Indos
 (27. 8.)
 Gramuca, Gramuca, Cyno-
 cephalorum nomen Indicum p.
 68-69.
 Strabo quomodo potiora ex Me-
 gasthenis descripsit p. 56-57.
 Megasthenis narrationem praece-
 teris sequitur p. 78-79.
 de tarturo mythi Indici 41. 18, 23.
 Teacronis expeditio 46. 2.
 templa inspiciunt astynomi 34.

8. antiquissimo tempore non erant 50. 3.
 terram agoranomi metiuntur 34. 1.
 testibus non utuntur iudices 27. 6. cf. 27. 12.
 testudo Indica fluviatilis et terrestris (59. 21—22.), in mari Thaprobaneusi maxime (59. 31.)
 thesaurophytae 32. 11.
 tigres in Prasii maximi 12. 1, eis abundat Asangarum terra (58. 18.)
 Timagenes 29. 10.
 tonsura gravissimorum scelerum poena (27. D.)
 tribus septem 1. 40—59. 32—33. (59. 7—8.), p. 41—42.
 tributa 1. 46, 29. 11, 39. 4, 43. 5, 39. 6, 7, 33. 7, 34. 5, 6, 8, exiguntur ab agoranomis 34. 3.
 Triptolemus 50. 6.
 Trisplithami, fabulosa gens p. 65.
 tritus corporum apud Indos 27. 8. 16.
 Troglodytae Indici appellantur giligahvara p. 67.
 tympana et cymbala in bellis 1. 30, 34. 10, 36. 7, 37. 7, 50. 9, (57. 2.)
 umbrae 27. 9.
 umbrae in India in meridie cadunt 1. 3, 9.
 de upupa fabella Indica (59. 7—10)
 urbes permultae 26. 2. et lignae et latericiae 26. 2, a Hercule conditae 1. 36, a Dionysio conditae 1. 29, 46, 8, 50. 5, nomine Dionysi appellatae 1. 8. 8.
 Uttaracuru, Hyperboreorum Indicorum nomen p. 63. 70.
 Varro, Terentius, p. 80.
 vates Indorum 41. 23.
 vestes corticeae Hylobiorum (sanscr. valcala) 41. 19, 43.
 via regia 3. 3.
 vine milliaris instructae 34. 3, ab agoranomis curantur 34. 3.
 Vincentius Belvacensis multas Megasthenis narrationes retractavit p. 80.
 vinum paratum et ex oryza et ex arundine saccharifera (52. 1.), ex oryza 27. 4, Indi non nisi in sacrificiis bibunt 27. 4, non bibunt Hylobii 41. 19, v. nigrum elephantorum morbis medetur 36. 15, 37. 15, 38. 3, vini usus in India Dionysus auctor 1. 28, 1. 8. 1. 4, 50. 5, (57. 2.). Regem ebrium interficere licet 27. 14.
 vitis 1. 8. 1. 4, 41. 1, 46. 8, in Astacanis (56. 29.)
 vocabula Indica:
 dramasa i. e. pulvis austrius (56. 12.)
 दंस; i. e. dens (54. 3.). Sanscr. देवा, deus.
 Imaus (Ιμαος) i. e. nivosum (56. 2.). Sanscr. himaya n, nivusum.
 ιστερος, avis cuiusdam nomen (59. 5.)
 κήλας, avis nomen (59. 6.)
 μαργαρίτης i. e. margarita 50. 16. Sanscr. mangara margarita, cf. n. 36.
 Sindus i. e. Indus (56. 15.) Sanscr. Sindu.
 τάλια, palma 50. 3. Sanscr. tala.
 τερρέτης, bestia (59. 11.)
 Τύππος, vox pseudo-Libyen explicatur n. 1. p. 3—4.

ARGUMENTUM.

Praefatio	p. 1.
Pars prior, continens commentationem de Megasthene.	p. 1.
I. De cognitione Indiae, qualis ante Megasthenem apud Graecos fuerit.	p. 1.
II. De Megasthene.	p. 11.
1) De Indico Megasthenis itinere.	p. 11.
2) De Indicis Megasthenis eorumque argumento.	p. 23.
3) De fide Megasthenis, auctoritate et pretio.	p. 59.
III. De scriptoribus eis, qui post Megasthenem de India scripserint.	p. 77.
Pars altera, continens Megasthenis Indicon fragmenta	p. 83.
Epitome (fr. 1.)	p. 83.
(Liber I. fr. 1—24.)	p. 94.
(Liber II. fr. 25—31.)	p. 111.
(Liber III. fr. 32—45.)	p. 121.
(Liber IV. fr. 46—51.)	p. 142.
Fragmenta incerta (52—59.)	p. 153.
Index I. scriptorum.	p. 179.
Index II. geographicus.	p. 181.
Index III. rerum memorabilium.	p. 186.

EMENDANDA.

- P. 4. l. 4. pro *nominat* leg. *nominat*.
 » » » 30. del. καὶ αἱ γυναικες αὐτῶν ἔχουσιν τοὺς ποσειδέωνας
 καὶ ἀνέχουσιν τοὺ ἰσχυροὺς ἡδαιας.
 » 15. » 13. pro *magna* leg. *magnae*.
 » 35. » 27. » *ignotas* leg. *ignota*.
 » 49. » 16. » *cix* leg. *vir*.
 » 51. » 22. » *Fa hian à Sinensis* leg. *Fa hian Sinensis*.
 N. 55. » 3. » *Enotocorcae* leg. *Enotocorctae*.
 » 59. » 1. » *Càdrae* leg. *Çàdrae*.
 P. 87. » 19. » *Έχι* leg. *Έχι*.
 » 127. » 11. » *XIII. 6.* leg. *XIII. 10.*

HONN.R. TYPIS P. P. LECHNER

Cal-
M2513/76

N.C

Central Archaeological Library,
NEW DELHI.

34996

Call No. 934.0185/Meg/Sch

Author—Schwanbeck, E.A

Title—Megasthenis Indica.

Borrower No. | Date of Issue | Date of Return

"A book that is shut is but a block"

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL LIBRARY
GOVT. OF INDIA
Department of Archaeology
NEW DELHI.

Please help us to keep the book
clean and moving.
